ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Ε'.— ΤΕΥΧΟΣ 57

ΙΟΥΛΙΟΣ—1912

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

Διὰ τὸ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ	Δραχ.	12.—
Διὰ τοὺς διδασκάλους	»	8.—
Διὰ τὴν ΑΜΕΡΙΚΗΝ	Δολλάρια	3.—
Διὰ τὴν ΑΙΓΥΠΤΟΝ καὶ ΑΓΓΛΙΑΝ		$^1/_2$ Λίρα Ἀγγλίας
Διὰ τὴν ΚΥΠΡΟΝ		10 Σελίνια
Διὰ τὴν ΕΥΡΩΠΗΝ	Φρ. χρ.	12.—
Ἔκδοσις ἐκλεκτὴ γενικῶς	»	25 ἢ Δρ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ ΕΥΓΕΝΙΑΝ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΟΔΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 83. — ΑΘΗΝΑΣ

Τηλεγραφικὴ διεύθυνσις: "ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ,, — ΑΘΗΝΑΣ

Πᾶν χειρόγραφον δημοσιευόμενον ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφεται.

Πᾶν σύγγραμμα ἀποστελλόμενον εἰς τὰ γραφεῖά μας ἀναγγέλλεται.

Αἱ ἐγγραφαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1ης ἑκάστου μηνός.— Τὸ τεῦχος δρ. 2.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τόπον εἰς τὰς γυναῖκας: **Εὐγενίος Ζωγράφου.**— *Σάτυρα καὶ Ἀπαισιοδοξία εἰς τὰ ἔργα τοῦ Δ. Παπαρρηγοπούλου. Camillo Cessi (Μετάφρασις): ὑπὸ Δος* **Μ. Κ.**— *Ἐνδύματα Ἔπιπλα, καὶ Βιβλία: ὑπὸ* **Σλ. Ν. ΧΜΓ.**— *Ὁ Θρῆνος τοῦ Βοσκοῦ: Διήγημα.* **Ι. Γ. Καπετανστρατάκη** *τέλος.— Ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν κ. Ἰουλ. Καμπούρογλου, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπιθεώρησιν: ὑπὸ* **Ἀλ. Καμπούρογλου.**— *Κηδεία τοῦ Ναπολέοντος ἐν τῇ νήσῳ τῆς Ἁγ. Ἑλένης: ὑπὸ Chateaubriand (Μετάφρασις) Δος* **Σοφίας Καραβανᾶ.**— *Ὁ Ἐργάτης: Theod. de Rouville (Μετάφρασις)* **Τάκη Λάσκαρη.**— *Ἡ Σταφὶς κατὰ τὸ 1911—1912 καὶ αἱ Ἀπεργίαι:* **Γ. Κυριάκοῦ.** — *Ζωοτεχνικὰ Κηρύγματα: ὑπὸ* **Ι. Σ. Μανιατάκη.** — **ΙΟΥΛΙΟΣ 1912**: *Λαϊκὸν Μηνολόγιον, Σατυρικὴ Ἐπιθεώρησις: ὑπὸ* **Ἀμαράντου.**— *Ὡραῖαι τέχναι: Ἀπὸ τὴν Νεουσατέλλη: Σχέδια τοῦ Ἀβερωφείου διαγωνισμοῦ: Οἱ Ὀλυμπιακοὶ τῆς Στοκχόλμης: Θάνατοι μεγάλων Ἀνδρῶν: Ὁ Μαθηματικὸς Πουανκαρέ: Ὁ Φιλόσοφος Φοῦγέ: Ὁ Ἀεροπόρος Λατάμ: Ὁ θάνατος τοῦ Μικάδου: Μόδα τοῦ μηνός: ὑπὸ Ἄνδος* **Μ. Π.**— *Θεατρικὴ Ἐπιθεώρησις: Θεατρικαὶ εἰδήσεις: Ἀπὸ τὴν Ζωὴν τοῦ μηνός: Ἀπὸ τὴν γυναικείαν κίνησιν.— Ἀπὸ τὰ Περίεργα τῆς ζωῆς. — Ὀλιγόστιχα. — Νέαι Ἐκδόσεις*

Ο ΚΟΣΜΟΣ.—*Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Μπενάκη.—Οἱ νέοι Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου.—Τιμὴ εἰς τὸν Ἀρχιμανδρίτην Τεργέστης.—Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Τσικλητῆρα.—Ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις τοῦ Ὠδείου.—Ὁ κ. Χριστοφίδης. — Αἱ μεταρρυθμίσεις τοῦ Σ.Π.Α.Π.—* **Δήλωσις.**

ΕΙΚΟΝΕΣ.—*Εἴσοδος εἰς Μοναστήριον.—Τὸ Φρούριον τῆς Ρόδου.—Ἡ Φρίνη ἐν Ἐλευσίνι.—Ἡ κ. Ἀγνὴ Ρωζάν.—Ὁ κ. Συναδινός, ὁ κ. Ροῖλὸς (γελοιογραφίαι).*

EUGÉNIE ZOGRAPHOU

LA REVUE HELLÉNIQUE

5ème Année, N° 57.

ATHÈNES, JUILLET 1912.

REVUE MENSUELLE ILLUSTRÉE

PRIX DU NUMÉRO: 1 FRANC

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Ε'. | ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 31 ΙΟΥΛΙΟΥ 1912 | ΤΕΥΧΟΣ 57.

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ "ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ,,

Ἐν Ρωσσίᾳ (Ὀδησσός) ἡ Δὶς **Ἀγγελικὴ Κοκινάκη.** Rue Gretscheskaja, No 30. — *Ἐν Λονδίνῳ ἡ Δὶς* **Ὄλγα Παπαδάκη,** (61 Hereford Road Bayswater, W). — *Ἐν Μάντζεστερ, ὁ κ.* **Βασίλειος Κωνσταντινίδης.** —*Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁ κ.* **Τριαντάφυλλος Τσιτσέλης.**—*Ἐν* Ka r-Zayat *τῆς Αἰγύπτου ὁ κ.* **Παναγιώτης Ἰατρίδης.**—*Ἐν Ζαγαζὶκ τῆς Αἰγύπτου ὁ κ.* **Ζήνων Στράτης,** *Πρόεδρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Συλλόγου.*— *Ἐν* Facous *τῆς Αἰγύπτου ὁ κ.* **Νέαρχος Παπᾶς.**—*Ἐν Μανσούρα τῆς Αἰγύπτου ὁ κ.* **Περικλῆς Κωνσταντόπουλος.**—*Ἐν* Simbellawein *τῆς Αἰγύπτου ὁ κ.* **Μιχαὴλ Μπαμίχας,** *ἰατρός.—Ἐν Τάντα τῆς Αἰγύπτου ὁ κ.* **Περικλῆς Παπαχριστοδούλου.**—*Ἐν* Benha *τῆς Αἰγύπτου ὁ κ.* **Κωνσταν. Δάνιας.**—*Ἐν Πόρτ—Σάϊτ ἡ Δὶς* **Ἀγλαΐα Γεωργιάδου,** *Διευθύντρια τοῦ Παρθεναγωγείου.—Ἐν Ἀμμοχώστῳ ἡ Δὶς* **Ἑλένη Χατζηπέτρου,** *Διευθύντρια τοῦ Παρθεναγωγείου.—Ἐν Λευκωσίᾳ ἡ Δὶς* **Ἑλένη Χρήστου,** *Διευθύντρια τοῦ Παρθεναγωγείου.—Ἐν Λάρνακι ἡ Κα* **Ἑλένη Πούρτζη.**— *Ἐν Λεμεσῷ ὁ κ.* **Εὐγένιος Ζήνων,** *Βουλευτὴς—Δικηγόρος.—Ἐν Πάφῳ ὁ κ.* **Σπυρίδων Μαυρομάτης,** *Δικηγόρος.* — *Ἐν Καλάμαις ὁ κ.* **Ἰωάννης Καμπᾶς.** — *Ἐν Ἱεροσολύμοις ὁ κ.* **Ματθίας Παυλίδης.**—*Ἐν Μυτιλήνῃ κ.* **Ροδόλφος Γ. Ράλλης.**—*Γενικὸς ἀντιπρόσωπος ἐν Κύπρῳ ὁ κ.* **Γ. Πάλμας.**

ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Εἴσοδος εἰς Μοναστήριον

ΤΟΠΟΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ Δεσποινὶς Οὐρανία Μακρῆ καὶ ἡ Δεσποινὶς Μαρία Ζερβοῦ, καθὼς ἀνήγγειλεν ἡ «Ἑλλ. Ἐπιθεώρησις» ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μηνός, ἀφῆκαν τὰ βάθρα τοῦ Ἐθνικοῦ μας Πανεπιστημίου φέρουσαι τὸν τίτλον διδάκτορος τῶν Φυσικομαθηματικῶν Ἐπιστημῶν. Ἡ δεσποινὶς Ζερβοῦ, καὶ ἡ Δεσποινὶς Μακρῆ ἐφωδιασμέναι μὲ ὅλας τὰς βάσεις μεγάλης ἐπιστημονικῆς μορφώσεως εἶναι αἱ πρῶται Ἑλληνίδες αἱ ὁποῖαι σύμφωνοι πρὸς τὸ σύγχρονον πνεῦμα τῆς προόδου κατέκτησαν ἕνα δίπλωμα τὸ ὁποῖον τὰς ἐξυψώνει εἰς τὸ ὑψηλότερον ἴσως σημεῖον τῆς γυναικείας πνευματικῆς ρώμης ἀφοῦ ἡ γνῶσις τῶν μαθηματικῶν, δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν διανοητικὴ μάθησις.

✻

Ὑπῆρξε βεβαίως ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ μεταφυσικὰ συστήματα, αἱ ἀφῃρημέναι ἔννοιαι ἐὰν δὲν ἦσαν ξέναι ἐθεωροῦντο ὅμως ἐντελῶς ἀδιάφοροι πρὸς τὰς γυναῖκας. Ἐνομίζετο ἀκόμη ὅτι ἡ γυνὴ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀνυψωθῇ διὰ τῆς σπουδῆς καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὰς καθαρὰς καὶ ἀφῃρημένας ἐννοίας ὄχι μόνον τοῦ δημιουργοῦντος ἀλλὰ οὐδ' αὐτοῦ τοῦ νοοῦντος. Ἐνομίζετο ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο ποτὲ τὸ γυναικεῖον πνεῦμα νὰ ἐννοήσῃ τὰς μαθηματικὰς ἀνακαλύψεις τῶν μεταφυσικῶν θεωριῶν καὶ ἡ ἐπιστήμη τῶν μεγάλων κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν μεταβολῶν, ἡ φιλοσοφικὴ κατάληψις τῶν γενικῶν νόμων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ ἐν γένει πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῆς γενικεύσεως; καὶ τῆς ἀφαιρέσεως ἐθεωροῦντο ξέναι, ἀπρόσιτοι, ἀκατάληπτοι διὰ τὴν γυναῖκα. Ἐλησμόνησαν ὅμως φαίνεται ὅλοι ὅσοι ἐσχημάτιζον τὴν γνώμην αὐτὴν ὅτι εἰς τὰ βάθη τῶν παρελθόντων ἐκείνων αἰώνων κατὰ τοὺς ὁποίους ἀνεδείχθη τὸ πνεῦμα τὸ Ἑλληνικόν, ἐλησμόνουν τὸ γεγονός, ὅτι γυναῖκες, ἀρχαῖαι Ἑλληνίδες — εὐτυχῶς — ἐφοίτων εἰς τὰς φιλοσοφικὰς σχολὰς τῆς ἀρχαιότητος ἑλκυόμεναι ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρα τὴν φιλοσοφίαν, καὶ πολλαὶ ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἔνθερμοι ὀπαδοὶ τῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων ἐκείνου. Ἀλλὰ καὶ ἔτι πλέον ἐλησμόνουν ὅτι τὸ ὄνομα μιᾶς Ὑπατίας κατελάμπρυνε τὰς σελίδας τοῦ γυναικείου πνευματικοῦ βίου, καὶ ἀπέμεινε αὐτὸ ὡς τὸ λαμπρότερον παράδειγμα πνευματικῆς ἰσχύος καὶ ρώμης καὶ ἐξυψώσεως καὶ ἐπιβολῆς.

✻

Εἰς τὰς γραμμὰς ὅμως τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ δὲν θέλω νὰ δώσω ἱστορικὴν βαρύτητα, καὶ οὔτε νὰ διαμαρτυρηθῶ σήμερον διὰ τὴν ἀπὸ αἰώνων ἀμφισβητουμένην πνευματικὴν ἀξίαν τῆς γυναικός. Τὰς γραμμὰς αὐτὰς χαράσσω ἐξ ἀφορμῆς τῶν Ἑλληνίδων διδακτορισσῶν αἱ ὁποῖαι ἐφιλοδόξησαν νὰ ἀποδείξουν τὴν γυναικείαν πνευματικὴν ρώμην καὶ τὸ κατώρθωσαν ἀφ' ἧς στιγμῆς κατέκτησαν τὸ σοβαρὸν αὐτὸ δίπλωμα. Ἤδη ὅμως γεννᾶται ἕνα ζήτημα. Τί θὰ κάμουν αἱ πρῶται διδάκτορες τῶν Μαθηματικῶν καὶ τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Ἐθνικοῦ μας Πανεπιστημίου; Θὰ ἐπιδοθοῦν εἰς μελέτας, θὰ κατακτήσουν ὅλον τὸν λαβύρινθον τῆς ἐπιστήμης καὶ θὰ μᾶς δώσουν τὰς ἐκπλήξεις τὰς πνευματικὰς τὰς ὁποίας πνεύματα ρωμαλαῖα καὶ ἰσχυρὰ δύναται νὰ παράσχουν; Ἢ ὀλιγώτερον φιλόδοξοι καὶ περισσότερον πατριώτιδες θὰ θελήσουν τὰς γνώσεις των νὰ τὰς μεταδώσουν εἰς τὰς ὁμοφύλους των, καὶ ἀπὸ τῆς ἕδρας τῶν γυμνασίων νὰ διδάξουν πρῶται αὐταὶ νέους καὶ νεάνιδας τὰ σοβαρὰ μαθήματα τῆς ἐπιστήμης των;

✻

Καὶ εἰς μίαν τοιαύτην περίστασιν χρειάζεται τόπος διὰ τὰς γυναῖκας. Τὸ Ἀρσάκειον πρῶτον ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ δεχθῇ καὶ νὰ περιβάλῃ μὲ τὴν στοργήν του τὰς πρώτας Ἑλληνίδας διδάκτορας καὶ νὰ ἀνοίξῃ διάπλατα τὰς θύρας εἰς τὰς Ἑλληνίδας καθηγητρίας. Εἶνε βεβαίως ἀπορίας ἄξιον πῶς μέχρι τοῦδε δὲν συνέβη τοῦτο εἰς τὸ Ἀρσάκειον. Καὶ πῶς ἀφοῦ ὑπάρχουν ἐκεῖ ἡ κ. Ἀλεξανδρίδου, καὶ ἡ κ. Βασουξάκη πῶς δὲν κατώρθωσαν αὐταὶ νὰ ἀνοίξουν τὰς θύρας αἱ ὁποῖαι κλείονται ἕως τώρα εἰς ὅλας τὰς Ἑλληνίδας καθηγητρίας. Διότι θὰ εἶνε αὐτόχρημα ἀνοησία νὰ ζητήσωμεν τὰς καθηγητικὰς ἕδρας τῶν γυμνασίων, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τὰς ἀποκλείομεν ἀπὸ τὸ ἀνώτερον παρθεναγωγεῖόν μας, ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου εἶνε ἡ θέσις τῶν Ἑλληνίδων διδακτορισσῶν. Τὸ Ἀρσάκειον λοιπὸν ὀφείλει, ἔχει ὑπερτάτην ὑποχρέωσιν ν' ἀνοίξῃ τόπον εἰς τὰς γυναῖκας. Ἡ Βουλγαρία καὶ ἡ Ρουμανία πρὸ πολλοῦ ἔχουν δώσει τὰς θέσεις τῶν καθηγητῶν εἰς τὰς διδακτορίσσας ὄχι μόνον εἰς τὰ ἀνώτερα γυναικεῖα Παρθεναγωγεῖα, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ γυμνάσια τῶν ἀρρένων. Καὶ ἐδῶ; Ὄχι μόνον δὲν τοὺς δίδομεν τὰς καθηγητικὰς ἕδρας τῶν γυμνασίων, ὄχι μόνον τὰς ἀποκλείομεν ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειον, ἀλλὰ τὸ ὀπισθοδρομικὸν αὐτὸ παράδειγμα τὸ ἀκολουθοῦν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἀνώτερα Παρθεναγωγεῖά μας πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἀποδεικνύει τίποτε ἄλλο παρ' ὅτι ἐμεῖς αἱ ἴδιαι παρακωλύομεν τὴν πρόοδον καὶ ἐμποδίζομεν τὰ βήματα τῆς Ἑλληνίδος γυναικός.

Δὲν εἰξεύρω ποία νομοθεσία τοῦ 1838, ὅπως πληροφοροῦμαι, ἐμποδίζει μέχρι τοῦδε τὸν διορισμὸν τῶν διδακτορισσῶν εἰς τὰ ἀνώτερα Παρθεναγωγεῖα τὰ ἔχοντα τάξεις γυμνασιακὰς ὡς καὶ εἰς αὐτὰ τὰ γυμνάσια. Ἀλλὰ ἐὰν ὄντως συμβαίνῃ τοιοῦτόν τι, καὶ ἐὰν ὁ νόμος αὐτὸς εἶναι ἡ ἀφορμὴ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν νεαρῶν Ἑλληνίδων — καὶ τῶν φιλολόγων ἀκόμη — ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ σπεύσῃ νὰ διορθώσῃ ἕνα σφάλμα τοῦ παρελθόντος. Ὁ Νομοθέτης τῆς ἐποχῆς ἐκείνης — ἴσως ὄχι ἀδίκως — δὲν θὰ ἔδιδε τὴν παραμικροτέραν προσοχὴν εἰς τὴν γυναῖκα. Καὶ δὲν θὰ ἐφαντάζετο ἴσως ὅτι εἰς τὸ διάστημα μιᾶς ὀγδοηκονταετίας ἡ πρόοδος καὶ ἡ ἀξία τῆς γυναικὸς θὰ ἔφθανε μέχρι τοιούτου σημείου ὥστε νὰ μὴν ἀναγνωρίζῃ πλέον οὔτε φραγμὸν εἰς τὰς σκέψεις της, οὔτε ὅρια εἰς τῆς φιλοδοξίας της.

Τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ζητοῦμεν ἀπὸ τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας. Δὲν ὑπάρχει δὲ καμμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ κ. Τσιριμῶκος θὰ τὸ θεωρήσῃ ὡς εὐτύχημα, ὅτι ἐπὶ τῆς Ὑπουργείας του, τοῦ παρέχεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἀνοίξῃ ἕναν δρόμον ζωῆς εἰς τὴν μορφωμένην Ἑλληνίδα, ἕναν δρόμον δράσεως καὶ προόδου εἰς τὸ ἀποκλεισμένον, καὶ περιωρισμένον, καὶ σιδηροφραγμένον ἕως τώρα πνεῦμα τῆς γυναικός.

Κύριε Ὑπουργέ. Κάμετε τόπον εἰς τὰς γυναῖκας.

ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

CAMILLO GESSI

ΣΑΤΥΡΑ & ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ *)

ΕΙΣ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΔΗΜ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

Ε'.

Δύναται νὰ παρατηρηθῇ εἰς τὸ ποιητικὸν ἔργον τοῦ Δημητρίου ἡ ἐξέλιξις τοῦ παροξυσμοῦ τούτου ὁ ὁποῖος ἀπορρέει μᾶλλον ἀπὸ τὴν φύσιν του ἢ ἀπὸ τὴν ἰλὺν τῶν ἀναγνώσεων. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς αἱ θλιβεραὶ μεταβολαὶ τῆς φύσεως ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῆς νεανικῆς ψυχῆς αὐτοῦ ὁ ὁποῖος βλέπει ἐπὶ τῶν ἄλλων νὰ κατέρχηται ἡ δυστυχία ἐνῷ αὐτὸς χαίρων εἰσέρχετα εἰς τὴν ζωήν, καὶ εἰς τὴν ὡραιότητά της δὲν δύναται ἀκόμη νὰ διακρίνῃ τὸ «ἄδικον τῆς μοίρας». Εἶναι αἱ πρῶται πεῖραι, τὰς ὁποίας ἐμμέσως δοκιμάζει, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ ψυχή του μένει κλονισμένη χωρὶς νὰ χάσῃ διὰ τοῦτο ἀκόμη πᾶσαν πίστιν, πᾶν ἰδανικόν. Τοιαύτη εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις. Ἐφ' ὅσον ὁ πόνος δὲν θίγει ἡμᾶς τοὺς ἰδίους, συγκλαίομεν εἰς τὸν πόνον τῶν ἄλλων, ἀλλ' εὐκόλως ἀναγεννᾶται τὸ θάρρος. Ὁ ποιητὴς εἶναι μελαγχολικὸς ἀλλὰ μιᾶς γλυκείας μελαγχολίας· ἐκείνης ἡ ὁποία γεννᾶται εἰς τὴν ψυχὴν πάσης εὐγενοῦς καρδίας ἥτις παρίσταται εἰς τὰς λύπας τῶν ὁμοίων της. Ἡ «Μαγδαληνὴ» κατέπεσεν εἰς ὄνειδος, καὶ ἀτιμίαν, ἀλλ' ἐκ νέου εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνεγερθῇ. Ἡ Ἀμαλία Lindermaier ἡρπάσθη ὑπὸ τῆς μοίρας εἰς τὰ ὡραιότερα καὶ εὐτυχέστερα ἔτη, ὅταν ἡ ζωὴ ἠδύνατο νὰ εἶναι δι' αὐτὴν ἡ ὀνειρευθεῖσα Ἐδέμ· ἀλλὰ καὶ εἶχε κλαύσει καὶ ὑποφέρει· περνᾷ ὡς ἀνάμνησις αἰθρία εἰς τὴν βαθεῖαν δυστυχίαν, «ἀλλ' ὁδηγεῖ ἀπώτερον τοῦ τάφου ἡ καρδιά». Ἡ Δέσπω, ἡ ὁποία εἰς τὸν εὔθυμον ὀφθαλμὸν εἶχε τὸ χρῶμα τῆς θαλάσσης, τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, ἡ ὁποία εἰς τὴν καρδίαν ὑπερεπεθύμει τὴν ἄπειρον ἀγάπην, καὶ αὕτη προώρως ἔκλινε τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν μοῖραν»

Κοιμᾶται ὑπὸ τὴν σκιὰν ἐλάτης ἡ παρθένος
συντετριμμένη λάγηνος ἐκεῖ πλησίον κεῖται
καὶ ὑπὸ μέλανος σταυροῦ ἡ κόνις της φρουρεῖται
Καὶ διαβαίνων ὁ βοσκὸς στενάζει τεθλιμμένος»

Δέσπω στρ. 6

Ἀλλ' ὁ θάνατος εἶναι αἴθριος εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ποιητοῦ.

«Κοιμᾶται ὄνειρον οὐδὲν τὸν ὕπνον της ταράττει
Εἰς τὸ στερέωμα αὐτῆς οὐδεὶς ἀστὴρ πλανᾶται

*) *Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου.*

Οὐδέποτε τὸν στεναγμὸν τῆς αὔρας ἀκροᾶται
Τὸ παρελθὸν της ἄθικτον ὁ θάνατος φυλάττει
Εὑρήνη εἰς τὸν ὕπνον σου, περιλημένη κόρη
Ἀπέθανες πρὶν ποτισθῇς καὶ κόρον καὶ πικρίαν
τὸ στῆθός σου ἀντήχησε βαθεῖαν ἁρμονίαν
Κι' ἐσίγησε διὰ παντὸς καὶ ἐσβέσθη εἰς τὰ ὄρη».

(Λέοπω 7—8)

Ἀναγεννᾶται τὸ αἴσθημα τῆς ζωῆς ἀκόμα· καὶ ὁ ποιητὴς δὲν δύναται ἀκόμη νὰ πιστεύσῃ ὅτι αἱ δυστυχίαι τοῦ ἄλλου εἶναι ἄνευ θεραπείας καὶ βοηθείας. ἐν ἑαυτῇ αἰσθάνεται ἀκόμη τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτος μίαν ἀόριστον ἐλπίδα. Καὶ ζῇ διὰ τὸν ἔρωτα καὶ διὰ τὴν τέχνην. Εὑρίσκει τὰς πρώτας ἀντιθέσεις, ἀλλ' ἀκόμη δὲν εἶναι τοιαῦται ὥστε νὰ τῷ ἀφαιρέσουν πᾶσαν πίστιν καὶ δίδει τὰς «Συμβουλὰς εἰς φίλους,» διότι χαίρει διὰ τὸ παρόν, προαισθανόμενος ὅτι τὸ παρελθὸν εἶναι ἄνθος, τὸ ὁποῖον ταχέως σήπεται, ἐν μορμολύκειον τὸ ὁποῖον ἐγκλείει τὸ πᾶν ὑπὸ τὰς μελανὰς πτέρυγάς του· καὶ ὅταν διαφωνῇ πρὸς τὴν φίλην, δὲν ἀπελπίζεται, καὶ ἐπιστρέφει πρὸς αὐτήν, ἱκετεύων ἀγάπην, συγγνώμην, λήθην. Καὶ αὐτὸ τὸ πρῶτον αἴσθημα, τὸ εἰλικρινὲς θὰ ἐπανέλθῃ ἀργότερον καὶ μὲ πικρὸν θρῆνον θὰ τὸ ἐκχύσῃ ὁ ποιητὴς εἰς τὴν «Ἐπιστροφή». Ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν πρώτην ἔκρηξιν τῆς στιγμιαίας διαθέσεως ὑπεισέρχεται ἐν πάθος ἰσχυρότερον καθιερωμένον ἀπὸ τὴν προσωπικὴν πεῖραν. Αἱ λύπαι παρατηρηθεῖσαι ἐν τῇ ζωῇ αὐξάνονται ὅσῳ περισσότερον αὐξάνει ἡ πεῖρα τοῦ ποιητοῦ. Αἱ μοναδικαὶ περιπτώσεις γίνονται κοιναί, γενικαί: Ὁ! πόνοι οἱ θιχθέντες εἰς τοὺς ἄλλους πιέζουν ἐπίσης τὴν ψυχὴν τοῦ ποιητοῦ. Ἡ ἀπαισιοδοξία ἥτις πρότερον ἦτο ἐν ἀόριστον αἴσθημα, κενόν, γίνεται βαθεῖα σύλληψις τοῦ ποιητοῦ ὁ ὁποῖος ἐν ἐκείνῃ αἰσθάνεται ἐκδεδηλωμένην ὁλόκληρον τὴν ζωήν του ἄνευ ἐλπίδος. Εἰς τοῦτο τὸ δεύτερον στάδιον τῆς ψυχικῆς ζωῆς τοῦ ποιητοῦ ἀνήκουσιν αἱ περισσότεραι λυρικαὶ ποιήσεις τοῦ Δημητρίου καὶ αἱ ὡραιότεραι. Αἱ ὡραιότεραι διότι εἶναι ἐκεῖναι τὰς ὁποίας ἠσθάνθη περισσότερον διότι ὁ ποιητὴς γνωρίζει νὰ ἐξάγῃ τὸ ἀποτέλεσμα μὲ ἀπροσδόκητα χωρία, μὲ ζωηρὰς ἐκφράσεις ἀπτόμενος μᾶλλον ἢ περιγράφων. Τὸ αἴσθημα τῆς θρησκείας, τὸ ἰδεῶδες τῆς τέχνης ἡ ὁποία τὸν διαθερμαίνει, ἐνῷ ὁ ἔρως δὲν δύναται πλέον νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδίαν του, ἀναζωογονοῦσιν ἐνίοτε τὴν Μοῦσάν του, ἥτις παριστᾷ ζωηρότερον ἢ πρὶν καὶ εἰλικρινέστερον τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς τοῦ ποιητοῦ. Ἀντίθεσις διαρκὴς μεταξὺ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ εὐτυχοῦς παρελθόντος καὶ τοῦ φόβου τοῦ μέλλοντος τὸ ὁποῖον θὰ γίνῃ πολὺ ταχέως καὶ τοῦτο παρελθὸν καὶ τὸ ὁποῖον δὲν τὸν ἐνθαρρύνει διὰ τοῦτο μὲ τὰ δελεάσματα τῶν πρώτων ὀνείρων· ἐπιθυμία τῆς ζωῆς ἐν τῇ βεβαιότητι τοῦ θανάτου· ἐπιθυμία τοῦ ἔρωτος ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι οὗτος εἶναι ἀπάτη· ἐπιθυμία τῆς ἀπολαύσεως ὅταν τὸ λογικὸν εὑρίσκῃ ἐν τῇ μέθῃ τὸ ἴχνος, τὴν εἰκόνα τῆς δυστυχίας καὶ τῆς ἀποστροφῆς ἡ ὁποία θὰ ἀκολουθήσῃ.

(Μετάφρασις)

Δις Κ. Μ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΙΕΙΝΗ

ΕΝΔΥΜΑΤΑ - ΕΠΙΠΛΑ - ΒΙΒΛΙΑ

Τὰ μικρόβια, οἱ ἀπειράριθμοι οὗτοι μικροσκοπικοὶ ἐχθροὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ἅτινα τυγχάνουσι τὰ ἄμεσα αἴτια τῶν πλείστων νοσημάτων, ἐνδιαιτῶνται συνήθως καὶ ἐμφωλεύουσιν ἐπὶ τῶν ἐ ν δ υ μ ά τ ω ν ἡ μῶ ν, τῶ ν δ ι α φ ό ρ ω ν ἐ π ί π λ ω ν τῶ ν ο ἰ κ ι ῶ ν, καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν ταπήτων, παραπετασμάτων καὶ εἰδῶν κλινοστρωμνῆς, ὡς ἐπίσης καὶ ἐπὶ π α λ α ι ῶ ν ἢ μ ε τ α χ ε ι ρ ι σ μ έ ν ω ν β ι β λ ί ω ν καὶ χ ε ι ρ ο γ ρ ά φ ω ν.

Τὰ βαθέα μάλιστα χρώματα, ὡς τὸ κυανοῦν καὶ τὸ μέλαν, καὶ τὰ παχέα καὶ οὖλα μάλλινα ὑφάσματα καὶ αἱ μηλωταί, ὡς ἔχοντα μεγίστην ἀπορροφητικὴν δύναμιν θερμαντικοῦ, εἰσὶν ἔτι μᾶλλον φιλόξενα πρὸς τὰ μικρόβια ταῦτα. Καὶ διὰ τοῦτο ἐπιβάλλεται ἡμῖν ὅπως τὰ εἴδη ταῦτα καθαρίζωνται ἐπιμελῶς καὶ συνεχῶς ἀπὸ τοῦ κονιορτοῦ, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ ν' ἀπολυμαίνωνται ἐπιμεμελημένως, ἐὰν ἐχρησιμοποιήθησαν ὑπὸ πασχόντων ἐκ μεταδοτικῶν ἢ μολυσματικῶν νοσημάτων.

Ἡ δὲ συνήθεια, ἣν ἄτομά τινα ἔχουσι νὰ περιβάλλωνται μεταχειρισμένα ἐνδύματα, ὅπως δήποτε προσκτηθέντα, χρησιμοποιηθέντα πρότερον παρ' ἄλλων ἀγνώστων, ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ καὶ χωρὶς ν' ἀπολυμάνωσι ταῦτα προηγουμένως ἐν κλιβάνῳ ἀπολυμαντικῷ ἢ ἄλλως πως, τυγχάνει ὀλεθρία καὶ δι' ἑαυτοὺς καὶ διὰ τοὺς μετ' αὐτῶν συγχρωτιζομένους.

Πολλοὶ προμηθευθέντες ἐπίπλα καὶ ἐνδύματα τοιαῦτα ἐκ διαφόρων δημοπρασιῶν καὶ καταστημάτων παλαιοπωλῶν, ὧν πλεῖστα καὶ παρ' ἡμῖν ὑπάρχουσι, καὶ τὸ δὴ χείριστον καὶ αὐτὰ τὰ εἴδη τῆς κλινοστρωμνῆς αὐτῶν, μετενόησαν οἰκτρῶς καὶ ἐπλήρωσαν ἀδρῶς τὸ ἀντίποινον τῆς τοιαύτης αὐτῶν ἐπιπολαιότητος καὶ ἀπρονοησίας. Ἐξ ἄλλου πάλιν ὑπάρχουσι καὶ οἰκογένειαι, αἵτινες, ἐκ κακῶς ἐννοουμένης, πλὴν δολοφονικῆς πράγματι, φιλανθρωπίας ὁρμώμεναι, μετὰ τὸν θάνατον μέλους τῆς οἰκογενείας των ἐκ φυματιώσεως ἢ ἄλλης τινος μολυσματικῆς νόσου, δωροῦντες τὰ ἐνδύματα τῶν θανόντων, ὡς καὶ τὰ εἴδη κλινοστρωμνῆς, εἰς ἄλλας πτωχὰς οἰκογενείας, ἄνευ οὐδεμιᾶς προηγουμένης μερίμνης πρὸς ἀπολύμανσιν αὐτῶν, καὶ χωρὶς ν' ἀναλογίζωνται ὅτι παρέχουσιν αὐταῖς, ἀντὶ ἐλεημοσύνης, δολοφονίας μάχαιραν, συντελοῦσιν, ἀκουσίως πολλάκις, εἰς τὴν καταστροφὴν καὶ τὸν ὄλεθρον τῶν οἰκογενειῶν τούτων!

Οἱ παλαιοπῶλαι καὶ οἱ δημοπράται τῶν τοιούτων ἐπίπλων καὶ ἐνδυμάτων ἀποβαίνουσιν ἐπίσης συχνάκις ἀκούσιοι ἐγκληματίαι. Οἱ δὲ ἀγοράζοντες παρ' αὐτῶν ἀνεξετάστως τοιαῦτα εἴδη οὐδὲ κἂν ὑποπτεύονται ὅτι περιβάλλονται ἔκτοτε τὸν θάνατον!

Εἶνε καιρὸς πλέον νὰ κατανοηθῶσιν ἐπακριβῶς οἱ κίνδυνοι οὗτοι καὶ νὰ πεισθῶσι πάντες ὅτι ἐκ κακῆς τῶν πραγμάτων ἐκτιμήσεως πολλὰ πάσχομεν, καὶ ὅτι δέον νὰ λαμβάνωμεν μέριμναν καὶ αὐστηρὰ μέτρα πρὸς προφύλαξιν τῆς ὑγιείας ἡμῶν. Εἶναι καιρὸς αἱ ἁρμόδιαι ἀρχαί, καὶ ἰδίως ἡ ἀστυνομία, νὰ ἐπεμβαίνωσι μετὰ μείζονος ἐπίσης μερίμνης καὶ ἐνδιαφέροντος πρὸς προστασίαν τῆς δ η μ ο σ ί α ς ὑ γ ι ε ί α ς.

Τὰ δὲ ἀπαιτούμενα προφυλακτικὰ μέτρα εἰσὶν ἁπλούστατα. Δὲν ὑπαγορεύει δὲ ταῦτα τύραννος δαίμων, οὔτε αὐθαίρετος ἰδιοτροπία, ἀλλ' ἐπιβάλλει αὐτά, μόνον ἡ ἄμυνα τῶν ἀτόμων, τὸ αἴσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ ἡ πρόνοια πρὸς διατήρησιν τῆς ὑ γ ι ε ί α ς ἡμῶν, ἥτις ἐστὶ τὸ πολυτιμότερον τῶν ἐπὶ γῆς ἀγαθῶν, καὶ ἄνευ τῆς ὁποίας οὐδὲν δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ κατορθώσῃ.

Τὰ πλούτη καὶ αἱ πολυτελεῖς τράπεζαι, τὰ παίγνια καὶ ἡ μουσικὴ, τὰ πολυειδῆ θεάματα ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη διασκέδασις, τὰ πλούσια ἐνδύματα καὶ αἱ χαρμόσυνοι συναναστροφαὶ, ὡς καὶ πᾶν ὅ,τι φιλήδονον πρὸς τέρψιν ἡ τρυφὴ ἐπενόησεν, οὐδὲν τερπνὸν παρέχουσιν ἄ ν ε υ ὑ γ ι ε ί α ς. Ἡ δόξα, αἱ τιμαὶ καὶ πᾶσα ἄλλη πνευματικὴ τέρψις, ἄνευ ὑγιείας οὐδέποτε ἀποκτῶνται, καὶ ἄν ποτε ἐκ τύχης ἐπέλθωσι, ταχέως μαραίνονται καὶ ἐκλείπουσι.

Τὰ ὑγιεινὰ λοιπὸν προφυλακτικὰ ταῦτα μέτρα συνίστανται εἰς καλὴν μόνον θέλησιν ἐκ μέρους τῶν ἁρμοδίων καὶ ὑπομονήν. Συνοψίζονται δὲ εἰς μίαν μόνον λέξιν «τ ὴ ν ἀ π ο λ ύ μ α ν σ ι ν.»

Διὰ τῆς ἀπολυμάνσεως παρεμποδίζεται ἡ περαιτέρω μετάδοσις τῶν λοιμωδῶν νόσων, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς καταστρέφονται τὰ νοσογόνα σπέρματα αὐτῶν καὶ καθίστανται ταῦτα ἀβλαβῆ.

Ἡ ἀπολύμανσις ἦτο γνωστὴ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Ἀλλ' ἡ ἐπιστημονικὴ αὐτῆς ἐφαρμογὴ εἶναι νεωτάτη, γεννηθεῖσα συγχρόνως μὲ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν μικροβίων, εἰς τὴν ἀκριβεστέραν γνῶσιν τῶν μολυσματικῶν νοσημάτων, ἅπερ, ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ εἴπομεν, γεννῶνται ἐκ μικροβίων καὶ σπόρων, προερχομένων ἀπὸ ἀτόμων παθόντων προηγουμένως τοιαῦτα νοσήματα. Ἡ δὲ ἐπέκτασις αὐτῶν δύναται καὶ πρέπει νὰ παρακωλύηται διὰ τῶν ὑγιεινῶν μέτρων, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὴν πρωτίστην θέσιν κατέχει ἡ ἀ π ο λ ύ μ α ν σ ι ς.

Ἀνάλογος ἐπίσης πρόνοια καὶ προσοχὴ δέον νὰ καταβάλληται, καὶ ἰδιάζουσα μέριμνα νὰ λαμβάνηται καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀγορὰν καὶ τὴν χρῆσιν τ ῶ ν π α λ α ι ῶ ν καὶ μ ε τ α χ ε ι ρ ι σ μ έ ν ω ν β ι β λ ί ω ν. Ὁ φυλλομετρῶν μὲ τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χείλη μυθιστόρημά τι ἢ ἕτερον διδακτικὸν ἢ ἐπιστημονικὸν βιβλίον, δανεισθὲν αὐτῷ παρ' ἄλλου ἢ ἀγορασθὲν παρὰ βιβλιοπώλου παλαιῶν βιβλίων, ἃς μὴ ἀναζητῇ ἀλλαχοῦ τὴν αἰτίαν τῆς γρίππης, τῆς ὀστρακιᾶς, τῆς ἰλαρᾶς, τοῦ ἐρυσιπέλατος, τῆς διφθερίτιδος ὡς καὶ πλείστων ἄλλων βαρέων μολυσματικῶν ἢ ἐξανθηματικῶν νοσημάτων, ἐν οἷς συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ φ υ μ α τ ί ω σ ι ς, ἧς πλεῖστα παραδείγματα διὰ τοιουτοτρόπου μεταδόσεως ὑπάρχουσιν.

Ὅθεν πρὸς πρόληψιν καὶ τοῦ κακοῦ τούτου, ἡ ὑγειινὴ ἐπιβάλλει ὅπως ἕκαστος ποιῆται χρῆσιν, εἰ δυνατὸν, μόνον τῶν ἰδίων αὐτοῦ βιβλίων, ἀποφεύγων τὰ ἐκ παλαιοπωλῶν ἀγοραζόμενα τοιαῦτα, ἐκ κακῶς ἐννοουμένης οἰκονομίας, νὰ καταβάλλῃ δὲ μεγίστην προσοχὴν κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν παρ' ἄλλων δανειζομένων αὐτῷ τοιούτων, καὶ ν' ἀπέχῃ ἐπιμελῶς τοῦ νὰ φυλλομετρῇ ταῦτα διὰ τῶν δακτύλων εἰς τὸ στόμα, ὥς τινες ἐκ κακῆς ἕξεως πράττουσιν.

Οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ ἔπιπλον εἶναι πολυτιμότερον τιμαλφέστερον καὶ ἐπιδεικτικώτερον μιᾶς καλῆς καὶ πλουσίας βιβλιοθήκης, δυναμένης οὐ μόνον νὰ ἐξυπηρετῇ τὰς σπουδὰς καὶ τὴν μόρφωσιν ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ νὰ συντελῇ πρός τε τὴν ἀναψυχὴν καὶ τὴν τέρψιν ἡμῶν. Ἀλλ' ἡ βιβλιοθήκη αὕτη δὲν πρέπει ν' ἀποτελεῖται ἐκ βιβλίων ἀγοραζομένων ἐκ παλαιοπωλῶν, ἀλλ' ἐκ καινουργῶν τοιούτων.

ΣΛ. Ν. ΧΜΓ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ *)

Γ'.

Καὶ πόσα ἄλλα ὡς τὰ σήμερα ὁ Φιόγγος δὲν ἀνάστησε! Μὰ σὰν περνοῦσε ἡ χρονιὰ ὁ γέρω-Τσόπανος, ποῦ,κάτι παράκλησες, καλύτερα προσταγές, κάποιου παληοῦ ὀνείρατου θέλοντας νὰ φυλάξῃ, ποτὲ στὸ Φιόγγο γιὰ ἄλλους ἀνθρώπους, μήτε γιὰ χῶρες καὶ χωριὰ τοῦ μίλησε, ὁ Τσόπανος ποῦ μὲ ψωμὶ μονάχο ποῦ τ' ἄλεθαν οἱ δυὸ σὲ κάποιο μικρὸ νερόμυλο δικό τους, ποῦ τὸ θέριζαν καὶ τὸ 'σπερναν μαζῆ, μὲ τέτοιο ψωμὶ βουνίσιο καὶ μὲ χορτάρια νόστιμα, ἕνα μωροῦδι ἀνέθρεψε καὶ στέριωσε τὸν Φιόγγο τὸν λεβέντη, ὁ γέρω - Τσόπανος λοιπὸν καθὼς περνοῦσε

*) Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου.

ἡ χρονιὰ σὲ μακρυνές, λέει, χῶρες τὰ 'φερνε ὅπου ἡ πρασινάδα δροσερώτερη, ὅπου τὸ χορτάρι πειὸ παχύ, πειὸ τρυφερὸ βρίσκεται.

Τί κρῖμα ὁ γέρος ψέμματα νὰ λέῃ, ποῦ δὰ ἡ πλακόστρωτη αὐλὴ τοῦ πύργου καθόλου οὔτε χορταράκι ἔχει.

Κι' ἦταν σωστὸ νὰν κλεισμένα δῶ τὰ πρόβατα γιατὶ ταιριάζει νὰ εἶνε ἕτοιμα, στὸ χέρι, γιατὶ ὁ ἄρχοντας καὶ ὅλοι οἱ δικοί του, εἶνε σωστὸ νὰ καλοπερνᾶνε.

Ἔτσι εἶν' τὸ πρόβατο τοῦ Φιόγγου, τοῦ Φιόγγου ὅπου αὐτήνε τὴ στιγμὴ τὸν οὐρανὸ κάτω ἐκεῖ στὸν ὁρίζοντα κυτοῦσε, ποιὸς ξέρει σὲ ποιὲς συλλογισιὲς, κοιμισμένος, καθισμένος πάνω στὸ χορτάρι.

Σὰν τοῦ πρόβατου τὸ βέλασμα ἄκουσε, ποῦ μόνο κλάμμα ἤτανε, πετάχτηκε σὲ μιὰ στιγμὴ ἐπάνω τρομαγμένος.

Γιατί τάχα τὸ παιδί του κλαίει;

Ἄρχοντα, ἄρχοντα, δὲς ἡ χαϊδεμένη περιμένει ἀνυπόμονα. Γύμνωσε τὸ σπαθὶ τὸ κοφτερὸ καὶ βάψε το μὲ τὸ αἷμα τοῦ κορμιοῦ τοῦ πρόβατου, γιατὶ δὰ ἔτσι ἀρέσει τῆς ὤμορφης ποῦ ξεκουράζει τὸ κορμί της πάνω στὰ μεταξωτὰ παχιὰ στρώματα.

Μὰ ξέρει αὐτὸς ἀπὸ μονάχος του. Γυμνόνει αὐτὸς τὸ σπαθί του τὸ ὁλόπικρο ποῦ ἔχει κάψει ὡς τώρα τὰ σωθικὰ τόσωνε, τόσωνε. Κάπως ἀλλόκοτα, λές, ἡ λεπίδα στὸν ἥλιο σελάγισε, ποῦ τὴν βασιλοπούλα σὰν κάποιο ἀόριστο ἄσχημο μυνητὸ τὴν φόβισε.

Καὶ θύμωσε ὁ ἄρχοντας μὲ δίκηο, γιατί αὐτό, τὸ πρόβατο, ποῦ εἶνε τίποτα τοῦ φόβου τῆς καλῆς του, γίνῃ ἀφορμή, γιατὶ γιαὐτὸ δὰ τὸ σπαθὶ τὸ κοφτερὸ ἐξεγυμνώθη.

Τὸ κλώτσησε ἀγριωπὰ τὸ ἔρμο, ποῦ βρίσκετο στὰ πόδια του, καὶ ὕστερα, κι' ὕστερα, τ' ἄρπαξε ἀπὸ τὸ πισινὸ τὸ πόδι καὶ ὡς κεῖ πάνω τὸ σήκωσε, λὲς δά, αὐτὸ δὰ θά' λειπε γιὰ τὸ χατῆρι τὸ δικό του, αὐτοῦ ποῦ εἶνε τίποτα, ὁ ἄρχοντας νὰ σκύψῃ γιὰ νὰ τὸ σφάξῃ καὶ νὰ τὸ μακελιάσῃ, ὅπως ἀρέσει στὸ κορμὶ τῆς ὤμορφης, τῆς χαϊδεμένης, εὐαίσθητης βασιλοπούλας.

Γελᾶστε ἂν θέλετε, κι' ἂν θέλετε κλάφτε τώρα.

Μὴ καὶ δὲν σᾶς πρέπει καὶ τὰ δυὸ νὰ τὰ κάνετε;

Σωπᾶστε μονάχα ὅμως, καὶ 'δέτε, δέτε πῶς κάποιος τὸν ἄρχοντα σφίγγει σφιχτὰ στὸ λαιμό. Εἶνε λὲς κάποιος ἄγριος ὅπου κάποιο χοντρὸ ἀπὸ προβατόμαλλο ἀσχημοπλεγμένο σκουτὶ κρύβει τὸ κορμὶ ὡς τὰ πόδια ὅπου τίποτα στὴ φτέρνα οὔτε στὰ δάχτυλα φορεῖ.

Καὶ μὴ δὲν εἶναι ὁ Φιόγγος ἄγριος.

Σὲ μιὰ στιγμὴ μονάχα, σὰν κεῖνος τὸ πρόβατο νὰ σφάζῃ γροίκησε, ὄντας ὁ ἄγριος λεβέντης κατ' ἀπὸ πίσω ἐρχότανε, κατάλαβε πῶς τὸ παιδί του χάνεται. Πήδησε ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα, ὅπου κάποιο, ἀπὸ ἔκπληξι γιὰ τὴν ἀλλόκοτη συντροφιὰ ποῦ οὔτε ἄλλοτε εἶδε, κάποιο θάμπωμα στιγμὲς τὸν κράτησε, πήδησε καὶ ζήτησε τ' ἀγαπημένο του νὰ γλυτώσῃ· μὰ μέσ' τὰ χέρια του, (ἦταν ἀργὰ ποιὰ γιὰ τὸ παιδί του) ποιὸς ξέρει γιατί, ποιὸς ξέρει γιὰ πιὸ λόγο στρίφτει τὸ κεφάλι τοῦ ἄρχοντα, πριχοῦ ἀκόμη οἱ δικοί του νὰ προφθάσουν, στρίφτει τὸ κεφάλι τοῦ ἄρχοντα, κι' ἄ; ἦταν πολεμιστοῦ περίφημου στέριο λαρύγγι μέσα στὰ σιδερένια χέρια τοῦ Φιόγγου, στρίφτει τὸ λαρύγγι τοῦ ἄρχοντα.

Κι' ὕστερα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἄγριου χάμω στὸ χῶμα, σὰν κάτι τίποτε, τὸ μοσκόθρεφτο κορμὶ πούχε στριμμένο τὸ λαρύγγι πειά, χάμω στὴ γῆ σωριάστη. Ὡς τώρα ἀκόμα, τίποτα δὲν ἔννοιωσαν οἱ δικοί του, παρὰ μονάχα, τώρα δὰ τώρα, τὸ κορμὶ τῆς βασιλοπούλας πάνω στὰ πουπουλένια μεταξωτὰ στρώματα τέλεια ξαπλωμένο, σὰν νὰ μὴν ποθάῃ κάθε ξένου κορμιοῦ τὸ σώριασμα στὰ πόδια του μπροστά, τέλεια ξαπλωμένο σὲ κάποια δυνατὴ ἀναισθησιὰ τὴ σάρκα του ξεκουράζει.

Τί κρῖμα! Φτιάστηκε κεῖ σωρὸς παράξενος ἀπὸ κορμιὰ ἀλλοιότικα· εἶνε τὸ πρόβατο ἀπὸ κάτω, εἶν ἔπειτα ὁ ἄρχοντας, στὸ τέλος ἀπὸ σπαθιὰ πολλὰ κατάτρυπιος ἀπίστομα πεσμένος ὁ Φιόγγος βρίσκεται. Κι' εἶναι στ' ἀλήθεια κρῖμα γιὰ τὸν ἄρχοντα, γιατὶ τὸ βρωμισμένο αἷμα τοῦ φονιὰ τοῦ λέρωσε τὸ πρόσωπο αὐτοῦ ποῦ ἦταν ἀγαθὸς κι' εὐαίσθητος μαζῆ!.

Βρέχει πάντα. Τ' ἀστροπελέκια πέφτουν ἀδιάκοπα καὶ σχίζουν τὰ ἐλάτια.

Τὸ τσοπανόπουλο σιμωμένο στὴ γωνιὰ τοῦ γέρω-Τσόπανου εἶνε χλωμὸ ἀπὸ φόβο καὶ κάποτε μέσα στὸ τρεμούρισμα τοῦ κατάφοβου κορμοῦ του τρέμουν τὰ χείλια του ὄντας ἕνα ψιθύρισμα βγαίνει.

«Φοβᾶμαι γέρω πατέρα. Γέρω-πατέρα φοβᾶμαι.»

Τὸ βουνὸ τοῦ χαϊμοῦ φαίνεται μαῦρο κι' ἀπὸ τὴν πίσσα ὁλομαυρότερα, καὶ πάνω του, πῶς νερά, μαῦρα κι' αὐτὰ κατρακυλοῦν ἀπὸ τοὺς μαύρους βράχους, φαίνονται, σὲ κάποιο φρικτὸ ἀναλάμπισμά τους κάτω ἀπὸ τὰ φεγγοβολήματα τῆς ἀστραπῆς.

Κυτάζει ὁ γέρω τσόπανος ἀμίλητος, βουβαμένος καὶ λάμπει τὸ πρόσωπό του, σὰν νὰν τὸ ἴδιο ἥλιος σβυσμένος, ποῦ σὲ παληοὺς καιρούς. ἤ καὶ σὲ στιγμὲς μονάχα περασμένες, ἀλλόκοτη λάμψι ξέχυσε.

Ὕστερα ὅμως ὕστερα κάποιο μαῦρο σύννεφο τὸ μαντρί του σκέπασε καὶ σκότισε τὴν ὄψι του καὶ σιγὰ σιγὰ τ' ἀφάνισε μέσα στοὺς ἀχνούς του.

Καὶ σβύστηκε κι' ὁ γέρω τσόπανος μαζῆ ποῦ λές, πῶς ἡ φωνή του ἦταν ψεύτικη, ποῦ λές, πῶς ὅσα ἄκουσες τὰ ὠνειρεύτης!

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΚΑΠΕΤΑΝ ΣΤΡΑΤΑΚΗΣ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ *)

ΠΡΟΣ ΤΗΝ κ. ΙΟΥΛ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

Ἐδημοσίευσεν ἡ Ἰταλικὴ ἐφημερὶς «Ἑσπερινὸς Ταχυδρόμος» ἄρθρον ψέγον τοὺς Ἰταλοὺς ὅτι μεταχειρίζονται, κυρίως οἱ τῶν Βορείων Ἐπαρχιῶν, γαλλικὰς λέξεις καὶ φράσεις, νοθεύοντες οὕτω τὴν ὡραίαν πάτριον γλῶσσάν των. Μολονότι δὲ τὸ ἄρθρον ἔφερε τὸν τίτλον «Βάρβαροι ἐπιδρομαὶ» γάλλος συγγραφεὺς οὐδόλως ἀπηξίωσε ν' ἀναλύσῃ αὐτὸ καὶ χωρὶς νὰ περιυβρίσῃ τὸν Ἰταλόν, ἐπάγεται:

Ἡ ἀξία τοῦ ἄρθρου θὰ ἠὔξανεν ἂν τὸ ὕφος αὐτοῦ ἦτο μᾶλλον φιλόφρον καὶ ἧττον κομπορρήμον. Ἡ ἰδέα ὅμως εἶναι ὀρθή, ἕκαστος δὲ λαὸς ὀφείλει τὴν ἰδίαν νὰ ὁμιλῇ γλῶσσαν. Παρ' ὅλην τὴν συμπάθειαν πρὸς τὴν ἐγκάρδιον συνενόησιν, παρατηρεῖ ἐν τούτοις ὁ Γάλλος τὸ ἄτοπον τῶν πολυαρίθμων *Πάλως* [1]) ἐν Γαλλίᾳ καὶ τῶν ἐπιγραφῶν ὡς ἡ ἀκόλουθος: «Ἀπὸ τῆς 3ης μέχρι τῆς 7ης μ. μ.

«Φάϊβ ὀκλὸκ Τὶ» [2])

Ἰδοὺ πῶς γράφει ὁ ἀληθῶς μέγας λαός [3])

Ἡμεῖς ὅμως τὰ κακὰ μόνον μιμούμενοι πιθηκίζομεν «γύρω ἀπὸ τὸν νεκρὸν» (autour du mort), ὅπερ ἀκατάληπτον δι' ἡμᾶς, οἵτινες μικροὶ μεγάλοι, ἀγράμματοι καὶ λογικώτατοι, «Τὸ λείψανον» λέγομεν διὰ νὰ ἐκφράσωμεν τὸ ἐν τῷ χρονογραφήματι σκοπούμενον. Συνέπεια ταύτης, τῆς μανίας εἶναι ὅτι ἐνῷ ὁ γράφων καὶ ὀρθὰς σκέψεις ἐκφέρει καὶ τὸ πλεῖστον καλὴν γλῶσσαν γράφει, περιφρονεῖ πάντα νόμον καλαισθησίας καὶ ἀποπτύει πάντα χαλινὸν γραμματικοῦ κανόνος καὶ περιπίπτει εἰς τὸν γνωστὸν ὁρισμὸν τῆς ἀδροφροσύνης ὑπὸ τοῦ βουλευτοῦ Πετσάλη διὰ τῆς ἑξῆς ἀποστροφῆς ἐν τῇ Βουλῇ πρὸς ἀντιφρονοῦντα: «Βρέ! Ἐγὼ δὲν εἶμαι σὰν κ' ἐσένα βρέ! Ἐγὼ εἶμαι ἀδρόφρων βρὲ γαϊδοῦρι!» [4])

Τὰ τῆς παρατυχούσης κυρίας ὅτι «τὸ κορίτσι δὲν εἶχε πανοῦκλα, ἤ εὐλογιὰ κ.λ.» Ἐπιτρέπονται καὶ ἰδοὺ πῶς ἱκανοποιεῖται καὶ ἡ ἐπιθυμία, τῆς φυσικῆς καὶ ἀφελοῦς διηγηματογραφίας, τηρουμένης καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ σοφοῦ ἀποφθέγματος: «Πᾶν μέτρον ἄριστον».

Τὰ «γράμματα ἀπ' τὸ χωριὸ» ἐνέχουσιν ἂν οὐχὶ νέαν, χαρίεσσαν ὅμως ἰδέαν, πάντοτε νέαν ἐκ τούτου φαινομένην, δυστυχῶς ὅμως μόλις καὶ μετὰ κόπου ἀναδυομένην ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ ὕφους. Καὶ Σάτυροι καὶ νύμφαι πνίγονται ἐντὸς παρομοίων βορβορωδῶν ναμάτων. Καὶ τὰ κριτικὰ περὶ διαφόρων μέχρι τοῦ περὶ Παγασῶν τοῦ Χ. Ἀποστολίδου ἐπαφίεμαι τῷ εὐμενεῖ ἀναγνώστῃ.

Αὐτὸς κρινέτω, ἂν δυνηθῇ νὰ διακολυμβήσῃ τὸ πέλαγος αὐτό, διότι ἐγὼ οὔτε Δήλιος κολυμβητὴς εἰμὶ οὔτε τόσον τεχνίτης καβαλλάρης, ὡς ὁ μετριόφρων ποιητής, ἵνα ἐπὶ τοῦ Πηγάσου ὑπὲρ τὰ κύματα διανύσω τὸ διάστημα, καθήμενος εἰς τὴν διαμαντένια του τὴ σέλλα, ὅπως ὁ ποιητής, ὅστις λησμονεῖ ὅτι συνήθως γυμνοὶ ἐπιβαίνουσι τοῦ Πηγάσου, ἂν δ' ἐν τοιαύτῃ γυμνότητι προσαρμοσθῶσι τὰ κῶλά του εἰς αἰχμηροὺς λίθους, ἔστω καὶ ἀδάμαντας, πολὺ δυσκόλως θὰ κρατηθῇ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ Πηγάσου ἵν' ἀνέλθῃ ὑψηλότερα τοῦ ἄλλου (τοῦ Βύρωνος). Ὦ μετριοφροσύνη μετριοφροσύνης τὰ πάντα μετριοφροσύνη!

Καὶ νῦν ἐπὶ τὴν ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως» μεταβαίνων, παρατηρῶ ὅτι τὸ ὅλον ὕφος, ἡ ὅλη πλοκή, ὁ ὅλος λόγος εἶναι ἀπαράλλακτος ὁ ὑπὸ τῆς λογικῆς ὑπαγορευόμενος τῆς φυσικῆς ἐξελίξεως ἐπιβαλλόμενος καὶ τῶν ἀμερολήπτων λογίων τοῦ ἔθνους ὑποστηριζόμενος, μόνον δὲ διὰ νὰ διαφέρῃ τοῦ κανόνος καὶ τοῦ νόμου βεβιασμένως, ποικίλλεται διὰ πολλῶν *γιά* ἀντὶ *διά*, ἀπείρων *ποῦ*, διαφόρων *ἀδιάκοπη εὐσυνείδητη* μελέτῃ ἀντὶ *ἀδιάκοπος εὐσυνείδητος*, πρὸς περιφρόνησιν τῶν κανόνων, τοῦθ' ὅπερ θεωρεῖται μεγαλοφυΐα, καὶ διὰ πολλῶν ἄλλων ὁμοίων, ὅλων ὅμως βεβιασμένων· ὡς δικαιολογία δὲ φέρεται τὸ παράδειγμα τῶν Γάλλων modernes καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς *πρωτοτυπίας*. Καὶ ὁ Ἡρόστρατος χάριν πρωτοτυπίας ἔκαυσε τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ὥστε τὴν ἀνάγκην τοιαύτης πρωτοτυπίας οὐδόλως διαβλέπων, θεωρῶ καὶ αὐτὴν βεβιασμένην. Εἶτα ἡ πρωτοτυπία πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῇ ἐννοίᾳ καὶ οὐχὶ εἰς τὸ γράμμα· διότι ἄλλως τοῦ πνεύματος ἐλλείποντος τὸ πᾶν κοῦφος σωρὸς λέξεων καθίσταται, ὅπως ἐν τοῖς ἀνωτέρω κατεδείχθη. Ἀλλ' ἐξετάσωμεν καὶ τὸ κύριον ἐπιχείρημα, ἤτοι τὰ ἐν Γαλλίᾳ γενόμενα. Πρῶτον κ' ἐκεῖ πολὺ ἀπέχει ἡ ἐπικράτησις τῶν ἰδεῶν ὀλίγων τινῶν καὶ ἀποδοχὴ αὐτῶν ὡς ὀρθῶν, δεύτερον δὲ καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν νέων λεγομένων τάσεων, οὐδόλως σκοποῦσι τὴν μεταβολὴν τῆς γλώσσης. Ὑπάρχουν ὅμως κ' ἐκεῖ χυδαῖσται καὶ βαναυσοθῆραι εἴς τε τὰς ἐννοίας καὶ

*) *Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου.*

1) Palace ἀγγλικὸν ἀντὶ τοῦ γαλλικοῦ Palais.

2) De 3 à 7 Five o'clok tea ἀντὶ τοῦ γαλλικοῦ de 3 à 7 goûter au thé ἢ le Thé est servi de 3 à 7.

3) Le Moniteur Oriental de Constantinople; No du 21 Mai 1912.

4) Κατὰ τὸν μακαρίτην Π. Καννελίδην, ἐν τῇ ἐφημερίδι του τῆς τότε ἐποχῆς.

τὴν φράσιν, ἀλλὰ τούτους αὐτοὶ οἱ Γάλλοι ἀμειλίκτως κατακρίνουσι. Παράδειγμα παραθέτω πρόσφατον, ἐξ ἀφορμῆς Θεατρικῆς παραστάσεως τοῦ εἴδους τούτου, τὸ ἔργον τοῦ διακεκριμένου Δημοσιογράφου A. de la Jonquière 1) ἐν ᾧ στηλιτεύων τὸ ἔργον λέγει ὅτι ἐν αὐτῷ «ὁ βρωμερός ὁρμαθὸς τῶν βωμολοχιῶν συναγωνίζεται πρὸς τὴν ἀναισχυντίαν καὶ τὴν ἀχρειότητα τοῦ θέματος, ἡ δὲ βαναυσολογία τῶν γυναίων τῶν τριόδων καὶ τῶν φίλων των ἀντικαθιστᾷ τὴν *μαλλικὴν γλῶσσαν*». Ἐν ἄλλοις λόγοις ἀποκηρύττεται ἐπισήμως καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα καὶ περιτράνως βεβαιοῦται ὅτι ἡ βάναυσος αὕτη χυδαιολογία δὲν εἶναι ἡ γαλλικὴ γλῶσσα. Καὶ δὲν ἀπετόλμησε πλέον ὁ θίασος παρομοίαν παράστασιν, ἀλλ' ἄλλας συνεπείᾳ τῶν ὁποίων ἔγραψεν ὁ Τύπος ὅτι «ἀπεκατέστησε δι' αὐτῶν τὴν ὑπόληψιν καὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου» 2).

Καὶ ὅμως ἠκούσαμεν, ἐν τῇ ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλίᾳ τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Σοφοκλέους, τὰς χυδαιοτέρας τῶν φράσεων καὶ τὸ «ὁ Οἰδίποδας μοῦ λέει» σύμπας δ' ὁ ἐνταῦθα Ἑλληνικὸς τύπος ἐσίγησε σιγὴν ἔνοχον ἢ ἐπαίσχυντον καὶ μόνον ὁ ξενόγλωσσος, ὁ γαλλικός, διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς ἐκβαναυσώσεως τοῦ ἀθανάτου ἔργου, προσθέτων ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ἠθοποιοὶ θ' ἀνεδεικνύοντο ὡς τεχνῖται, ἂν μὴ ἐξήρχοντο τῶν χειλέων των αἱ βάναυσοι ἐκεῖναι χυδαιολογίαι.

Ἰδοὺ ἡ διαφορά! Νάννοι ἡμεῖς, γίγαντες ἐκεῖνοι! Καὶ τολμῶμεν νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τοιούτων τὴν μαρτυρίαν πρὸς δικαιολογίαν τῶν ἡμετέρων ἀτασθαλιῶν!

Πρὸς δικαιολογίαν τοῦ περιέργου αὐτοῦ γλωσσικοῦ ἰδιώματος ἀναφέρεται καὶ ἡ μετάφρασις τῆς Νάνας τοῦ ἀριστουργήματος τούτου τῆς μεταφραστικῆς τέχνης, τοῦ ἀποδόσαντος καὶ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ πρωτοτύπου ἐν περιβλήματι πράγματι ἑλληνικῷ, ὡς εἰ ἐχύθη τὸ γαλλικὸν κείμενον εἰς χωνευτήριον ἐνῷ ἀναλυθὲν μετεπλάσθη εἰς καθαρὸν Ἑλληνικόν, καὶ οὐχὶ ὅπως τὰ νῦν Ἑλληνικὰ *πρωτότυπα*, ἅτινα μέχρι τοῦ ἀκατανοήτου μορφὴν γαλλικὴν φέρουσιν. Ἀκριβῶς ὅμως αὐτὸ τὸ ἔργον τῆς Νάνας εἶναι ἡ καταδίκη τοῦ χυδαϊσμοῦ ἔν τε τῷ πρωτοτύπῳ καὶ τῇ μεταφράσει, διότι διαιρούμενον εἰς δύο καθαρῶς διακρινόμενα ἀπ' ἀλλήλων μέρη, παρουσιάζει λεκτικὸν ἄμεμπτον καθ' ὅλας τὰς περικοπάς, καὶ εἶναι μακραὶ αὗται, ἐν αἷς ὁ συγγραφεὺς ἐκφράζεται περιγράφων θαυμασίως τὴν θεατρικὴν παράστασιν, τὰς ἱπποδρομίας, τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰς ἐπαύλεις, τὰ πρόσωπα καὶ τὰς ἠθικὰς συγκινήσεις αὐτῶν κ' ἐν γένει παντοῦ ὅπου ὁ συγγραφεὺς ὁμιλεῖ διὰ τῶν γραφομένων του. Τὸν δὲ βάναυσον λόγον περιορίζει εἰς τὰ βάναυσα πρόσωπα καὶ τὸν κάπως παρημελημένον, οἰκεῖον. εἰς ὀλίγας περιωρισμένας περιστάσεις. Αὐτὸς δὲ οὗτος ὁ συγγραφεὺς καὶ καταδικάζει αὐτόν, ἀποκαλῶν ἐπανειλημμένως *κυνικὴν φρασεολογίαν*, *βάναυσον χυδαιολογίαν*, *ἔκφυλον κ' ἔκμυσον εὐφυΐαν κούφων δημοσιογράφων ἀσυναρτήτου φρασεολογίας λέξεων ὑπερβολικῶν καὶ μεταφορῶν ἀλλοκότων*, κατηγορηματικῶς δὲ διακηρύττει ὅτι διὰ τῆς *γραμματικῆς* καὶ *πνευματικῆς βαναυσοποιήσεως ἐβορβοροκυλίσθη πᾶσα καλαισθησία καὶ ἡ ἀταράμιλλος ἐκείνη ποίησις τοῦ ἀθανάτου Ὀλύμπου*. Ἰδοὺ πῶς αὐτολεξεὶ ἐκφράζεται: ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ συγγραφεύς, τοῦ μεταφραστοῦ πιστῶς ἀποδόσαντος τὸ πρωτότυπον.

Ἀλλὰ τότε διατί μετεχειρίσθη ὁ σεμνὸς συγγραφεὺς τοῦ «ὀνείρου», τοῦ ἠθικωτάτου ἐκείνου ἀριστουργήματος, τὰς ἀκόσμους αὐτὰς φράσεις κ' ἐκφράσεις ἃς ὁ ἴδιος καταδικάζει; Ἐφρόνει ὅτι προκαλῶν δι' αὐτῶν τὸν ἀποτροπιασμὸν τῶν μὲν καὶ διεγείρων τὴν πρόνοιαν τῶν δέ, θὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀνόρθωσιν τῶν κακῶς κειμένων. Προέθετο πάντως ἠθικὸν σκοπόν. Καὶ ὅμως οἱ Γάλλοι λόγιοι κρίνοντες ὅτι ὑπερέβη τὸ μέτρον ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν εἰδεχθῶν αὐτῶν ἀντικειμένων, ἅτινα ὡς ἐξαιρέσεις παντοῦ ὑπάρχουν ἀλλὰ διὰ κοσμιωτέρων μέσων πρέπει νὰ καταπολεμῶνται, ἀπέκλεισαν ἄκοντες τῆς Ἀκαδημίας τὸν κλεινὸν συγγραφέα τοῦ περιφήμου κατηγορητηρίου: «J'accuse!»

Ἡμεῖς ὅμως, ὑπερθεματίζοντες ἐν παντὶ κ' ἐν οὐ δέοντι, ἐκτραχηλιζόμεθα εἰς χυδαιολογίαν, φρονοῦντες ὅτι τὸ ὕψος αὐτὸ πρέπει παντοῦ νὰ ἐπικρατήσῃ. Καὶ παρορῶντες ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Ζολὰ ἐν αὐτῇ τῇ Νάνᾳ, τὰ χυδαιολογοῦντα πρόσωπα παριστᾷ μεταχειριζόμενα τὴν *καθαρὰν γαλλικὴν* ὅπως *γράφωσι*, ἤγουν διακρίνει τὸν προφορικὸν ἀπὸ τοῦ γραπτοῦ λόγου. Καυχώμεθα ὅτι ἡμέτερον ἐστιν «τὸ μηδὲν ἄγαν» καὶ τὸ «πᾶν μέτρον ἄριστον» παρορῶμεν ὅμως ὅτι τὸ καθιστῶν ἀριστουργηματικὴν τὴν «*Σκουπιδιάδα*» εἶναι: ἀκατάλληλον διὰ τὸ Εὐαγγέλιον. Κ' ἐπὶ τέλους μήτι νομίζουσιν οἱ τὰ πάντα ἐκχυδαΐζοντος ὅτι εἶναι: Ζολὰ δι' αὐτό;

Περὶ δὲ τοῦ μεταφραστοῦ τῆς Νάνας οὐδὲν λέγω, διότι τὸ ὕψος καὶ τοῦ προλόγου του καὶ τῆς ὅλης μεταφράσεως μαρτυροῦσι περὶ αὐτοῦ.

Ἀναφέρεται δὲ καὶ ἡ καλαισθησία τῶν διαφόρων αὐτῶν *χεριῶν* καὶ *ἁρπαγιῶν* καὶ *λεγοντουσάνε* καὶ λοιπῶν τὴν ὁποίαν δὲν ἐκτιμῶμεν διότι δὲν συνειθίσαμεν. Βεβαίως συνήθεια τὸ πᾶν! Ὑπάρχουσιν ὅμως καλαὶ καὶ κακαὶ συνήθειαι. Συνήθειαι καὶ ἡ στρέβλωσις τῶν γυναικείων ποδῶν ἐν Σινικῇ, τοὺς ὁποίους ὅμως *κατὰ συνήθειαν* θεωροῦσιν εἶτα ὡραίους. Ἀλλὰ τῶν ἀρχαίων ἀριστουργημάτων καὶ τὰ ἐρείπια διατηροῦσι κάλλος αἰώνιον. Ἰδοὺ ἡ διαφορά. Ἀδύνατον δὲ νὰ ἐννοήσω διατί πρέπει νὰ στρεβλώσω τὸν νοῦν μου διὰ νὰ κατωρθώσω νὰ θεωρῶ ὡραῖα τ' ἀπεχθῆ. Παρακαλῶ πάντα ἀμερόληπτον ν' ἀναγνώσῃ τὰ «Παναθήναια» μέχρι τοῦ ἄνω μνημονευθέντος ἄρθρου περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Π. Χ. Ἀποστολίδου (ἐν σελ. 343) καὶ νὰ εἴπῃ ἂν δὲν αἰσθάνεται πνευματικὴν καὶ σωματικὴν ἀνακούφισιν ὅταν μετὰ τὰ διάφορα ἐκεῖνα γλωσσοκοπήματα ἐλλιμενισθῇ εἰς τὸ γαλήνιον κ' εὐγενὲς ὕφος τοῦ ἄρθρου τούτου.

Ἐν συμπεράσματι! Ἐν τῷ ἐξαισίῳ ἀνθῶνι τοῦ φωστῆρος λαοῦ ἐφύησαν καί τινες ἄκανθοι καὶ τρίβολοι, τοὺς ὁποίους ἐξέβαλον τοῦ Παραδείσου. *Οὐδεὶς* δὲ *οὐδεὶς* τῶν ἄλλων λαῶν παρεδέχθη αὐτοὺς ἐν τῷ ἰδίῳ λειμῶνι. Ἡ ἡμετέρα ὅμως κουφόνοια, ἐπινεύοντος καὶ τοῦ Ἡροστρατείου πνεύματος, ὅπερ μόνον ἐν Ἑλλάδι ἐγεννήθη, ἐπέτρεψε τὴν εἴσοδον καὶ νῦν ἀξιοῦσιν οἱ τρίβολοι αὐτοὶ νὰ καταπνίξωσι παρ' ἡμῖν πᾶν περικαλλὲς καὶ εὐῶδες ἀνθύλλιον εἶτ' αὐτοφυῶς ἀνὰ τοὺς λειμῶνας βλαστάνον εἶτ' ὑπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἐν κήποις καὶ ἀνθοκομείοις καλλιεργούμενον.

Ἀλλ' ἀτρέμας ἔχετε! Ἂν καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῶν αἰώνων ὁ πανδαμάτωρ χρόνος μετέβαλέ πως τὸ μελῳδικὸν τῆς προφορᾶς καὶ τὸ ἄκρον ἄμεμπτον τύπων τινῶν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τὸ κέλυφος μόνον ἔφθειρε· ὁ ἀναβλαστήσων ἀθάνατος πυρὴν παρέμεινεν ἀκέραιος. Τὸ ἱερὸν πῦρ, ὁ φλογερὸς ἔρως, τὸ φλογερὸν πάθος (οὐχὶ τὸ πάθος τοῦ ποιητοῦ τῶν χεργιῶν καὶ ἁρπαγιῶν) τῆς ἀθανάτου γλώσσης ὑπάρχει καὶ θὰ κατακαύσῃ τοὺς τριβόλους καὶ Πύλαι Ἅδου οὐ κατισχύσωσι τοῦ ἀμαράντου πνεύματος.

Ἕλληνες ποιηταὶ καὶ λογογράφοι! Καταγίνεσθε πρὸς σύμπηξιν συνδέσμου ἀλληλοβοηθείας. Συμπήξατε σύνδεσμον πρὸς ἐκρίζωσιν τῶν ἀκανθῶν καὶ τριβόλων τῆς γλώσσης, καὶ ἀλληλοβοηθείας ἀνάγκην δὲν ἔχετε. Τὸ ἔθνος ὁλόκληρον πλουτίσει ὑμᾶς καὶ στήσει ἀνδριάντας Ὑμῖν.

Ἰδοὺ ἡ γνώμη μου.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἔρρωσο!

Α. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ ἰατρός

1) Moniteur Oriental de Constantinople du 28 Mai 1912.
2) Levant Herald de Constantinople du 31 Mai 1912.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ

Καὶ ἡ κατωτέρω ἐπιστολὴ ὀφείλεται εἰς τὸν ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ζῆλον του ἐπιφανοῦς ὁμογενοῦς τῆς Κωνσταντινουπόλεως κ. Ἀλεξ. Καμπουρογλου.

Πρὸς τὴν ἀξιότιμον Σύνταξιν τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως.»

Ἀνέγνων τὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «Παρίσι-Ὀδησσὸς-Ἀθῆναι» ἐν τῷ τεύχει τοῦ Μαΐου, ἤ. ἔ., τοῦ ἀξιολόγου ὑμῶν Περιοδικοῦ δημοσιευθεῖσαν ἐπιστολήν, συμφωνῶν δὲ πληρέστατα πρὸς ὅσα περιέχει αὕτη περὶ τῆς ἐπ' ἐσχάτων διακοινωθείσης παραδόξου ἀρχῆς τῆς ἀνάγκης προσωπικῆς γνωριμίας πρὸς σύναψιν ἐπιστημονικῆς συζητήσεως ἢ κατανοήσεως τῶν ἔργων συγγραφέως τινός, τολμῶ, πρὸς διατράνωσιν τῆς ὁμοφωνίας μου, νὰ ἔλθω εἰς ἔγγραφον καὶ οὐδόλως ***προσωπικὴν*** γνωριμίαν πρὸς τὴν γράψασαν καίτοι φοβοῦμαι μήπως ἡ ἀνάμιξις εἰς τὰς ἀδρὰς φωνὰς τοῦ ὡραίου φύλου μιᾶς τραχείας φωνῆς ἐκ τοῦ ἀσχήμου ἀποτελέσῃ κακοφωνίαν. Θὰ προσπαθήσω ἐν τούτοις ν' ἀποφύγω τὸν σκόπελον τοῦτον διὰ τῆς αὐστηρῶς ἐξ ἀντικειμένου—ἤτοι μὴ προσωπικῆς, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ ἐξαφανίζονται—ἐξετάσεως τοῦ ζητήματος.

Ὅτι δ' αἱ μὴ προσωπικαὶ ἀλλὰ διανοητικαὶ γνωριμίαι δὲν εἶναι αἱ χειρότεραι ἀπόδειξις ἡ καθημερινὴ γνωριμία οὐ μόνον ἡμῶν, οὕς ὡς Ἕλληνας δυνατὸν νὰ ὑποπτεύσῃ τις ὡς μεροληπτοῦντας, ἀλλ' ἑκατομμυρίων ἄλλων μὴ Ἑλλήνων πρὸς τοὺς ἀθανάτους ἀρχαίους Ἕλληνας συγγραφεῖς, γνωριμία ἐξικνουμένη μέχρις ἐνθουσιώδους ἔρωτος. Διὰ ν' ἀπαιτεῖται ὅμως σήμερον καὶ ἡ προσωπικὴ γνωριμία ἐν παροιμίᾳ περιστάσει ἀναγκάζει τὸν ἀναγινώσκοντα νὰ παραδεχθῇ ἢ ὅτι τὸ πραγματευόμενον ζήτημα εἶναι τόσον ἀστήρικτον ὥστε μόνον διὰ προσωπικῆς γνωριμίας ὡς χάριν ἡ κομματικὴν ὑποστήριξιν (προκειμένου περὶ Ἑλλάδος τοῦτο) θ' ἀναγνωρίσῃ τις τὸ ὀρθὸν αὐτοῦ, ἢ ὅτι ὁ γράφων τόσον ἀκατάληπτον μεταχειρίζεται γλῶσσαν ὥστε εἶναι ἀνάγκη προφορικῆς ἐξηγήσεως ὅπως κατανοήσῃ τις περὶ τίνος πρόκειται.

Ἀφοῦ ἀναμφιβόλως ἐπὶ τῶν ἄνω συμφωνοῦμεν πρὸς τὴν γράψασαν τὴν ἐν λόγῳ ἐπιστολήν, τολμῶ δεύτερον τόλμημα, ἤτοι νὰ ὑποβάλω ἐξήγησιν εἰς τὰς ἐκτιθεμένας εὐλόγους ἀπορίας, αἵτινες ὅμως ἀφίενται ἄνευ ἀπαντήσεως. Ἡ λύσις εἶναι ἁπλουστάτη, περιέχεται δ' ἀμέσως ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἐπιστολῆς, παρέρχεται ὅμως πρὸ αὐτῆς περιφρονητικῶς ὡς πρὸ ἀσημάντου τινὸς αὐτὴ ἡ ἰδία ἡ γράψασα καὶ περιπίπτει εἰς λαβύρινθον πράγματι μεσαιωνικόν, συλλογισμῶν καὶ ἀρχῶν ἀλληλοσυγκρουομένων καὶ ἀλληλοαναιρουμένων χωρὶς νὰ καταλήξῃ εἰς λογικόν τι συμπέρασμα.

Εἶναι δὲ ἡ λύσις τοῦ παντὸς τὸ ἀσήμαντον ὀβῆδον ἐκεῖνο ***νὶ*** καὶ ***σίγμα***, εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλεται καὶ ἡ ὕπαρξις τοῦ ***γλωσσικοῦ*** λεγομένου ***ζητήματος***.

Ἰδοὺ δὲ πῶς:

Γνωστὸν πόσα γράμματα ἐκ τῶν λέξεων καταπίνει ἐν τῇ ῥύμῃ τοῦ λόγου ὁ Ἄγγλος· γράφων ὅμως ἢ δημηγορῶν ἢ ἀπὸ σκηνῆς ἀπαγγέλλων οὐδὲν τῶν ὑπὸ τῶν

κονόνων ὁριζομένων παραλείπει. Γνωστὸν εἶναι τὸ ***σπὰ*** τῶν Γάλλων ἀντὶ τοῦ ***ζὲ νὲ σὲ πὰ*** (je ne sais pas)· οὐδεὶς ὅμως Ἀκαδημαϊκὸς ἢ μὴ ἐσκέφθη νὰ καταργήσῃ τὸν ὀρθὸν τύπον καὶ ἀντικαταστήσῃ αὐτὸν διὰ τῶν τριῶν γραμμάτων τοῦ ***σπά.*** Γνωστὸν ὅτι οἱ Σουηδοὶ (ἐν μέρει Βαυαροί, Βυρτεμβέργιοι καὶ Βάδιοι) τῆς Γερμανίας παραλείπουν συστηματικῶς ἐν τῇ ὁμιλίᾳ τὸ τελικὸν ***νί***· οὐδεὶς ὅμως ἐξ αὐτῶν τῶν οὕτως ὁμιλούντων, ἀγορεύων ἢ γράφων λησμονεῖ νὰ προσθέσῃ ὅπου οἱ κανόνες ὑπαγορεύουσι τὸ στοιχεῖον τοῦτο. Ἐν τε τῇ Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ πολλοὶ τὸ ***ρο*** προφέρουσι ***γο***· ὑποκριτὴς ὅμως μὴ προφέρων καθαρῶς τὸ ***ρο*** εἶναι ἀπαράδεκτος εἰς ὅλα τὰ θέατρα. Ταῦτα πάντα ἐπικυρώνουν τὴν θεμελιώδη ἀνάγκην τῆς εἰς τοὺς νόμους ὑποταγῆς ἐξ ἧς ἡ εὐημερία καὶ ἀτόμων καὶ πόλεων ἐξαρτᾶται.

Ἡμεῖς ὅμως παραλείποντες τὸ ***νὶ*** καὶ τὸ ***σίγμα*** καταργοῦμεν τὴν εἰς τοὺς νόμους ὑποταγήν, ἐξ οὗ ἀμέσως προκύπτει τὸ ***προσωπικὸν καὶ τὸ κομματικόν.*** Ἄς μὴ ἀπορῇ λοιπὸν ἡ ἐντιμος γράψασα, ἂν παρ' ἡμῖν πᾶσα συζήτησις καὶ πᾶν ζήτημα ἐκτρέπεται εἰς προσωπικὰ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς διότι τὸ γεγονὸς εἶναι ἀδήριτος συνέπεια τῶν ἀρχῶν ἃς πρεσβεύει καὶ ὧν ὑπεραμύνεται. Ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις ἁπλουστάτη καὶ ἡ λύσις ἔτι ἁπλουστέρα.

Τὰς δὲ συνεπείας τῆς τοιαύτης ἀπειθείας εἰς τοὺς νόμους καὶ κανόνας ὑφίστανται πάντες, ἀσυναισθήτως ὑποπίπτοντες εἰς τ' ἄτοπα τὰ ὁποῖα στηλιτεύουσιν. Ἀπόδειξιν δὲ τούτου παρέχει τρανωτάτην ὁλόκληρος ἡ ἐπιστολὴ ἡ γραφεῖσα ἵνα κατακρίνῃ τὴν εἰς προσωπικὰ παρεκτροπὴν πάσης συζητήσεως παρ' ἡμῖν, ἀποτυγχάνουσα ὅμως ἀμέσως ἐν ἀρχῇ τοῦ σκοπουμένου καὶ ἀναιροῦσα τὰς ἰδίας ἀρχὰς διὰ τῆς πρὸς τὴν μίαν τῶν συζητουσῶν ἀποτεινομένης φράσεως: «Ἐφανέρωσε τὲς σκέψεις της γιὰ τὴ γλῶσσα χωρὶς ***νάχῃ καὶ πολὺ ἰδέα τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος»*** χωρὶς νὰ ἐκτίθεται καὶ ὁ λόγος τοῦ ἀποφθέγματος τούτου.

Ἂν ὑπῆρχεν Ἀκαδημία πρὸ τῆς ὁποίας οἱ βουλόμενοι νὰ κατέλθωσιν εἰς συζήτησιν περὶ γλωσσικῶν ὤφειλον νὰ προσέλθωσι καὶ ὑποστῶσιν ἐξετάσεις καὶ ἀποκτήσωσι περγαμηνὴν θὰ ἐπετρέπετο ἡ ἀπαίτησις προσαγωγῆς τοιαύτης κ' ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ δήλωσις ὅτι ἀποκλείεται τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο πάσης συζητήσεως (ἄνευ ψόγου ἢ ἐπικρίσεως) ἐλλείψει τῆς ἀναγκαίας περγαμηνῆς. Τοιαύτη ὅμως Ἀκαδημία δὲν ὑπάρχει ἐλπίζω δὲ ὅτι καὶ δὲν θὰ ὑπάρξῃ. Ἐπεβάλλετο λοιπὸν νὰ συζητηθῶσιν οἱ ἐν τῷ δημοσιεύματι λόγοι, ὀλίγοι ἢ πολλοί, ν' ἀναιρεθῶσιν ἄνευ προσωπικοτήτων καὶ νὰ ἐξαχθῇ τὸ συμπέρασμα, ἂν ἦτο λογικῶς δυνατόν, ὅτι ὁ γράψας καὶ γνώσεων καταλλήλων στερεῖται κ' ἐπιχειρήματα λίαν σαθρὰ προβάλλει, κατὰ συνέπειαν δὲ τὰ γραφόμενά του ἄνευ ἀξίας εἰσίν. Τούτου μὴ γενομένου τὸ ἀπὸ τρίποδος ἐξαγγελθὲν εἶναι ὅλως προσωπικὴ ἐκδήλωσις εἰς ἣν ἀσυναισθήτως, ἕνεκα τῆς γενικῆς, ὡς ἄνω εἶπον, ἀνυποταξίας, παρεσύρθη καὶ ἡ συγγραφεὺς τῆς ἐπιστολῆς.

Περαιτέρω ἐνῶ λίαν φρονίμως παραινεῖ τῇ μιᾷ ὅτι ἐν τῇ πνευματικῇ ἐργασίᾳ «δὲν ὑπάρχει ἀνώτερη ἢ κατώτερη θέσις· λαμβάνεται μόνον ὑπ' ὄψιν ἡ ἐργασία, ἡ δύναμις τοῦ πνεύματος, ἡ δημιουργία, ἡ γνῶσις, ἡ ἀλήθεια» ἀπαγορεύει ταῖς ἄλλαις «ὅσο ἀξιότιμα πρόσωπα καὶ ἂν εἶναι» πᾶσαν δημοσίευσιν διότι «δὲν μᾶς ἔδειξαν ὅμως καμμιὰ θετικὴ ἐργασία ὁπὸ εἶδος ποῦ ἀναλαμβάνουν νὰ ὑποστηρίξουν τὲς ἰδέες των» καὶ μέμφεται τὴν διεύθυνσιν ἥτις δημοσιεύει «κάθε ἀδάσιμη σκέψι». Διατὶ ὅμως ἡ σκέψις εἶναι ἀδάσιμος δὲν μᾶς ἐξηγεῖ ὥστ' ἀναγκαζόμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ μόνος λόγος τῆς ἀδασιμότητος εἶναι ἡ ἀσυμφωνία πρὸς τὰς ἰδικάς της σκέψεις. Εἶναι καὶ τοῦτο προσωπικότης ἀσυναισθήτως ἐκφερομένη ἢ οὔ; Ἡ δὲ ἀπαξίωσις συζητήσεως τῶν γραφομένων διότι ὁ συγγραφεὺς δὲν μᾶς ἔδειξε μέχρι τοῦδε «θετικὴ ἐργασία» εἶναι ἐπίσης περίεργος. Καὶ ἂν ἡ ἐργασία ἐμετρήθη μὲ τὸ μέτρον «τῆς ἀδάσιμης σκέψης» τότε ἴσως ἀντὶ ἐλλείψεως εὕρωμεν πλεόνασμα ἐν τῇ πραγματικότητι καὶ τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ ὀρθοῦ μέτρου. Ὥστε κ' ἐδῶ ἡ ἐπιστολὴ ὑπέπεσεν εἰς τὰς ὑπ' αὐτῆς κατακρινομένας προσωπικότητας. Ἂν ἤθελε ν' ἀποφύγῃ ταύτας ἔπρεπε νὰ συζητήσῃ καὶ ἀναιρέσῃ, ἂν ἠδύνατο, τὰ γραφόμενα, χωρὶς νὰ ἐξετάζῃ παρελθόντα καὶ ἀπαιτῇ περγαμηνάς.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι πράγματα τὰ ὁποῖα «οὔτε κὰν νὰ φαντασθῇ μπορεῖ» ἡ γράφουσα, δηλαδὴ τὰς προσωπικότητας, εἰς αὐτὰς μοιραίως ὑποπίπτει ἕνεκα τῆς μὴ τηρήσεως τῶν νόμων καὶ κανόνων ἥτις τὰ γεννᾷ αὐτὰ τὰ πράγματα. Γράφουσα «τὴν γυναικεία καλλιτεχνικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν ἐργασίαν» δὲν ἐσκέφθη ὅτι ἡ παράλειψις ἐκείνου τοῦ ἑνὸς ***νὶ*** ἐκ τῆς λέξεως ***γυναικεία*** ἐνέχει σπουδαιότητα χωροῦσαν μέχρι συνταράξεως τῶν θεμελίων ὁλοκλήρου πολιτείας, διότι διὰ τῆς περιφρονήσεως ἑνὸς γραμματικοῦ κανόνος κυοφορεῖ τὴν εἰς τοὺς νόμους ἀνυποταξίαν καὶ τὴν ἀνατροπὴν πάσης τάξεως. Ἐκτὸς δὲ τούτου τοῦ σπουδαίου ἐνέχει καὶ ἀντίφασιν πρὸς τὰς ἰδίας ἀρχάς, διότι ἢ ἔπρεπεν ὅλα τὰ τελικὰ ***νί*** ν' ἀφαιρεθῶσιν ἢ νὰ προστεθῇ τὸ ἓν αὐτό. Ἐξ ἀμφοτέρων δέ, τοῦ τε ἀνυποτάκτου καὶ τῆς ἀντιφάσεως, προκύπτουσι τὰ προσωπικὰ καὶ κομματικά.

Τ' ἀνωτέρω ἀρκοῦσι νομίζω ν' ἀποδείξωσι τὸ ὀρθὸν τοῦ ἰσχυρισμοῦ μου ὅτι ἕνεκα τῆς ἐπιδράσεως τῶν ἀρχῶν, ὧν ὑπεραμύνεται, περιέπεσεν ἡ ἐπιστολὴ εἰς τὰ ὑπ' αὐτῆς κατακρινόμενα ἄτοπα καὶ εἰς λαβύρινθον πράγματι μεσαιωνικόν, συλλογισμῶν καὶ ἀρχῶν ἀλληλοσυγκρουομένων καὶ ἀλληλοαναιρουμένων. Ὁ βουλόμενος ἀναγνώτω ὅλην τὴν ἐπιστολήν, ἀναμφιβόλως δὲ θὰ συνομολογήσῃ μοι ὅτι καὶ τὰ λοιπὰ εἶναι ὅμοια τοῖς ὀλίγοις ἄνω ἐκτεθεῖσιν.

Ἐν τέλει μίαν πρότασιν καὶ μίαν παράκλησιν εἰς ὑπόμνησιν πάντων καὶ πασῶν:

Ἐπειδὴ ὅλα εἶναι δυνατὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἴσως καὶ ἡ παροῦσα κινήσις καὶ ἄλλων τὸ κάλαμον. Ἐπειδὴ ὅμως ἀφ' ἑτέρου κυρία ἐπιθυμία μου εἶναι, ἐν ἀπολύτῳ συμφωνίᾳ ἐπὶ τούτου μετὰ τῆς ἐπιστολῆς «Παρίσι—Ὀδησσὸς—Ἀθῆναι», ὅπως ἡ συζήτησις διεξαχθῇ ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ οὐχὶ τῶν προσώπων, προτείνω ν' ἀντικατασταθῇ ἡ λέξις ***μαλλιαρός,*** ὡς ἐνέχουσα καὶ τι τὸ σατυρικὸν καὶ ἡ λέξις ***καθαρευουσιάνος*** ὡς δηλοῦσα ὅτι τάχα μόνον αὐτοὶ εἶναι καθαροὶ καὶ οἱ ἄλλοι ἀκάθαρτοι. Καὶ διὰ μὲν τὴν γλῶσσαν (τὴν καθαρεύουσαν λεγομένην) τὴν ἀναπτυχθεῖσαν ὑπὸ τὴν διακανόνισιν τῶν γραμματικῶν μας, ὅπως ἄλλοτε τῶν Ἀλεξανδρινῶν γραμματικῶν, νὰ μεταχειριζόμεθα τὸν ὁρισμὸν ***«γραμματικὴ γλῶσσα»*** διὰ δὲ τὴν ἄλλην (τὴν μαλλιαρὴν λεγομένην) «νέα γλῶσσα» κατὰ τὸ «νέα σκηνή», «νέα τέχνη» «**art nouveau**». Οἱ ὅροι αὐτοὶ οὐδὲν τὸ προσωπικὸν ἐνέχουσι. Πᾶσα ἄλλη ὀνομασία ν' ἀποσκορακισθῇ. Αὕτη ἡ πρότασις.

Ἡ δὲ παράκλησίς μου ἀφορᾷ τὸν ὁρισμὸν τῶν σημείων τῆς συζητήσεως πρὸς ἀποφυγὴν πάλιν προσωπικοτήτων ὅπως τὸ «δὲν ξέρει τὸ ζήτημα» «δὲν ἐννοεῖ» «δὲν ἐμελέτησε» «παρεξηγεῖ· δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ» καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. Ἐξ ὅσων ἀνέγνων, ἢ προφορικῶς κ' ἐγγράφως καὶ διὰ δημοσιευμάτων συνεζήτησα, κατενόησα ὅτι οἱ λόγοι τῆς ἀνάγκης τῆς παραδοχῆς τῆς ***Νέας γλώσσης*** εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Ὁ λόγος τῆς ἐξελίξεως κατὰ φυσικοὺς νόμους οὔς οὐδεὶς νὰ ἐμποδίσῃ δύναται.

2) Ὁ λόγος τῆς ἀναχαιτήσεως τῆς ἀναπτύξεως τοῦ Ἔθνους ἕνεκα τῆς γραμματικῆς γλώσσης· ἡ νέα γλῶσσα μόνη καθιστᾷ δυνατὴν τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Ἔθνους.

3) Ἡ καθυστέρησις τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ἡμῶν συστήματος ἕνεκα τῆς γραμματικῆς γλώσσης. Ἡ νέα γλῶσσα θὰ καταστήσῃ τέλειον τὸ ἐκπαιδευτικὸν ἡμῶν σύστημα.

4) Ἡ ἀνάγκη νέας γλώσσης ἕνεκα τῆς μεταβολῆς τοῦ ὅλου βίου, τῶν τεχνῶν, τοῦ πολιτισμοῦ κ.λ.

5) Τὸ καλλιλογικὸν καὶ καλαισθητικὸν τῆς νέας γλώσσης.

Ἐὰν ἐκτὸς τούτων ὑπάρχωσι καὶ ἄλλοι νὰ διατυπωθῶσιν δι' ὀλίγων, ὡς ἄνω, ὥστε νὰ γνωρίζωμεν περὶ τίνος πρόκειται καὶ μὴ καταλήγωμεν μετὰ μακρὰν συζήτησιν εἰς συμπέρασμα ὅπερ πολλάκις ἤκουσα «Δὲν τὸ κατάλαβες· πρέπει νὰ τὸ καταλάβῃς». Εἰς δὲ τὴν αἴτησιν τοῦ νὰ ἀνακοινωθῇ αὐτὸ τὸ ὁποῖον πρέπει ν' καταλάβωμεν, ν' ἀκούωμεν ὡς ἀπάντησιν «μὲ τὸν καιρὸ θὰ τὸ μάθῃς!»

Μετὰ τιμῆς καὶ ὑπολήψεως

Ἐν Κωνσταντινουπόλει

Α. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ, *ἰατρὸς*

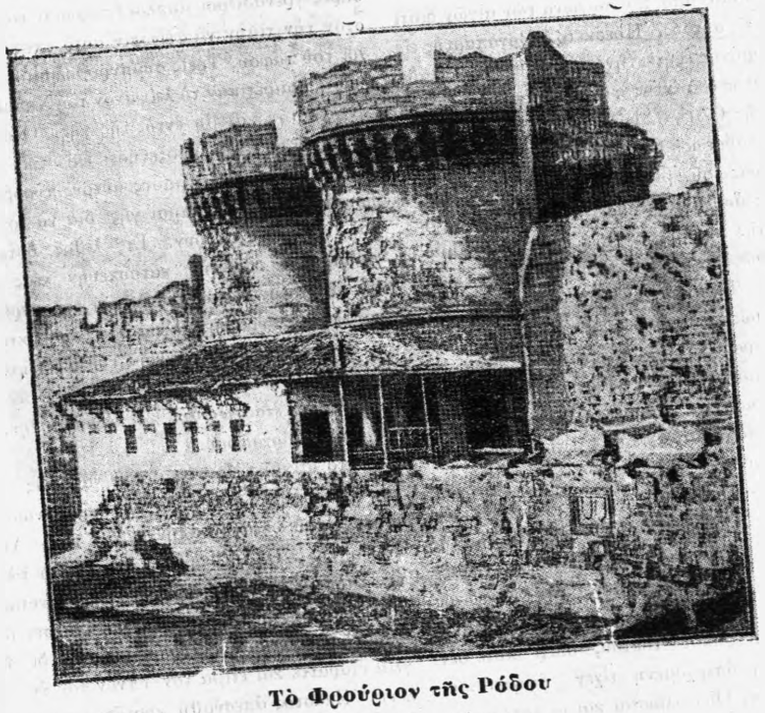

Τὸ Φρούριον τῆς Ρόδου

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Chateaubriand

ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩ ΤΗΣ ΑΓ. ΕΛΕΝΗΣ

Ὁ Βοναπάρτης ἐπεθύμησε κατ' ἀρχὰς νὰ ταφῇ ἐν τῇ μητροπόλει τοῦ Αἰακείου, κατόπιν ὅμως δι' ἐπιδιαθήκης φερούσης ἡμερομηνίαν 16 Ἀπριλίου 1821 ἐκληροδότησε τὰ ὀστᾶ του εἰς τὴν Γαλλίαν. Ὁ θεὸς ὑπηρέτησεν αὐτὸν καλύτερον... Τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ μαυσωλεῖον εἶναι ὁ βράχος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξέπνευσεν. Ὁ Ναπολέων προβλέπων ἐναντίωσιν τῆς Βρεταννικῆς Κυβερνήσεως, εἰς τὰς τελευταίας του θελήσεις ἐξέλεξε διὰ κάθε ἐνδεχόμενον ἕνα τάφον ἐν Ἁγίᾳ Ἑλένῃ. Ἐντὸς στενῆς κοιλάδος, καλουμένης Σλάνης ἢ τοῦ Γερανίου, ῥέει μία πηγή· οἱ Σῖναι ὑπηρέται τοῦ Ναπολέοντος πιστοὶ ὡς ὁ Ἰαβανὸς τοῦ Καμόενς, εἶχον συνειθίσει νὰ γεμίζωσιν ἐκεῖ τοὺς ἀμφορεῖς των.

Δύο ἰτέαι κρεμῶσι τοὺς κλάδους των ἄνωθεν τῆς κρήνης· δροσερὸν χόρτον ἐσπαρμένον ὑπὸ τσαμπᾶς αὐξάνει πέριξ. «Τὸ τσαμπᾶς μὲ ὅλην τὴν ὡραιότητα καὶ εὐωδίαν του, δὲν εἶναι φυτὸν περιζήτητον διότι ἀνθίζει ἐπὶ τῶν τάφων» λέγουν τὰ σανσκριτικὰ ποιήματα. Ἐπὶ τῶν κλιτύων τῶν ἀδένδρων βράχων φύονται κακῶς πικραὶ λεμονέαι, κοκκοφοίνικες καὶ πεῦκαι, τῶν ὁποίων συνάζουσι τὸ κόμμι ἀπὸ τὸν πώγωνα τῶν αἰγῶν διότι προσκολλᾶται εἰς αὐτούς. Ἠρέσκετο ὁ Βοναπάρτης εἰς τὰς ἰτέας τῆς κρήνης· ἐζήτει τὴν κρήνην εἰς τὴν κοιλάδα τῆς Σλάνης καθὼς ὁ Δάντης φυγὰς ἐζήτει αὐτὴν εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Corvo. Εἰς εὐγνωμοσύνην δὲ τῆς παροδικῆς ἀναψύξεως, ἣς ἀπήλαυσεν ἐκεῖ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ βίου του, ὑπέδειξε τὴν κοιλάδα ταύτην ὡς ἄσυλον τῆς αἰωνίας ἀναπαύσεώς του. Ὁμιλῶν περὶ τῆς πηγῆς ἔλεγεν: «Ἐὰν ὁ Θεὸς ἤθελεν' ἀποκατασταθῶ, θὰ ἤγειρον μνημεῖον εἰς τὸ μέρος ἐξ οὗ ἀναπηδᾷ». Τὸ μνημεῖον τοῦτο ὑπῆρξεν ὁ τάφος του. Καὶ ὅπως κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Πλουτάρχου, εἰς μέρος τι ἀφιερωμένον εἰς τὰς νύμφας, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Στρυμόνος, ἔβλεπέ τις ἀκόμη κάθισμα ἐκ λίθου ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε καθήσει ὁ Ἀλέξανδρος· οὕτω καὶ σήμερον βλέπομεν τὸν λίθον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθησεν ὁ Ναπολέων.

Καὶ ὁ Ναπολέων ἀπέθανε.

Ἐνδεδυμένος τὴν στολὴν τοῦ Συνταγματάρχου τῆς φρουρᾶς, μὲ τὰ ὑποδήματα καὶ τοὺς πτερνιστῆρας, ἐστολισμένος διὰ τοῦ παρασήμου τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ἐξετέθη νεκρὸς ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς κοιτίδος του Ἐπὶ τοῦ προσώπου τούτου, ὅπερ ποτὲ δὲν ἐξεπλάγη, ἡ ψυχὴ ἀπερχομένη εἶχεν ἀφήσει μεγαλοπρεπῆ ἔκπληξιν. Οἱ στιλβωταὶ καὶ οἱ λεπτουργοὶ συνεκόλλησαν καὶ ἐκάρφωσαν τὸν Βοναπάρτην ἐντὸς τετραπλοῦ φερέτρου, ἐξ ἀκαζού, μολύβδου, ἀκαζοῦ ἀκόμη καὶ ἐκ λευκοσιδήρου. Ἐφαίνετο ὅτι ἐφοβοῦντο μήπως δὲν ἦτο ἀρκούντως φυλακισμένος. Τὸ ἐπανωφόριον, ὅπερ ὁ νικητὴς ἔφερεν ἄλλοτε εἰς τὴν μεγάλην κηδείαν τοῦ Μαρέγγου, ἐχρησίμευσεν ὡς σάβανον ἐν τῷ φερέτρῳ. Αἱ ἐπικήδειαι τιμαὶ ἐγένοντο τὴν 28 Μαΐου. Ὁ καιρὸς ἦτο ὡραῖος· τέσσαρες ἵπποι ὁδηγούμενοι ὑπὸ πεζῶν ἱπποκόμων ἔσυρον τὸ νεκροφόρον ὄχημα· εἰκοσιτέσσαρες γρεναδιέροι Ἄγγλοι περιεστοίχιζον αὐτὸν ἄοπλοι, ἠκολούθει δὲ ὁ ἵππος τοῦ Ναπολέοντος. Ἡ φρουρὰ τῆς νήσου περιεστοίχιζε τοὺς κρημνοὺς τῆς ὁδοῦ, τρεῖς ἵλαι δραγόνων προηγοῦντο τῆς ἀκολουθίας· τὸ 20ὸν τάγμα τοῦ πεζικοῦ, οἱ στρατιῶται τοῦ ναυτικοῦ, οἱ ἐθελονταὶ τῆς Ἁγίας Ἑλένης, τὸ βασιλικὸν πυροβολικὸν μετὰ δεκαπέντε τηλεβόλων ἔκλειον τὴν πορείαν. Ὅμιλοι μουσικῶν τοποθετημένοι κατὰ διαστήματα ἐπὶ τῶν βράχων ἀπηύθυνον λυπηροὺς ἤχους. Εἰς στενόν τι τὸ νεκροφόρον ὄχημα ἐσταμάτησεν· οἱ εἰκοσιτέσσαρες γρεναδιέροι ἄοπλοι ἐσήκωσαν τὸ σῶμα καὶ ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ φέρωσιν αὐτὸ ἐπὶ τῶν ὤμων μέχρι τοῦ τάφου. Τρεῖς συμπυροβολισμοὶ τοῦ πυροβολικοῦ ἐχαιρέτισαν τὸ λείψανον τοῦ Ναπολέοντος, καθ' ἣν στιγμὴν κατέβη ἐντὸς τῆς γῆς. Ὅλος ὁ θόρυβος, τὸν ὁποῖον εἶχε προξενήσει ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, ἔσβυσε μὲ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς πυροβολισμούς, καὶ ἤρκεσαν ὀλίγαι σπιθαμαὶ γῆς διὰ νὰ τὸν σκεπάσουν καὶ τὸν ἐξαφανίσουν. Εἷς λίθος, ὅστις ἔμελλε νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν κατασκευὴν νέας οἰκίας διὰ τὸν ἐξόριστον, κατεβιβάσθη ἐπὶ τοῦ φερέτρου, ὡς ἡ καταπακτὴ θύρα τῆς τελευταίας του εἰρκτῆς.

Ἀπήγγειλον τοὺς στίχους τοῦ 87ου ψαλμοῦ:

«Πτωχὸς εἰμι ἐγὼ καὶ ἐν κόποις ἐκ νεότητός μου· ὑψωθεὶς δὲ ἐταπεινώθην καὶ ἐξηπορήθην. Ἐπ' ἐμὲ διῆλθον αἱ ὀργαί σου...

Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἡ ναυαρχὶς ἐκανονοβόλει. Ἡ ἁρμονία αὕτη τοῦ πολέμου χανομένη εἰς τὸ ἄπειρον τοῦ ὠκεανοῦ ἀπήντα εἰς τὸ «Ἀναπαύθητε ἐν εἰρήνῃ». Ὁ Αὐτοκράτωρ ταφεὶς ὑπὸ τῶν νικητῶν του τοῦ Βατερλῶ εἶχεν ἀκούσει τὴν τελευταίαν βολὴν τηλεβόλου τῆς μάχης ταύτης, δὲν ἤκουσεν ὅμως καθ' ὅλου τὴν τελευταίαν ἐκπυρσοκρότησιν δι' ἧς ἡ Ἀγγλία ἐτάραττε καὶ ἐτίμα τὸν ὕπνον του ἐν Ἁγίᾳ Ἑλένῃ. Ἕκαστος ἀπεσύρθη κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα κλάδον ἰτέας, ὡς ἐπανερχόμενος ἐκ τῆς ἑορτῆς τῶν Βαΐων.

Ὁ λόρδος Βύρων ἐνόμισεν ὅτι ὁ δικτάτωρ τῶν βασιλέων εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν φήμην του μετὰ τοῦ ξίφους του καὶ ὅτι ἔμελλε νὰ σβεσθῇ ἐν τῇ λήθῃ. Ὁ ποιητὴς ὅμως ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἡ ὕπαρξις τοῦ Ναπολέοντος ἦτο μοῦσα ὡς ὅλαι αἱ ὑψηλαὶ ὑπάρξεις. Ἡ μοῦσα αὕτη ἐγνώρισε νὰ μεταβάλῃ ἐν ἀποτυχὸν τέλος εἰς περιπέτειαν, ἥτις ἀνενέου τὸν ἥρωά της. Ἡ ἐρημία τῆς ἐξορίας καὶ τοῦ τάφου τοῦ Ναπολέοντος ἐπέχυσεν ἐπὶ λαμπρᾶς ἀναμνήσεως ἕτερον εἶδος γοητείας. Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἐτελεύτησεν ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς Ἑλλάδος· ἐξηφανίσθη εἰς τὰς ὑπερηφάνους ἀποστάσεις τῆς Βαβυλῶνος. Ὁ Βοναπάρτης δὲν ἀπέθανεν ὑπὸ τὰ βλέμματα τῆς Γαλλίας, ἐχάθη εἰς τοὺς πολυτελεῖς ὁρίζοντας τῶν διακεκαυμένων ζωνῶν. Κοιμᾶται ὡς ἐρημίτης ἢ ὡς παρίας ἔν τινι κοιλάδι, εἰς τὸ ἄκρον ἐρήμου ἀτραποῦ. Τὸ μεγαλεῖον τῆς σιωπῆς, ἥτις τὸν θλίβει, ἐξισοῦται πρὸς τὴν ἀπειρίαν τοῦ θορύβου ὅστις τὸν περιεστοίχισε.

Τὰ ἔθνη εἶναι ἀπόνια, τὸ πλῆθός των ἀπεσύρθη.. Τὸ πτηνὸν τῶν τροπικῶν ἐζευγμένον, λέγει ὁ Βυφφών, εἰς τὸ ἅρμα τοῦ ἡλίου, χάνεται αἴφνης ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· ποῦ ἀναπαύεται σήμερον; Ἀναπαύεται ἐπὶ τέφρας, ἧς τὸ βάρος ἠνάγκασε τὴν σφαῖραν νὰ κλίνῃ...

ΣΟΦΙΑ ΚΑΡΑΒΑΝΑ

Κέρκυρα

Theodore de Bauville

Ο ΕΡΓΑΤΗΣ

Στὴ Λδα Λ. Ροδ..,

Ἔχει ἀνοίξει μιὰ μεγάλη, μιὰ ἀπέραντη τρύπα στὴ μαλακὴ γῆ, καὶ σκάφτει μὲ δραστηριότητα μὲ τὰ σκελετοειδῆ δάχτυλά του, καὶ σκύβοντας τὸ τρυπημένο του κορμὶ καὶ τὸ κάτασπρο φαλακρὸ κρανίο του, χώνει, παγωμένους καὶ ἀχνισμένους σ' αὐτὴ τὴν ἄβυσσο, γέροντας, νέας γυναῖκας, παιδιά, τῶν ὁποίων κλείει σιωπηλὰ τὰ βλέφαρα.

«Ὦ! κάθεται καὶ φωνάζει ὁ σκεπτικός, ὁ ὁποῖος λυπημένος, ἀπηλπισμένος, κάθεται καὶ τὸν κυττάζει νὰ κάνῃ τὴ δουλειά του· καταραμένος, καταραμένος νάσαι σὺ ποῦ καταστρέφεις τὰ ὄντα μισητὲ καὶ σκληρὲ θάνατε, καὶ εἴθε νὰ σὲ ὑπερπλημμυροῦσε καὶ νὰ σὲ κατέστρεφε τὸ ἀδιάκοπα ἀνανεούμενον κῦμα τῆς ἀθάνατου ζωῆς!»

Ὁ θάνατος σηκώθηκε-στρέφει πρὸς τὰ ὀπίσω· ἔχει σχηματισθῇ τώρα ἀπὸ σάρκες ρόδινες καὶ θελκτικές· τὸ μέτωπό του εἶναι σκεπασμένο μὲ ρόδινα μπουμπούκια. Κρατεῖ στὴν ἀγκαλιά του ὡραῖα παιδιά, γυμνά, ποῦ γελοῦν στὸν οὐρανό.

Καὶ λέγει σιγαλὰ στὸν σκεπτικό, ἐνῷ τὸν κυττάζει μὲ μάτια γεμᾶτα χαρά.

—«Εἶμαι πράγματι ὁ ἐργάτης ποῦ ἀποτελειώνει ἀκατάπαυστα καὶ ἀτελείωτα τὴ μεταμόρφωσι ἀπ' ὅλα. Κάτω ἀπ' τὰ δάχτυλά μου, τὰ ἄνθη ποῦ ἔχουν γίνει στάχτη ξανανθίζουν, καὶ εἶμαι συγχρόνως ἐκεῖνος ποῦ τὸν λένε ὁ θάνατος καὶ ἐκείνη ποῦ τὴν λένε ἡ Ζωή».

ΤΑΚΗΣ Θ. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

Κέρκυρα

Ἡ Φρύνη ἐν Ἐλευσῖνι.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Ἀρετὴ μὲν εἶναι ὑγεία τις καὶ κάλλος καὶ εὐεξία τῆς ψυχῆς, κακία δὲ νόσος καὶ αἶσχος καὶ ἀσθένεια. *Πλάτων*

—

Εἰς ἄνθρωπον ἀγαθὸν καὶ ἐνάρετον οὐδὲν κακὸν ὑπάρχει οὔτ' ἐνόσω ζῇ, οὔτ' ὅταν ἀποθάνῃ. *Πλάτων*

—

Ἡ ἀρετὴ καὶ μετὰ θάνατον λάμπει. *Εὐριπίδης*

Ταῦτα μὲν ἄκους, ταῦτα δὲ προσπάθει νὰ λέγῃς, ὅτι ποιεῖ τὰ καλὰ καὶ τὰ δίκαια καὶ τὰ ἐνάρετα πᾶς ἄνθρωπος νὰ τιμᾷ. *Πλάτων*

—

Προτρέπετε τοὺς νεωτέρους ἐπὶ τὴν ἀρετὴν ὄχι μόνον μὲ συμβουλάς, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ νὰ ὑποδεικνύητε εἰς αὐτοὺς καὶ κατὰ τὰς πράξεις ὁποῖοι πρέπει νὰ εἶναι οἱ καλοὶ ἄνθρωποι. *Ἰσοκράτης*

Η ΣΤΑΦΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1911 – 1912 ΚΑΙ ΑΙ ΑΠΕΡΓΙΑΙ

Ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ μετ' ὀλίγον λήγοντος σταφιδικοῦ ἔτους 1911-1912 ἐπεκύρωσε περιφανῶς τὰς προβλέψεις τῆς Προνομιούχου Ἑταιρίας τῆς σταφίδος, καταδειχθέντος καὶ τὴν φορὰν ταύτην ὅτι ἡ ἀσφαλεστέρα πηγὴ πληροφοριῶν καὶ προβλέψεων περὶ τῆς ἐσοδείας τῆς σταφίδος, εἶνε ἡ ἁρμοδία ὑπηρεσία τῆς Προνομιούχου. Τῷ ὄντι, συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχικὰς προβλέψεις, ἡ ἐσοδεία τοῦ 1911-1912 ἦτο μικρά, 310-315 ἑκατομμυρίων ἑνετικῶν λιτρῶν περίπου, τὸ ὅλον δὲ τῶν διαθεσίμων ἐφοδίων διὰ τὴν χρῆσιν ταύτην μετὰ τῶν εἰς καρπὸν καὶ δελτία ἀποθεμάτων τοῦ παρελθόντος ἔτους δὲ ὑπερέβαινε τὰ 325 ἑκατ. ἑν. λ.

Ἀφ' ἑτέρου ἡ κατανάλωσις τῆς σταφίδος ἐν τῇ κυριωτέρᾳ αὐτῶν ἀγορᾷ, τῷ Ἡνωμένῳ Βασιλείῳ τῆς Μ. Βρετανίας, χάρις εἰς τὴν συνεχῆ καὶ ἐπιτηδείαν διαφήμισιν ἣν διεξάγει ἐκεῖ εἰδικὴ καὶ ἁρμοδία ὑπηρεσία τῆς Προνομιούχου Ἑταιρίας, ηὐξήθη σημαντικῶς ἀνελθοῦσα κατὰ τὸ ἔτος 1911 εἰς τὸ ποσὸν τῶν 65 1)2 χιλιάδων τόννων, record καταναλώσεως ἀνέφικτον μέχρι τοῦδε ἐν τῇ ἀγορᾷ ταύτῃ, ὑπερβαῖνον δὲ κατὰ 5 χιλιάδας τόννων καὶ πλέον τὸν μέσον ὅρον τῆς τελευταίας πενταετίας.

Ὑπὸ τοιαύτας εὐνοϊκὰς συνθήκας ζωηρὰ ἤνοιξεν ἡ ἀγορά, ἀρχομένου τοῦ σταφιδικοῦ ἔτους 1911-1912 χάρις καὶ εἰς τὰς μεγάλας προπωλήσεις, εἰς ἃς εἰς σχετικῶς καλὰς τιμὰς εἶχε προβῇ ἡ κερδοσκοπία. Ὡς ἐκ ἐκ τῆς αὐξούσης ζητήσεως τὸ ἠθικὸν τῶν κατόχων σταφιδοπαραγωγῶν ἐτονώθη σημαντικῶς, καὶ τὴν σταθερότητα τῶν τιμῶν διεδέχθησαν ῥαγδαῖαι καὶ ἀλματικαὶ ὑψώσεις. Ἡ κατανάλωσις ἐπέδειξε προφανῆ ἐπὶ τούτῳ δυσφορίαν, καὶ αἱ ἀγοραὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐκρατοῦντο πολλάκις εἰς ἐπίπεδον τιμῶν χαμηλότερον τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ τοῦ ἐσωτερικοῦ. Ἀλλ' ἡ ἐπιτόπιος κερδοσκοπία εἶχεν ἀναλάβει σοβαρὰς καὶ ἐπιτακτικὰς ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πελατῶν της, ἐπιθυμοῦσα δὲ νὰ φανῇ συνεπὴς εἰς αὐτὰς ἠναγκάζετο νὰ καλύπτεται ἐν τῇ ἀγορᾷ εἰς τιμὰς ἀνωτέρας τῶν τῆς πωλήσεως. Ἐκ τούτου σοβαραὶ ζημίαι ἐπῆλθον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κερδοσκοπίαν, ἥτις ἐξῆλθε τῆς πάλης ταύτης σοβαρῶς τετραυματισμένη ἐν τῷ προσώπῳ σημαινόντων ἀντιπροσώπων της. Δὲν ἠδυνήθησαν ὅμως αἱ ζημίαι αὗται τοῦ ἐμπόρου ν' ἀνακόψωσι τὴν δοθεῖσαν ὤθησιν καὶ τὴν κεκτημένην ταχύτητα, καί, ἐν ᾧ αἱ τιμαὶ ἐξηκολούθουν παραμένουσαι ὑψηλαί, ἡ ἐξαγωγὴ καὶ ἡ κατανάλωσις τῆς σταφίδος προέβαινε μετὰ πρωτοφανοῦς γοργότητος εἰς τὸν δρόμον της.

Καθ' ὅλον τὸ πρῶτον πεντάμηνον τοῦ σταφιδικοῦ ἔτους 1911-1912, ἡ ἐξαγωγὴ τοῦ σταφιδοκάρπου ὑπῆρξε ζωηροτάτη, ὅσον οὐδέποτε ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Προνομιούχου, πλὴν τοῦ 1907-8, ὑπερβαίνουσα κατὰ 20 ἑκ. ἑ.λ. καὶ πλέον τὴν ἐξαγωγὴν τῆς ἀντιστοίχου περιόδου τῶν προηγουμένων ἐτῶν, ὡς δεικνύει ὁ ἑπόμενος πίναξ ἐξαγωγῆς ἀπὸ 19 Αὐγούστου μέχρι 31 Δεκεμβρίου.

1911 12	λ.	ἑ.	192538265
1910-11	»	»	171664187
1909-10	»	»	175911503
1908-09	»	»	175789710

Ἀναλόγως πρὸς τὴν ἐξαγωγὴν ἔβαινε καὶ ἡ κατανάλωσις. Ἐν τῇ κυριωτέρᾳ τῆς σταφίδος ἀγορᾷ, τῇ Ἀγγλικῇ, ἥτις δίδει τὸ μέτρον τῆς καταναλώσεως ἡ ζήτησις ἦτο μεγάλη κατὰ τὸ τελευταῖον πεντάμηνον τοῦ 1911, καθ' ὃ οἱ ἐκτελωνισμοὶ σταφίδος ὑπερέβησαν κατὰ χιλιάδας τόννων τοὺς τῆς ἀντιστοίχου περιόδου τῶν προηγουμένων ἐτῶν. Οὕτως ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου μέχρι τέλους Δεκεμβρίου ἐξετελωνίσθησαν ἐν Ἀγγλίᾳ.

κατὰ τὸ	1911	τόννοι	41955
» »	1910	»	37238
» »	1909	»	38121
» »	1908	»	38530

Οὕτω τὰ τῆς σταφίδος ἔβαινον ἄριστα καὶ αἱ τιμαὶ ὑψοῦντο, ἀνακαλοῦσαι παλαιὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας, αἱ δὲ δευτέρας κατηγορίας ἐπαρχιακαὶ ἔτειναν πρὸς τὸ ἀνωτατον ὅριον τῆς συμβάσεως, εἰς ὃ ἡ Προνομιοῦχος ὑποχρεοῦται νὰ πωλῇ σταφιδόκαρπον ἐκ τῶν ἀποθηκῶν της εἰς τὸ ἐμπόριον. Ἐπειδὴ δὲ βασίμως ὑπελογίζετο, κατόπιν τῆς μέχρι τοῦδε ζωηρᾶς ἐξαγωγῆς, ὅτι ἡ ὁλικὴ τοιαύτη τῆς χρήσεως 1911-1912 θὰ ὑπερέβαινε τὴν μέσην τοιαύτην, ἀνεπαρκῆ δὲ δικαίως ἐθεωροῦντο τὰ ἐφόδια λόγῳ τῆς μικρᾶς παραγωγῆς, τὸ ἐμπόριον ἤδη ἀρχομένου τοῦ νέου ἔτους ἤρχισε νὰ στρέφῃ τὴν προσοχήν του πρὸς τὰς ἀποθήκας τῆς Προνομιούχου Ἑταιρίας, καὶ συντόμως προσεδοκᾶτο ἡ ἐξ αὐτῶν ἐξαγωγή, δίδουσα τὸ μέτρον τῆς λίαν εὐχαρίστου διὰ τοὺς παραγωγοὺς καταστάσεως τῶν σταφιδικῶν πραγμάτων. Τὴν εὐάρεστον ταύτην προσδοκίαν ἤρχισεν ἤδη μάλιστα νὰ προεξοφλῇ ἡ κερδοσκοπία, καὶ ὑψώσεις τῶν μετοχῶν τῆς Προνομιούχου ἐσημειώθησαν ἐν τοῖς χρηματιστηρίοις.

Τὰ πράγματα ὅμως διέψευσαν πάσας τὰς προσδοκίας. Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ νέου ἔτους 1912 ἀπότομος καὶ βαθμηδὸν προϊοῦσα παρατηρεῖται μεταβολή. Ἐνῷ πάντες ὑπελόγιζον ὅτι ὁ Φεβρουάριος καὶ Μάρτιος θὰ ἦσαν μῆνες μεγάλης κινήσεως, ἀπροσδόκητος ἀπραξία ἐκράτησε κατ' αὐτοὺς καὶ τοὺς μετέπειτα μῆνας. Ἡ ἐξαγωγὴ οὐ μόνον δὲν ὑπερέβη τὴν τῆς ἀντιστοίχου περιόδου προηγουμένων ἐτῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπελείφθη ταύτης σημαντικῶς. Τὴν αὐτὴν πορείαν ἠκολούθησε καὶ ἡ κατανάλωσις ὑποληφθεῖσα κατὰ τὸ α'. ἑξάμηνον τοῦ 1912 κατὰ 4 χιλ. τόννων τῆς ἀντιστοίχου περιόδου τῶν προηγουμένων ἐτῶν. Οὕτως ἀπὸ Ἰανουαρίου μέχρι τέλους Ἰουνίου τοῦ 1912 ἐξετελωνίσθησαν ἐν Ἀγγλίᾳ:

κατὰ τὸ	1912	τόννοι	16305
» »	1911	»	20360
» »	1910	»	20854
» »	1909	»	19312

Ἡ σημαντικὴ αὕτη καὶ ἀπότομος ἐλάττωσις τῆς καταναλώσεως δύω κυρίως ἔχει τὰς αἰτίας. Ὡς προαναφέραμεν ἡ κατανάλωσις εἶχεν ἤδη δείξει σημεῖα δυσφορίας διὰ τὴν ὑπερτίμησιν τοῦ εἴδους, οὐδόλως δ' ἐφαίνετο εὐδιάθετος νὰ ἀκολουθήσῃ τὰς τιμὰς τῆς ἐσωτερικῆς ἀγορᾶς, ἀρκουμένη νὰ παραλαμβάνῃ τὰς εἰς κάπως κατωτέρας τιμὰς προαγορασθείσας μεγάλας ποσότητας. Ὅταν δὲ ἡ παραλαβὴ αὕτη συνετελέσθη ἡ Ἀγγλικὴ ἀγορά, ἔχουσα ἤδη λήγοντος τοῦ ἔτους 1911, ἀρκετὰ ἄφθονα τὰ ἐφόδια, ἀπέσχε νέων ἀγορῶν, ἐκβιάζουσα οὕτω διὰ τῆς ἀπραξίας τὴν παραγωγὴν εἰς ὑποχώρησιν. Εἰς τὴν τοιαύτην τακτικὴν ἀπήντησε διὰ σταθερᾶς ἀντιστάσεως ἡ παραγωγή, ἐπέμενεν ὅμως ἡ Ἀγγλικὴ κερδοσκοπία διαμαρτυρομένη ὅτι εἰς τὰς ὑψηλὰς αὐτὰς τιμὰς οὐ μόνον κέρδη δὲν πραγματοποιεῖ, ἀλλὰ καὶ ζημίας ὑφίσταται, καθόσον μὲ τὰς τιμὰς αὐτὰς τῆς χονδρικῆς ἀγορᾶς, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν πρὸ μακρῶν ἐτῶν καθιερωμένην ἐν Ἀγγλίᾳ τιμὴν τῆς λιανικῆς πωλήσεως δι' ἐπαρχιακά, 3 πεννῶν κατὰ λίτραν, ἧς ἡ ὕψωσις ἕνεκα τῶν μακρῶν ἕξεων θεωρεῖται δύσκολος, μεγάλην ἐπιφέρουσα εἰς τὴν λιανικὴν πώλησιν ἀνωμαλίαν

Ἐνῷ ἤδη οὕτως ἡ πάλη μεταξὺ καταναλώσεως καὶ παραγωγῆς ἐξηκολούθει ἀμφίρροπος, ἐξερράγη ἡ μεγάλη ἀπεργία τῆς Ἀγγλίας, ἀρκοῦσα αὐτὴ καὶ μόνη ὅπως ἐπιφέρῃ ἐλάττωσιν τῆς καταναλώσεως. Διότι ὡς γνωστὸν μέγα ποσὸν σταφίδος καταναλίσκουσιν ἐν Ἀγγλίᾳ αἱ λαϊκαὶ καὶ ἐργατικαὶ τάξεις, αὗται δὲ φυσικὰ εὑρέθησαν συνεπείᾳ τῆς ἀπεργίας ἠναγκασμέναι νὰ ἐλαττώσωσι τὰς δαπάνας των εἰς τὸ ἐλάχιστον, ὅπως προσπορίζωνται τὰ τῆς πρώτης ἀνάγκης εἴδη, ἅτινα λόγῳ τῆς ὑψώσεως τοῦ ἄνθρακος, τῶν ναύλων, των κομίστρων κλπ. εἶχον σημαντικὴν ὑπερτιμηθῇ. Ἐὰν λάβῃ τις ὑπ' ὄψει ὅτι 2 ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ἐθίγοντο ἀμέσως ἐκ τῆς ἀπεργίας ὅτι δὲ ἡ ὅλη οἰκονομία τῆς μεγάλης βιομηχανικῆς χώρας ὑπέστη σοβαρὸν κλονισμόν, ἐννοεῖ εὐκόλως ὅτι ψυσικωτάτη ἦτο ἡ ἐλάττωσις τῆς καταναλώσεως τῆς σταφίδος μὲ τιμὰς μάλιστα ὑψηλάς.

Ἡ ἐλάττωσις αὕτη ὑπῆρξεν ἀρκετὰ σημαντική. Ἐντὸς τοῦ πρώτου ἑξαμήνου τοῦ 1912 ἡ ἐξαγωγὴ οὐ μόνον δὲν παρηκολούθησε τὴν τοῦ ἀντιστοίχου περιόδου προηγουμένων ἐτῶν, ἀλλὰ ὑποληφθεῖσα ταύτης μεγάλως ἀπερρόφησε τὴν ἐξ 20 ὅλων ἑκατομμυρίων ὑπεροχὴν τοῦ προηγουμένου ἑπταμήνου, καὶ προέβη οὕτως ὥστε τελικῶς ἡ ὁλικὴ ἐξαγωγὴ τοῦ πενταμήνου ὑπελείφθη σημαντικῶς τῆς τῶν προηγουμένων ἐτῶν. Οὕτω ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου μέχρι τέλους Ἰουνίου ἐξήχθησαν·

κατὰ τὸ	1912	λ. ἑ.	41737340
» »	1911	» »	63234252
» »	1910	» »	67617576

Ἐν ὅλῳ δὲ ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1911 μέχρι 30 Ἰουνίου 1912 ἐξήχθησαν

κατὰ	1911-1912	λ. ἑ.	234275605
»	1910-1911	» »	234498439
»	1909-1909	» »	243529079

Ἦτο φυσικὸν ὅτι ὑπὸ τοιαύτας ἀντιξόους καὶ ἀδοκήτους συνθήκας ἡ ἐσωτερικὴ ἀγορὰ ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ καί, ἐπελθόντος ἐπί τινα στιγμὴν παραλόγου πανικοῦ, αἱ τιμαὶ ἐξέπεσαν κατὰ 2 καὶ πλέον δεκάδας δραχμῶν. Ἀποκατασταθείσης ὅμως τῆς κανονικῆς λειτουργίας τῆς ἀγορᾶς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ χάρις εἰς τὴν ἀντοχὴν τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἀγορᾶς, ἡ ἠρεμία ἀπεκατεστάθη ταχέως καὶ αἱ τιμαὶ ἀνῆλθον καὶ πάλιν εἰς σημεῖον καλὸν καὶ τείνουσιν ἔτι πρὸς τ' ἄνω, προβλεπομένης οὐχὶ μεγάλης τῆς ἐπὶ θύραις ἐσοδείας.

Γ. ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΖΩΟΤΕΧΝΙΚΑ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

Β'.

Πῶς ἐκτρέφεται ἐπικερδέστερον ἡ ἰνδικὴ ὄρνιθα ἢ γάλος.

Οἱ γάλοι εἶναι σχετικῶς δυσκόλου ἐκτροφῆς πτηνὰ καὶ ἔχουν ἀνάγκην περιποιήσεών τινων καὶ προσοχῆς ἀπαραιτήτου, καθ' ὅσον δὲν εἶνε κατὰ τὴν μικρὰν των ἡλικίαν μέχρις ἑνὸς ὁρίου (2 1/2 μηνῶν περίπου) τόσον ἀνθεκτικοί ὅπως τὰ ὀρνίθια, τὰ χηνάρια, τὰ παπάκια, ἐν ᾧ ἀφ' ἑτέρου εἶναι καὶ ἀρκετὰ ἠλίθια.

Ἡ πρώτη φροντὶς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ λαμβάνωμεν εὐθὺς ὡς ἐκκολαφθοῦν εἶναι νὰ τοὺς προφυλάττωμεν ἀπὸ τὸ ψύχος, περιορίζοντες αὐτοὺς κατὰ τὰς ψυχρὰς ἐποχὰς εἰς θερμὸν δωμάτιον μὲ τὸ δάπεδον ἐπεστρωμένον δι' ἄμμου ἢ πριονιδίων ξύλου, ὅταν δὲ ὁ καιρὸς

τὸ ἐπιτρέπει τοὺς ἀφίνομεν νὰ ἐξέρχωνται εἰς τὸν ἥλιον εἰς μέρος προφυλαγμένον, ἐπιβλέποντες τὴν μητέρα των (κλῶσσαν) μήπως τὰ παρασύρῃ μακράν. Πρέπει δὲ ὅσον τὸ δυνατὸν ν' ἀποφεύγωμεν νὰ βρέχωνται οἱ νεοσσοὶ τῶν γάλων διότι τοιαύτη τις περίπτωσις εἶναι ἀσφαλῶς ὀλεθρία δι' αὐτούς.

Τὸ ψῦχος τοὺς ἀπονάρκώνει δὲν τοὺς φονεύει ὅμως ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς καὶ συμβαίνει πολλάκις ἐνῷ θεωροῦνται νεκροί, τοποθετούμενοι ὑπὸ τὴν μητέρα των καὶ θερμαινόμενοι μετά τινα ὥραν νὰ μᾶς ἐκπλήττουν ἀναστηνόμενοι.

Μετὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν ἂν καιρὸς εἶναι καλὸς δυνάμεθα νὰ τοὺς ἀφίσωμεν νὰ τρέχουν μὲ τὴν μητέρα των, προσέχοντες αὐτὰ πάντοτε ἐκ τοῦ πλησίον καὶ ἐν περιπτώσει βροχῆς ἐπαναφέροντες αὐτὰ εἰς τὸ καταφύγιόν των.

Οἱ νεαροὶ γάλοι δὲν πρέπει νὰ τρώγουν παρὰ κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς των, κατὰ τὴν ἔναρξιν δὲ τῆς διατροφῆς των παρίσταται ἡ ἀνάγκη, διὰ τοὺς πλείστους ἐξ αὐτῶν, νὰ εἰσάγωμεν ἡμεῖς αὐτοὶ τὴν τροφὴν εἰς τὸ στόμα, διότι εἶναι τόσον ἠλίθιοι ὥστε δυσκόλως ἐκμανθάνουν νὰ τρώγουν καὶ εἶνε ἱκανοὶ ἐκ τούτου ν' ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν πεῖναν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει καλὸν εἶναι νὰ εἰσάγωνται εἰς τὴν φωλεὰν των μερικοὶ νεοσσοὶ ὀρνιθίων, οἱ ὁποῖοι θὰ τοὺς ἐκμάθουν διὰ τοῦ παραδείγματος.

Ἡ πρώτη τροφὴ τῶν μικρῶν γάλων πρέπει νὰ συνίσταται ἀπὸ μίγμα ἄρτου βρεγμένου δι' οἴνου, καὶ αὐγῶν σκληροψημένων εἰς τὸ ὁποῖον καλὸν εἶναι νὰ ἀναμιγνύεται κρεμυδι λεπτοκομμένον τὸ ὁποῖον ὠφελεῖ καὶ ἀρέσκει εἰς τοὺς γάλους, ἢ καὶ νὰ δίδεται τοῦτο χωριστὰ ἀμέσως κατόπιν. Ἐπίσης δὲ ὀλίγον καναβοῦρι.

Ὅταν οἱ μικροὶ γάλοι ἀρχίζουν νὰ τρώγουν καλῶς, κατὰ τὴν 10 ἡμέραν δυνάμεθα νὰ παραλείψωμεν τὰ αὐγὰ καὶ νὰ τοὺς δώσωμεν μῖγμα πιτύρων καὶ ψιλοκομμένης χλόης καὶ καναβόσπορον, ταὐτοχρόνως τοὺς ὁδηγοῦμεν εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀποφεύγοντες τὴν βροχήν, καὶ ἐκλέγοντες πάντοτε ἐδάφη στεγνὰ καὶ ἀμμώδη κατὰ τὰς ὑγρὰς ἐποχάς. Τὰ ἐλώδη ἐδάφη εἶναι καθ' ὑπερβολὴν ἐπιβλαβῆ εἰς τοὺς γαλους, οἱ ὁποῖοι μολονότι ἐνηλικιούμενοι εἶνε ἀνθεκτικώτατα πτηνά κατὰ τὴν μικράν των ἡλικίαν καὶ πρὶν ἢ διέλθουν τὴν κρίσιμον περίοδον τῆς ἐρυθράνσεως, περὶ τῆς ὁποίας θ' ἀναφέρωμεν εἶνε εὐπαθέστατοι εἰς τὸ ψύχος, τὴν ὑγρασίαν καὶ τὴν ὑπερβολικὴν θερμότητα· δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ τοὺς ὁδηγῶμεν εἰς τὴν βοσκὴν μὲ τὴν πρωϊνὴν δρόσον, διότι ἡ διαβροχὴ τῶν ποδῶν των θὰ τοῖς εἶνε ὀλεθρία, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς 9ης μέχρι τῆς 11 π.μ. καὶ ἀπὸ τῆς 4ης μέχρι τῆς 6ης ἀπογευματινῆς. Αἱ τοιαῦται φροντίδες καὶ διατροφαὶ ἐξακολουθοῦν μέχρι τῆς ἡλικίας δυό μισυ μηνῶν, ὁπότε ἀπὸ τοῦ 2-3 μηνὸς) λαμβάνει χώραν ἡ κρίσιμος περίοδος τῆς ἐρυθράνσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν λαιμὸν σαρκώδεις ἀποφύσεις λαμβάνουν ἐρυθρὸν χρωματισμόν. Ἡ περίοδος αὕτη εἶνε κρίσιμος καὶ ἐπικίνδυνος διὰ τὸν γάλον ὅπως ἡ πτεροφυ α διὰ τὰ ὀρνίθια, ἡ ὀδοντοφυΐα διὰ τὰ βρέφη κ.λ.π. κατ' αὐτὴν δὲ τὴν ἡλικίαν πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν ἀποθνήσκουν, ἂν δὲν προλάβῃ τις διὰ καταλλήλου ἐκτροφῆς νὰ τοὺς καμῃ ὑγειοῦς καὶ ρωμαλέας κράσεως.

Ὅσον ὁ καιρὸς εἶναι καλλίτερος, τόσον ἡ κρίσις αὕτη διέρχεται ἀκινδύνως καὶ τὰ γαλόπουλα ὑποφέρουν ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ τὴν ὑγρασίαν. Κατὰ τὴν περίοδον δὲ αὐτὴν εἶναι ὠφέλιμον νὰ ἀναμιγνύῃ τις εἰς τὴν τροφὴν των ὀλίγον καναβοῦρι, οἶνον, ἄλας, μαϊδανὸν καὶ ἰδίως κεμμύδια καὶ τσουκνίδα.

Ὅταν παρέλθῃ ἡ περίοδος τῆς ἐρυθράνσεως οἱ γάλοι πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς σωθέντες πλέον καὶ ἐντεῦθεν ἀρχίζει ἡ δευτέρα περίοδος τῆς ἐκτροφῆς των, πολὺ εὐχερεστέρα τῆς πρώτης, εἶναι ὅμως ἀναγκαῖον τότε νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν διάθεσίν των ἀρκετὰ εὐρεῖα ἔκτασις, ἐπὶ τῆς ὁποίας πλανώμενοι οὗτοι καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν νὰ εὑρίσκωσι κυνηγῶντες ἔντομα.

Ὅταν ἐκτρέφῃ τις μικρὸν ἀριθμὸν γάλων δύναται νὰ τοὺς διατηρῇ εἰς μικρὰν ἔκτασιν περὶ τὸν ἀγροτικόν του οἰκίσκον, ὅταν ὅμως ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶνε σημαντικὸς εἶνε ἀπαραίτητον νὰ τοὺς συνενώνῃ κατὰ ἀγέλας καὶ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν μικροῦ παιδὸς ἐφοδιασμένου δι' ἑνὸς καλάμου, νὰ τοὺς φέρῃ εἰς τοὺς ἀγρούς, ἐπὶ τῶν λειβαδίων μετὰ τὴν ἐκκοπὴν τοῦ χόρτου, εἰς τοὺς ἀμπελῶνας μετὰ τὸν τρυγητὸν καὶ ἐντὸς τῶν δασῶν.

Ἐφ' ὅσον οἱ γάλοι ἀναπτύσσονται ἡ διάρκεια τῶν ἡμερησίων αὐτῶν ἐκδρομῶν αὐξάνει βαθμηδὸν δὲ καὶ κατ' ὀλίγον δύνανται οὗτοι ν' ἀνθέξουν εἰς τὸν μεσημβρινὸν καύσωνα καὶ εἰς αὐτὰς τὰς βροχὰς ἀκόμα. Οἱ γαλοι κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν γνωρίζουν νὰ ἀνεύρωσιν πᾶν ὅ,τι τοῖς ἀναγκαιοῖ πρὸς διατροφήν των καὶ τοιουτοτρόπως ἔχει τις τὴν οἰκονομίαν τῆς ἰδιαιτέρας διατροφῆς, ἡ ὁποία ὅμως εἶνε φυσικὴ ἀπαραίτητος κατὰ τὸν χειμῶνα, ὁπότε τοῖς χορηγοῦνται, σκύβαλον, κριθή, ἐφθαρμένα φροῦτα, ὑπολείμματα τῆς τραπέζης, ὄσπρια, πατάται ἢ τεῦτλα ἑψημένα καὶ λεπτοκομμένα, τέλος τρώγουν ἀπ' ὅλα, σκώληκας, ἀκρίδας, κοχλίας, κάμπας, σκαθάρους κ.λ.π.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς θερμῆς περιόδου τοῦ ἔτους δύνανται, μάλιστα εἶνε καλόν, νὰ συνειθίζουν νὰ κοιμῶνται εἰς τὸ ὕπαιθρον οἱ γάλλοι, ὅταν ὅμως ἀρχίση τὸ ψύχος καλὸν εἶνε τὸ ἑσπέρας νὰ εἰσάγωνται εἰς μέρος προφυλαγμένον, κεκλεισμένον, εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ὑπάρχουν στηρίγματα (κούρνιες) ἴσου ὕψους ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἄλλως λαμβάνουν χώραν ὁμηρικαὶ διαμάχαι μεταξύ των πρὸς κατάκτησιν τοῦ ὑψηλοτέρου μέρους. Πρὸς τούτοις κάτωθεν αὐτῶν πρέπει νὰ ἐπιστρώνεται στρῶμα λεπτῆς ἄμμου, καθ' ὅσον κατὰ τὸν Ἰανουάριον μερικαὶ γάλισσαι ἀρχίζουν τὴν ὠοτοκίαν καὶ συνηθέστατα συμβαίνει νὰ ἀφίνουν νὰ πίπτῃ τὸ αὐγὸν ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ στηρίγματος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀναπαύονται.

Δι' ἕνα γάλον συνήθως δίδονται 8-10 γαλοποῦλαι, αἱ ὁποῖαι ἀρχίζουν νὰ τίκτουν κατὰ τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος καὶ συνηθίζουν νὰ κρύπτουν τὰ αὐγά των ἐντὸς θάμνων, ὁπότε ἀνάγκη νὰ ἀκολουθήσῃ τις τὰ ἴχνη των ὅπως τ' ἀνεύρῃ, ἀφαιρῶν ἑκάστοτε τὸ προσφάτως τεχθὲν καὶ ἀφίνων ἐπὶ τόπου πάντοτε τὸ πρῶτον, διὰ νὰ μὴ ἀλλαξῃ θέσιν φωλεᾶς τὸ πτηνόν. Ἡ χρῆσις ἀπομιμήσεως αὐγοῦ ἐκ γύψου κ.λ.π. δὲν εἶνε ἀξιοσύστατος, καθ' ὅσον τότε ἀσφαλῶς ἡ γαλοποῦλα ἀλλάζει φωλεάν. Κατὰ Μάϊον ἡ γαλοποῦλα κ λ ω σ σ ᾶ, τὸ δέρμα της ὑπεραιμεῖ, πίπτουν τὰ πτερά της καὶ ἀρχίζει ὅπως ἡ ὄρνιθα νὰ κ α κ α ρ ί ζ ῃ. Συμβαίνει πολλάκις νὰ κλωσσᾷ αὕτη ἐν ᾧ ἡ ὠοτοκία δὲν ἔχει τελειώσῃ ἀκόμα καὶ ἂν τῆς δώσῃ τίς πρὸς ἐπώασιν αὐγά, νὰ εὑρίσκῃ ὑπεράριθμα τοιαῦτα, διὰ τοῦτο καλὸν εἶνε νὰ σημαδεύωνται τὰ πρὸς ἐπώασιν αὐγὰ διὰ νὰ γνωρίζωνται καὶ ἀφαιρῶνται τὰ ὑπεράριθμα.

Ἡ γαλοποῦλα ἀρχίζει νὰ ὠοτοκῇ ἀπὸ τοῦ 10 ἢ 12 μηνὸς, τὰ αὐγά της ὅμως λαμβάνουν τὸ μεγαλείτερον μέγεθος εἰς ἡλικίαν 2 ἐτῶν. Ἡ γαλοποῦλα εἶνε ἀρίστη κλῶσσα, οὐδὲν ἄλλο δὲ πτηνὸν ὑπερβάλλει αὐτὴν εἰς τὴν μακράν της ὑπομονήν, τὴν ἀγάπην διὰ τοὺς νεοσσούς, τὴν καρτερίαν μεθ' ἧς φέρει εἰς πέρας. δύο συνεχεῖς ἐπωάσεις (κλωσσήματα) μολονοτι αὗται διαρκοῦν περὶ τὰς 30 ἡμέρας, οὐχὶ δὲ σπανίως πίπτει θύμα καὶ ἀσθενοῦσα ἀποθνήσκει ἐπὶ τῶν αὐγῶν διὰ τὴν πολλήν της ἀφοσίωσιν εἰς τὸ κλώσσημα. Μολονότι εἶνε βαρυτέρα τῆς ὄρνιθος λαμβάνει τοιαύτας προφυλάξεις τοποθετουμένη ἐπὶ τῶν αὐγῶν, ὥστε σπάζει πολὺ σπανιώτερον ἀπὸ τὴν ὄρνιθα κανὲν ἐξ αὐτῶν.

Ὅταν ἡ γαλοποῦλα δὲν ἐκδηλώνῃ τὴν πρὸς ἐπώασιν ἐπιθυμίαν, δυνάμεθα νὰ ἐξαναγκάσωμεν αὐτὴν πρὸς τοῦτο πολὺ εὐκόλως διὰ τοῦ ἀκολούθου τρόπου. Διατρέφεται ἐπί τινας ἡμέρας δι' ἀφθόνου ἀραβοσίτου ἀκολούθως τοποθετεῖται εἰς ἕνα πανέρι κλειόμενον ἄνωθεν μὲ ὀλίγα αὐγὰ δοκιμῆς καὶ ἐν ἀνάγκῃ τὴν μεθύομεν δι' ὀλίγου ἄρτου ἐμβραχέντος εἰς οἰνόπνευμα, ἐπαναλαμβάνοντες τὸ πείραμα ἐπὶ 2-3 ἡμέρας, σπανίως δὲ συμβαίνει ἡ γαλοποῦλα νὰ μὴ δέχεται ὁριστικῶς τὴν νέαν της ὑπηρεσίαν. Τότε ἀφαιροῦνται τὰ αὐγὰ τῆς δοκιμῆς, τοποθετουμένων τῶν πρὸς ἐπώασιν προωρισμένων (20-25) εἰς τὴν φωλεάν της ἡ ὁποία γίνεται ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ εἰς τὰς ὄρνιθας, ἀρκεῖ νὰ εἶνε εὐρύχωρος. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπωάσεως καθ' ὡρισμένας ὥρας καὶ καθ' ἑκάστην, ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὴν φωλεὰν ἡ γαλοποῦλα ἐπὶ 20 λεπτὰ τὸ πολύ, τοποθετουμένη εἰς χωριστὸν μέρος περιορισμένον καὶ χορηγεῖται ἡ ἀναγκαία τροφὴ καὶ ὕδωρ, ἐνῷ τὰ αὐγά, κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ καλύπτονται διὰ μαλλίνου ὑφάσματος.

Καλὸν εἶνε, ὅπως καὶ διὰ τὰς ὄρνιθας, νὰ τίθενται πρὸς ἐπώασιν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν πολλαὶ γαλοποῦλαι, οὕτω δὲ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκκολάψεως θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ δίδωνται εἰς μίαν τὰ μικρὰ τῆς ἄλλης κλώσσης τὴν ὁποίαν χρησιμοποιοῦμεν ἐκ νέου πρὸς ἐπώασιν. Ἂν τὰ μικρὰ ἔχουν διαφορὰν ἡλικίας 1-2 ἡμερῶν δύνανται νὰ ἑνωθῶσιν ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν μητέρα, ἀρκεῖ νὰ τοποθετῶνται ὑπ' αὐτὴν κατὰ τὴν νυκτα, ἄλλως ἀναγνωρίζουσα ταῦτα εἶνε ἱκανὴ νὰ τὰ φονεύσῃ.

Ἐν τέλει σημειώνομεν ὅτι, ἡ ἐκτροφὴ τῶν γάλων εἶνε εὐκολωτέρα ἐπὶ γαιῶν στεγνῶν καὶ ἀμμωδῶν παρὰ ἐπὶ ἄλλων διατηρούντων ἐπὶ μακρὸν τὴν ὑγρασίαν.

Ι. Σ. ΜΑΝΙΑΤΑΚΗΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ 1912

ΛΑΪΚΟΝ ΜΗΝΟΛΟΓΙΟΝ

Τῆς ἁγιᾶς Μαρίνας σῦκο,
τ' αἴ Λιᾶ σταφύλι
καὶ τὸν Αὔγουστο μαντῆλι.

Ἤτοι τὴν 17 Ἰουλίου εἶνε ὥριμα τὰ σῦκα, τὴν 20 αἱ σταφυλαί, ἄφθονοι δὲ τὸν Αὔγουστο, ὥστε νὰ ἠμπορῇ τις νὰ γεμίσῃ μανδήλια ἐξ αὐτῶν.

Ἀπ' τὰ σῦκα ἕως τὰ σταφύλια

Λέγεται ἐπὶ βρυχυτάτων χρονικῶν διαστημάτων, διότι εἶνε ταὐτόχρονος σχεδὸν ἡ ὡρίμανσις ἀμφοτέρων.

Τὸν ποντισμένο τὸν καιρὸ τὸν Ἀλωνάρι βρέχει.

Ἐπιζημία ἡ βροχὴ κατὰ τὸν Ἰούλιον. Ποντισμένος σημαίνει καταραμένος.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Πρὸς παραθερίζουσαν ἀνοικτὴ ἐπιστολή.

Χθὲς ἔλαβα ἀπὸ τὰ λουτρὰ τοῦ Αἶξ-λὲ-Μπαὶν ἕνα εἰκονογραφημένον δελτάριον μὲ μίαν θαυμασίαν ἄποψιν ἑνὸς μεγαλοπρεποῦς ξενοδοχείου. Ἡ ἐπιστέλλουσα κυρία εἶχε τὴν σκληρότητα νὰ μοῦ γράψῃ ἐπὶ τοῦ δελταρίου: «Πῶς περνᾶτε;»

Τὴν ἀπάντησιν, ἐπειδὴ δὲν χωρεῖ ἐπὶ ἑνὸς δελταρίου, ἐσκέφθην νὰ τὴν ἀποστείλω διὰ τῶν στηλῶν αὐτῶν, ἐχι διότι θὰ φθάσῃ ἀσφαλέστερον, ἀλλὰ διότι θὰ εἶναι εὐανάγνωστος. Διὰ τοὺς γνωρίζοντας πῶς γράφω, ἡ ἀπόφασίς μου νὰ στείλω τὴν ἀπάντησιν τυπωμένην δύναται νὰ θεωρηθῇ εὐεργέτημα.

Κυρία μου,

Τὸ δελτάριόν σας, γεμᾶτο δροσιὰ καὶ δένδρα καὶ νερὰ καὶ εὐμάρειαν μὲ ἐστενοχώρησε πολύ. Δὲν κατώρθωσα νὰ εὕρω ἀντάξιον δελτάριον νὰ σᾶς στείλω καὶ ἐγώ. Μοῦ ἔδωσαν τὸ Ὀφθαλμοϊατρεῖον, τοὺς Β. Σταύλους, ἕνα Γαλατᾶν, τὴν Καπνικαρέαν, τὸν κ. Τσιριμῶκον. Ὅλα ἀκατάλληλα διὰ δεσποινίδας, κυρίας καὶ κυρίους.

Πῶς περνῶ, θέλετε νὰ μάθετε; Ὅπως περνοῦν ὅλοι οἱ μακάριοι Ἀθηναῖοι. Τὸ πρωὶ ὁ ἥλιος ὀργιάζει ἐπάνω εἰς τὰ μάρμαρα καὶ τὴν ἄσφαλτον. Ἐγὼ ποῦ ἔχω τὸ ἀτύχημα νὰ κατοικῶ πλησίον τοῦ Ἀρσακείου, κάνω

κάθε πρωΐ τὸ σταυρό μου διερχόμενος τὰ ἰκρία τοῦ φασκιωμένου αὐτοῦ—παρ' ὀλίγον νὰ εἴπω οἰκοδομήματος—ἰκριώματος. Στέκω εἰς μίαν γωνίαν περίρρυτος ἐξ ἱδρῶτος διὰ νὰ ἐπιδῶ τοῦ τράμ. Ἀναθυμιάσεις ἐμετικαὶ μ' ἐμποδίζουν νὰ σταθῶ. Περνᾶ εὐτυχῶς τὸ τράμ. Φεῦ ! Οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ξεύρετε τί ἀθλητικοὶ ποῦ ἔγειναν, ἰδίως εἰς τὴν ἀναρρίχησιν ἐπὶ κάλω. Σὰν σταφύλια κρεμασμένοι. Οὔτε τὸ ἕνα πόδι μου δὲν χωρεῖ.

Τὸ ἀπόγευμα πρέπει νὰ ὑπάγω ἢ εἰς τὸ Ζάπειον ἢ εἰς τὸ Σύνταγμα· εἰς τὸ πρῶτον, θὰ συναντήσω μίαν ζώνην ἀπὸ ἀνθρωπομάζωμα, μὲ μεθυστικὰς ἀποπνοίας, ἕνα παραπαίοντα κινηματογράφον μὲ τὴν Γενοβέφαν καὶ σκότος ψηλαφητόν. Εἰς τὸ Σύνταγμα, ταλαιπωροῦνται τὰ μελοδράματα ἐπὶ τῆς ἐξέδρας καὶ οἱ ἀκροαταὶ ἐκ τοῦ συνωστισμοῦ. Καὶ ἐδῶ κινηματογράφος μὲ Γαλλικὰς ἐπιγραφάς, αἱ ὁποῖαι εἶνε Κινέζικαι διὰ τὰ τρία τέταρτα τῶν θεατῶν.

Ὑπάρχει καὶ Ἀλυσσίδα, εἰς τὴν ὁποίαν κατασπαράσσονται ἀνηλεῶς διάφοραι γνωσταὶ μελωδίαι, ἐπιδεικνύονται ἰταμῶς γυναικεῖα σωματικὰ χαρίσματα ἱκανὰ νὰ ἀπογοητεύσουν καὶ τὸν πεζότερον θιασώτην τοῦ φύλου σας καὶ ἕνας βαρελοειδὴς ἠθοποιὸς κινεῖ εἰς χονδρὸν γέλωτα τὰ χείλη τῶν σπληνικῶν Ἀθηναίων. Ἀνάγκη νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι θεωρῶ τὸν ἑαυτόν μου εὐτυχῆ ὅταν κατορθώνω νὰ πηγαίνω εἰς τὴν Ἀλυσσίδα σῶος καὶ ἀβλαβὴς ἢ νὰ ἐπιστρέφω χωρὶς νὰ γίνομαι ἀκουσίως ἥρως ἢ θῦμα ἐπεισοδίου, κατὰ τὸ γενναῖον ἐκεῖνο τσαλαπάτημα τοῦ τράμ.

Θὰ μοῦ εἰπῆτε : Καὶ τὰ θέατρα ; Φυλλοξήρα ἐφέτος κυρία μου. Τὰ πρωτότυπα ἔργα δὲν ἔχουν κανὲν ἐνδιαφέρον· τὰ πλεῖστα εἶνε «Γεράκια» ἢ «Λάθη τῆς Ὀσίας.» Τὰ ξένα τὰ ἀπηγόρευσεν ὁ κ. Ζυμβρακάκης. Αἱ ἐπιθεωρήσεις ἔπαυσαν — ἦτο καιρός. — Μένει ὁ «Συρανὸ ντὲ Μπερζεράκ.» Εἶνε αὐθάδεια νὰ σᾶς εἰπῶ περὶ τῆς παραστάσεως τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ἀφοῦ μένετε εἰς τὴν Εὐρώπην.

Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ προχωρήσω. Μ' ἔπιασαν τὰ νεῦρά μου συλλογιζόμενον ποῦ ζῶ. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν μάλιστα ἕρδομον παράρτημα ἀναγγέλλει τὸν βομβαρδισμὸν τῆς Κ)πόλεως δι' ἑβδόμην φοράν. Λυπηθῆτέ με, κυρία. Ὅταν θὰ ἀναπνέετε τὸν δροσερὸν ἀέρα ἢ ἀναπαύεσθε εἰς τὴν πολυτελῆ longue-siege τῆς βεράντας τοῦ ξενοδοχείου σας, ἢ θὰ διασχίζετε μὲ τὸ αὐτοκίνητον τὰς δενδροστοιχίας, λησμονήσατέ με, διότι ἂν μὲ ἐνθυμηθῆτε, διόλου παράδοξον νὰ μοῦ στείλετε πάλιν κανὲν ἄλλο ὡραῖον δελτάριον καὶ νὰ μὲ ἐξαναγκάσητε εἰς τὰς ἰδίας ἀπελπιστικὰς σκέψεις.

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

ΩΡΑΙΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΕΟΥΣΑΤΕΛΛΗ

Γράμματα

Σὲ μιὰ μικρὴ Ἐλβετικὴ γωνία καὶ ἐπάνω στὴν δεντροφυτεμμένη κατωφέρεια τοῦ Ἰόρα καὶ πλάγι στὴν ἥσυχον καὶ ὡραία λιμνη, εἶναι χτισμένη ἡ πόλις Νεουσατέλλη. Ἀπὸ τὸ ρομαντικὸ αὐτὸ ἄστυ ἀκούστηκε ἕνας θεῖος ὕμνος καὶ ἀντήχησε σὲ ὅλην τὴν ἐλεύθερη χώρα. Ἦταν XXII ὁμοσπονδικός, σ' αὐτὴ τὴν XXII πολιτεία ποῦ ἔγεινεν ἀνεξάρτητος τὸ 1848 γιὰ νὰ ἑνωθῇ μὲ τὴ λοιπὴ Ἐλβετία. Καὶ μὲ τὸν ἦχο τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς, τὴν ἐπιβλητικὴ βοὴ τῶν κανονιῶν καὶ τῆς ποιητικὲς καμπάνες, τὸ μεγάλο λάβαρο ἐπιβλητικὸ κατέφτασε ἀπὸ τὴ Ζυρίχη ποῦ ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἀπὸ τὸ 1905 γιὰ τοὺς σημερινοὺς ἀγῶνες. Περισσότερον ἀπὸ δώδεκα χιλιάδες χορῳδοί, ὅλοι οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Κυβερνήσεως καὶ οἱ Πρόεδροι κάθε ἐπιτροπῆς ἐβγῆκαν μὲ συγκίνησι νὰ τὸ ὑποδεχθοῦν. Τὰ μεγάλα βαπόρια ἦσαν σημιοστολισμένα καὶ ἡ βάρκες γιρλαντισμένες ἔτρεχαν μπροστά τους. Ὁ κόκκινος ὁμοσπονδιακὸς σταυρὸς καὶ οἱ πλούσιοι ἀρίφλαμμοι ἐκυμάτιζαν στῆς δενδροστοιχίες καὶ τὸ ἀνθοστολισμένο λιμάνι, ἐνῷ καλλιτεχνικὲς πράσινες ἀραμπέσκες περικύκλωναν ὁλόκληρον τὴν πόλι. Τὴ νύχτα, τὰ χίλια φῶτα ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων ἔρριχναν τὴ θαυμασία λάμψι τους ἀνάμεσα στὰ σκορπισμένα λουλούδια ἀκόμα καὶ στὰ μακρυνότερα μέρη καὶ παρουσίαζαν ὡραιότερα τὴν εἰκόνα τῆς μαγεμμένης χώρας.

Γιὰ τὴ τελετή, στὴ θαυμασιώτερη τοποθεσία, στὰ πόδια τῆς λίμνης, μιὰ μεγάλη ἐξέδρα εἶναι στημένη. Ἀπὸ τὸ βωμὸ αὐτὸ τῆς τέχνης, ἀπὸ χιλιάδας πατριωτικὰ στήθη ὑψώνεται μία μεγάλη φωνὴ ἐθνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐλευθερίας.. Ἡ ὑπέροχη «Λυρικὴ Ὠδὴ» τοῦ μεγάλου Ἐλβετοῦ συνθέτου Ἰωσὴφ Λωμπέρ, ἐμπνευσμένου ἀπὸ τὸν παγκόσμιο ζωγράφο Παῦλο Ρωμπέρ, τὸ δημιουργὸ τῆς «Ἠρεμίας εἰς τὴν φύσιν» καὶ τοῦ «Πνεύματος τῆς κακίας» ἐτραγουδήθη ἀπὸ 750 χορῳδίας καὶ λίγους ἐκλεκτοὺς σολίστας.

Ἡ σκέψις τοῦ γνωστοῦ ζωγράφου μὲ μεγάλην δύναμιν ἐξετυλίχθη στὴ μουσικὴ τῶν Νεουσατελῶν μουσικῶν. Ἡ ἁρμονία της εἶναι ἐκφραστικὴ καὶ ἥσυχος ὅταν παρουσιάζουν τὴν ἠρεμία τῆς φύσεως καὶ τὴν ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων, πολὺ δὲ δραματικὴ καὶ χαρακτηριστικὴ ὅταν ἐκφράζουν τὴ δυστυχία καὶ τὴν κακία. Τὸ ὡραιότερο μέρος καὶ τὸ μεγαλείτερο ἀπ' ὅλα εἶναι τὸ τελευταῖο θριαμβευτικὸν κόρον, τὸ ὁποῖον μὲ τοὺς θείους τόνους τοῦ ὀργάνου, φθάνει στὴν τελειότερη ἔκφρασι τῆς καλλονῆς τοῦ μεγαλείου. Ἡ πρώτη σολίστα τῆς ᾠδῆς ἦταν μία νέα καὶ ὡραία καλλιτέχνις ἡ κ. Κικκελία Βαλνώρ, ἡ γνωστὴ ἀπὸ τὴν ὄπεραν τῆς Κολωνίας καὶ ὅλα τὰ Γερμανικὰ καὶ Ἐλβετικὰ θέατρα. Συνδυαζει ἕνα ὡραιότατο μέταλλο φωνῆς μὲ ἐξαιρετικὴ τέχνη καὶ ἀνωτέρα μουσικὴ μόρφωσι. Στὴν ᾠδὴ καθὼς καὶ εἰς τὰ κονσέρτα τῶν ἑνωμένων χορῳδιῶν εἶχεν ἕνα θρίαμβο ἀπὸ κείνους οἱ ὁποῖοι ἀρκοῦν γιὰ νὰ κατατάξουν μιὰ καλλιτέχνιδα στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς ἐποχῆς μας. Ἰδίως στὸ «Θέμα καὶ ποικίλματα». «Ἄ! θὰ σᾶς ἔλεγα μαμὰ» μὲ τοὺς τεχνικοὺς λαρυγγισμούς της, στὸν «Μαγευμένο αὐλὸ» τοῦ Μότζαρτ ἔδειξε μιὰ μεγάλη ἱκανότητα. Ἐκεῖ ὅμως ποῦ ἐφάνη τὸ ἀληθινὸ τεμπεραμέντο της καὶ ὅλη ἡ ψυχή της, ἦτο ἡ μεγάλη «Ἄρια τῆς Ἐλισάβετ». Ἀπὸ τὸ Ταυχόϋζερ, ἡ «Θεοτόκος τῆς Στυγὸς» καὶ ἡ ἄρια τοῦ Ὀμπερόν,

Ἡ κα Βαλνώρ, μέσα στοὺς ἐξοχωτέρους ἀοιδοὺς ὑπῆρξε τὸ στόλισμα τῆς XXII ὁμοσπονδιακῆς Ὠδικῆς ἑορτῆς. Ἡ μόνη δὲ ἐπιθυμία της, ὕστερα ἀπὸ τὸν τελευταῖο θρίαμβο καὶ ἀπὸ τόσους ἄλλους ἐπίσης μεγάλους, εἶναι νὰ ἔρθῃ καὶ στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ κατορθώσῃ σ' αὐτὴ τὴ χώρα τοῦ Φωτὸς καὶ τῆς Τέχνης μιὰ ἀληθινὴ ἐπιτυχία ἡ ὁποία θὰ εἶναι ἡ σφραγίδα ὁλοκλήρου τοῦ καλλιτεχνικοῦ της σταδιου. «Ἡ ἐκτίμησις τοῦ ἑλληνικοῦ περιβάλλοντος θὰ εἶναι γιὰ μένα, λέει ἡ συμπαθητικὴ καλλιτέχνις, τὸ πολυτιμότερο ἐφόδιο γιὰ νὰ νικήσω κάθε ἀντίστασι ποῦ θ' ἀπαντήσω στὴν τέχνη μου ! Θὰ εἶμαι τότε βεβαία πῶς λέω ἀληθεια.»

Ἂς προσπαθήσουμε νὰ μὴν τὴν διαψευσωμεν καὶ ἂς τὴν περιμένωμεν μὲ πραγματικὴν συγκίνησι !

ΜΙΑ

ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΑΒΕΡΟΦΙΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Παρεδόθησαν τὸν μῆνα αὐτὸν τὰ ἔγγραφα ἀρχιτεκτονικῆς τῶν σπουδαστῶν τοῦ Πολυτεχνείου διὰ τὸν Ἀβερωφειον διαγωνισμόν. Ἐκ τῆς τετάρτης τάξεως ἔλαβον μέρος 2, εἰς οὓς ἐδόθη ὡς θέμα εἰς σταθμὸς σιδηροδρομικὸς μεγάλης πόλεως. Τὸ πρῶτον βραβεῖον εἶνε 400 δραχμον, τὸ δεύτερον δὲ 200δραχμον. Ἐκ τῆς γ'. τάξεως ἔλαβον μέρος 5, μὲ θέμα μίαν βίλλαν καὶ βραβεῖα α'. 200δραχμον καὶ β'. 100δραχμον. Ἡ κρίσις θὰ γείνῃ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ νέου ἐκπαιδευτικοῦ ἔτους.

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΤΗΣ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗΣ

Ἰδοὺ πῶς κατετάχθησαν κατ' ἀριθμὸν νικῶν τὰ συμμετασχόντα εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ἔθνη.

Ἐν τῇ βαθμολογήσει τῶν κερδισθέντων ἀθλητικῶν ἀγωνισμάτων ἐπρώτευσαν αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι διὰ βαθμῶν 85, ἡ Φινλανδία ἔρχεται δευτέρα διὰ βαθμῶν 29, ἡ Σουηδία τρίτη διὰ 24, ἡ Μεγάλη Βρεττανία διὰ 18, ὁ Καναδᾶς 7, ἡ Νότιος Ἀφρικὴ 5, Ἑλλάς, Γερμανία καὶ Γαλλία ἀνὰ 4 ἑκάστη, ἡ Νορβηγία 2, καὶ ἡ Οὐγγαρία καὶ Ἰταλία ἀνὰ 1 βαθμὸν ἑκάστη.

Συμπεριλαμβανομένων ὅμως καὶ τῶν νεωτέρων ἀγωνισμάτων, ἤτοι τῆς κολυμβητικῆς, τῆς ὁπλομαχητικῆς, τῆς ξιφασκίας, τῆς ποδηλατοδρομίας καὶ τῆς σκοποβολῆς ἡ βαθμολογία εἶνε πολὺ διάφορος. Γίνεται δὲ ἡ βαθμολόγησις τῶν νικῶν ὡς ἑξῆς: Ἑκάστη πρώτη νίκη βαθμολογεῖται τρεῖς βαθμούς, ἡ δευτέρα 2 καὶ ἡ τρίτη 1.

Κατὰ τὴν γενικὴν βαθμολόγησιν συμπεριλαμβανομένων ὅλων τῶν ἀγωνισμάτων, αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι συνεκέντρωσαν 128 βαθμούς, ἡ Σουηδία 104, ἡ Ἀγγλία 66, ἡ Φινλανδία 46, ἡ Γερμανία 34, ἡ Γαλλία 23, ἡ Νότιος Ἀφρικὴ 16, ἡ Δανία 14, ἡ Ἰταλία 13, ὁ Καναδᾶς 13, ἡ Αὐστραλία 13, τὸ Βέλγιον 11, ἡ Νορβηγία 10, ἡ Οὐγγαρία 8, ἡ Ρωσσία 5, ἡ Ἑλλὰς 4, ἡ Αὐστρία 4, καὶ ἡ Ὁλλανδία 2.

ΘΑΝΑΤΟΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΠΟΥΑΝΚΑΡΕ

Ὁ Ἀνρὶ Πουανκαρὲ ὁ ὁποῖος ἀπέθανε τὸν μῆνα αὐτὸν ἐγεννήθη τὸ 1854. Ὁ πατήρ του, διακεκριμένος ἰατρὸς, κατήγετο ἀπὸ τὴν Λορραίνην καὶ ἦτο θεῖος τοῦ νῦν Πρωθυπουργοῦ τῆς Γαλλίας. Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ Ἀνρὶ Πουανκαρὲ ὑπῆρξεν ἀπὸ τὰς πλέον ὁμαλάς. Μόλις εἰς ἡλικίαν εἴκοσι ἐτῶν, ὅταν ἐσπούδαζεν εἰς τὴν Πολυτεχνικὴν Σχολήν, ἤρχιζε νὰ ξεχωρίζῃ ἀπὸ τοὺς συμμαθητάς του.

Ἀπὸ τότε ὅμως ἕως τὴν στιγμὴν ποῦ ἀπέθανεν ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος μετὰ ἐγχείρησιν, ὁ Ἀνρὶ Πουανκαρὲ δὲν ἔπαυσε ν' ἀποκαλύπτῃ τὴν ἀλήθειαν, ἐκεῖ ὅπου οἱ ἄλλοι δὲν ἔβλεπον παρὰ σκότος. Τριακονταετὴς διδάσκει Γενικὴν Φυσικὴν εἰς τὴν Σορβόννην. Συντόμως ἐκλέγεται μέλος πλείστων Ἀκαδημιῶν τῆς Γαλλίας καὶ ἄλλων Κρατῶν, ἕως ὅτου ἐτίμησε μὲ τὴν παρουσίαν του τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν. Τὸ ἔργον, σημειώνει ὁ Παιυλαβὲ εἰς τὸν «Χρόνον», τὸ φέρον ἴσως βαθύτερον παντὸς ἄλλου τὴν σφραγῖδα τῆς πρωτοτυπίας του καὶ τὸ ὁποῖον θὰ ἔφθανε διὰ νὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ αἰωνίαν δόξαν, εἶνε τὸ περὶ «Οὐρανίας Μηχανικῆς. Εἰς τὸ πολὺ κοινὸν ὅμως ὁ Ἀρνὶ Πουανκαρὲ ἦτο γνωστὸς πρὸ παντὸς διὰ τὰς φιλοσοφικάς του ἀντιλήψεις. Ἂν καὶ μέγας ἐπιστήμων — ἴσως καὶ ἀκριβῶς δι' αὐτό—ὁ Πουανκαρὲ δὲν ἐπίστευεν εἰς τὸ ἀπόλυτον τῆς Ἐπιστήμης. Κατὰ τὸν μέγαν μαθηματικὸν καὶ φιλόσοφον, Ἄγνωστον θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε, τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ καταστοῦν ἱκανοὶ νὰ διαφωτίσουν.

Ὁ Πουανκαρὲ ἦτο γονιμώτατος εἰς συγγραφάς. Εἰς ἡλικίαν 32 ἐτῶν εἶχε ἤδη γράψει 300 βιβλία καὶ πραγματείας πρωτοτύπους, τὸ δὲ 1908, ὁπότε ἐξελέγη Ἀκαδημαϊκὸς εἰς τὴν θέσιν τοῦ Σουλλὺ Προυντώμ, αἱ συγγραφαί του ἀνήρχοντο εἰς 1300 !

Ἦτο δὲ φοβερὰ ἀφῃρημένος, ὥστε ὅλοι οἱ μεγάλοι σοφοί. Μίαν φορὰν καθὼς περιεπάτει σκεπτικός, ἐπῆρε κατὰ λάθος, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἕνα κάνιστρον ἀπὸ κάποιαν προθήκην μαγαζείου. Ὅταν ἔφθασε στὸ σπίτι, παρετήρησε τὴν «κλοπήν», ἀλλὰ δὲν ἤξευρε ποῦ τὴν διέπραξεν. Ἄλλοτε εἰς ἓν συνέδριον τῆς Βιέννης ἔβαλε μέσα στὸ μπαοὺλό του καὶ τὰ σινδόνια τοῦ ξενοδοχείου, τὰ ἐπέστρεψε δὲ ἀπὸ τὸ Παρίσι ταχυδρομικῶς.

Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΦΟ'Υ'ΓΕ

Ἀπέθανεν ἀπροσδοκήτως ἐν Λυῶνι, εἰς ἡλικίαν 75 ἐτῶν, ὁ Ἀλφρέδος Φούγιὲ ὅστις ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ στυλοβάτης τῆς γαλλικῆς φιλοσοφίας. Ὁ ἀποθανὼν ὑπῆρξεν ἐπὶ τριακονταετίαν καθηγητής, ἀλλ' ἀπὸ τριακονταετίας ἤδη διὰ λόγους ὑγείας εἶχεν ἀπομακρυνθῆ πάσης ὑπηρεσίας. Ὁλόκληρον τὸ ἔργον τοῦ Γάλλου φιλοσόφου ἀπέβλεπεν εἰς τὸν συνταυτισμὸν τῶν ἀπαιτήσεων

τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς ἠθικῆς, τὴν φυσιοκρατίαν καὶ τὴν ἰδανικότητα. Ὁ Φουγιὲ, ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας ἐγένετο γνωστὸς διὰ πολλῶν διμοσιευθέντων συγγραμμάτων του καὶ ἰδίως ὀγκώδους τινὸς μελέτης αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Πλάτωνος. Τὸ κύριον ἔργον τοῦ μεγάλου φιλοσόφου εἶνε ἡ κριτικὴ τῶν συγχρόνων συστημάτων τῆς ἠθικῆς. Ἡ βάσις τῶν θεωριῶν του στηρίζεται ἐπὶ τοῦ πλατωνισμοῦ. Τὰ τελευταῖα βιβλία τοῦ φιλοσόφου αὐτοῦ εἶνε μελέται ἐπὶ τῆς ψυχολογίας διαφόρων εὐρωπαϊκῶν λαῶν.

Μέγας ῥήτωρ, συγγραφεὺς ἀπὸ τοὺς ὀλίγους, φιλόσοφος παθαινόμενος διὰ τὰς ἰδέας του ὁ Φουγιέ, ἐξήσκησε μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν μαθητῶν τῆς École Normale. *ὅπου ἦρχισε νὰ διδάσκῃ κατὰ τὸ 1870.*

Ο ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΛΑΤΑΜ

Συγχρόνως μὲ τὸν Φουγιὲ καὶ τὸν Πουανκαρέ, ἀπέθανεν εἰς τὸ Παρίσι ὁ περίφημος ἀεροπόρος Λατάμ. Περὶ τοῦ Λατὰμ εἶχε παυσει πρὸ καιροῦ νὰ γίνεται λόγος. Ὁ ἔνδοξος ἀεροπόρος εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν καὶ ἐκυνηγοῦσεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἐλέφαντας καὶ ταύρους. Ἐκεῖ, ἀφοῦ μὲ τὰ τολμηρὰ πετάγματά του εἶχεν τόσες φορὲς ἀντικρύσει τὸν θάνατον, ἐπέπρωτο νὰ σκοτωθῇ ἀπὸ ἕνα κάπρον.

Ὁ Λατὰμ ἦτο δημοτικώτατος εἰς τὸ Παρίσι. Πλούσιος, μεγάλης ἀναπτύξεως καὶ εὐφυΐας, θαυμαστὸς διὰ τὴν τόλμην του ὁ Γάλλος ἀεροπόρος, εἶχε κατακτήσει ἀριστοκρατίαν καὶ λαόν.

Ὁ Λατὰμ εἶχε καταταχθῇ στρατιώτης πρό τινος καιροῦ εἰς τὸ σῶμα τῶν ἀεροπόρων. Ὁ Λατάμ, συνεδέετο διὰ συγγενείας μὲ τὸν κ. Μπέτμαν Χόλβεγκ. Καγκελλάριον τῆς Γερμανικῆς Ἐπικρατείας

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΙΚΑΔΟΥ

Ἀπέθανεν ἐν Τόκιο ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Ἰαπώνων. Καθ' ὅλην τὴν νύκτα τῆς ἀγωνίας τοῦ Μονάρχου πλῆθος χιλιάδων προσώπων ἐπλήρωσαν τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας πέριξ τῶν αὐτοκρατορικῶν ἀνακτόρων. Σχεδὸν πάντες ἦσαν γονυπετεῖς καὶ προσηύχοντο μετὰ φωνῆς συγκινητικῆς καὶ θλίψεως.

Δύο φωτογράφοι οἵτινες διετάραξαν τὸ πλῆθος ζητοῦντες νὰ λάβωσι φωτογραφίας κατεδιώχθησαν καὶ ἐτραυματίσθησαν σοβαρῶς.

Αἰφνιδίως εἷς πολίτης ηὐτοκτόνησεν ἀφήσας ἐπιστολὴν ἐν τῇ ὁποία ἐδήλου ὅτι ἔδιδε τὴν ζωήν του διὰ τὸν αὐτοκράτορα.

Ἡ εἴδησις τοῦ θανάτου, ὅστις ἐπῆλθε τὴν 6 ὥραν 43' μετὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς Κυριακῆς πρὸς τὴν Δευτέραν διεδόθη μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος εἰς ὅλην τὴν πρωτεύουσαν.

Ὁλόκληρος ὁ ἰαπωνικὸς λαὸς ἐνεδύθη λευκὰς ἐνδυμασίας, διότι τὸ λευκὸν ἐν Ἰαπωνίᾳ εἶνε τὸ ἐθνικὸν χρῶμα τοῦ πένθους. Ἐν τούτοις ὅμως οἱ ὑπουργοὶ καὶ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι φέρουσιν μελανὴν ἐνδυμασίαν κατὰ τὴν εὐρωπαϊκὴν συνήθειαν.

Ὁ νέος αὐτοκράτωρ εἶνε δημοτικώτατος. Οὐδέποτε ἐταξείδευσεν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ὅμως εἶνε πεπαιδευμένος εὐρωπαϊκῶς καὶ ὁμιλεῖ ἀπταίστως τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν. Οἱ διδάσκαλοί του ὑπῆρξαν πάντες Ἄγγλοι καὶ Ἀμερικανοί.

Ὁ Ἰαπωνικὸς τύπος γράφει ὡς ἑξῆς περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Μικάδου:

Ἡ ἐφημερὶς «Σουύ».

«Ὁ αὐτοκράτωρ ἦτο ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ ἐθνικοῦ πνεύματος. Εἰς αὐτὸν ἡ χώρα ὀφείλει τὴν εὐδαιμονίαν της καὶ τὸ γόητρόν της».

Ἡ ἐφημερὶς ὁ «Ἰαπωνικὸς Ταχυδρόμος».

«Ὁ Μουτσοχῖτο ἦτο εἷς ἐκ τῶν παραγόντων τῆς προόδου τοῦ λαοῦ του. Ἡ μνήμη του θὰ δοξάζεται αἰωνίως ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν ὑπηκόων του».

Ἡ ἐφημερὶς «Ζιζὶ Σινπύ».

«Ὁ θάνατος τοῦ αὐτοκράτορος εἶνε μία ἐθνικὴ καταστροφή. Ὁ Μουτσοχῖτο ἦτο μονάρχης τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία θὰ ἀποτελέσῃ ἐποχὴν ἐν ὅλῃ τῇ ἐκτεταμένῃ σημασίᾳ τῆς λέξεως».

Ἡ ἐφημερὶς «Τόκιο Νισὶ—Νισί».

«Ὁ Μουτσοχῖτο ἦτο εὐφυής, ἀγαθός, γενναῖος καὶ εἶχεν εὐρεῖα τὰς ἰδέας. Ἡ προσωπικότης του ὑψηλὴ καὶ ἁγνή, ἕλκουσα τὸ γένος ἐκ τῆς θεότητος ὑπῆρξε τὸ θεμέλιον τοῦ πατριωτισμοῦ τῶν ὑπηκόων του».

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ὅπου καὶ ἂν βρεθῆτε τὴν ἐποχὴ αὐτή, στὸ δρόμο ἢ σὲ σπῆτι, στὸ κοφφενεῖο ἢ στὴν plage, θ' ἀκούσετε ἀπὸ τὸν πιὸ παλιό σας γνώριμο, ὡς τὸν ἄθρωπο ποὺ γνωρίσατε πρὸ ὀλίγου μιὰ ἐρώτησι: Θὰ ταξειδεύσετε φέτος, καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ἀπαντήσεως τὴν ὁποίαν θὰ δώσετε, πολλὲς δὲ φορὲς πρὶν ἀκόμη προφθάσετε νὰ τὴν δώσετε, ἐκεῖνος θὰ προσθέσῃ. «Ἐμεῖς σὲ λίγο φεύγομε.» Φαίνεται ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν σᾶς ρωτοῦν ἢ γιὰ νὰ σᾶς εἰδοποιήσουν, πῶς ὅλους αὐτοὺς τοὺς ζεστοὺς μῆνας, σὰν εὐτυχεῖς θνητοὶ πᾶν κάτου νὰ δροσισθοῦν. Ἡ παραλίες γεμίζουν κόσμο, καὶ τὰ δασώδη ἐξοχικὰ κέντρα ἐπίσης. Ἐκεῖ μαζεύεται ὅ.τι κομψόν, ὡραῖον, χαριτωμένον, ἐφιγουράρησιν ὅλο τὸν χειμῶνα, στοὺς χοροὺς καὶ στὰς διαφόρους μεγάλας συγκεντρώσεις τῶν πόλεων. Ἐκεῖ αἱ κυρίαι τοῦ κόσμου ἐπιδεικνύουν τῆς θαυμάσιες τουαλέττες των καὶ οἱ διασημότεροι ράπται ἐξαποστέλλουν τὰ manequens των. Ἡ μόδα βλέπετε, τρέχει παντοῦ, δὲν ξεκουράζεται ποτέ. Μὰ καὶ πῶς νὰ ξεκουρασθῇ: Ἡ γυναῖκα ὅπου κι' ἂν βρεθῇ θέλει καὶ—ἂς τὸ ποῦμε—πρέπει νὰ εἶνε ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ καλοβαλμένη. Ἔτσι λοιπὸν σέρνει ἀπὸ πίσω της τὴν μόδα, ἡ ὁποία τὸ καλοκαῖρι μᾶς βροντοφωνεῖ: «Φορεῖτε ἄσπρα... ἄσπρα.» Αὐτὸ εἶνε τὸ κυρίως χρῶμα τῆς ζεστῆς ἐποχῆς ἴσως γιατὶ καὶ ἡ θέα του μονάχα εἶνε δροσερή. Ὡς ἐκ τούτου ἐπεκράτησαν φέτος ὅπως καὶ ἄλλοτε τὰ Lingeries φορέματα ἁπλᾶ καὶ χαριτωμένα ἔχοντα γιὰ μόνο στόλισμα τὴν φυσικήν τους—μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς φρεσκάδα. Οἱ μεγαλείτεροι Παρισινοὶ ράπται, ἐπιμένουσιν εἰς αὐτὰ καὶ καθὼς γράφει γαλλικὸν περιοδικὸν μία ἀπὸ τῆς τουαλέττες ποὺ θαυμάσθησαν περισσότερο κατὰ τῆς κοῦρσες τοῦ Ἰουνίου ἦτο κάποια ἀπὸ ἄσπρην μουσελίναν ἐρχομένη ἐν εἴδε tunique, στολισμένην μοναχὰ μὲ κάτι μικρὰ κουμπιὰ καὶ μὲ μιὰ μπλὲ μεταξωτὴ κορδέλλα γιὰ ζώνη. Τίποτε ἄλλο δὲν εἶχε καὶ ὅμως ἦτο ἐν τῇ ἁπλότητί της θαυμασία, ὅπως ὅλα τὰ Lingeries φορέματα. Ἀλλὰ δυστυχῶς—ὑπάρχει καὶ ἐδῶ ἕνα ἀλλὰ—ἡ ἁπλότης αὐτὴ γάνει ἀμέσως ὅλη της τὴν χάρι καὶ τὸ φόρεμα δὲν ἀξίζει τίποτε—μόλις γάσει τὴν φρεσκάδα του, δηλαδὴ ἅμα τσαλακωθῇ. Καὶ ξέρουμε πολὺ καλὰ τὶ εὔκολα τσαλακώνονται τὰ φορέματα αὐτὰ—ὥστε κάθε φορὰ σχεδὸν ποὺ θὰ τὰ βάλωμε νὰ χρειάζωνται καὶ σιδέρωμα. Τὸ συγνὸ ὅμως σίδερο χαλᾷ τὸ ὕφασμα κ' ἔτσι, ὅσες θέλουν νὰ εἶναι πιὸ σίγουρες γιὰ τὰ καθημερινά τους φορέματα, ὅσες θέλουν νὰ τὰ χαροῦν πιὸ πολὺ ἢ τὰ κάνουν ἀπὸ ἑταμὶ ἢ ἀπὸ ἀσπρον χρεπὸν ποὺ εἶναι ἐξ ἴσου τῆς μόδας. Ἀπὸ τὰ ὑφάσματα αὐτά, μπορεῖ κάλλιστα νὰ γείνῃ ἕνα ὡραιότατο φορεματάκι. Ἡ φοῦστά του θὰ ἔχῃ μεγάλες πιέτες,—καὶ συνεθίζονται πολύ—ἐνῶ ἡ κορσάζ του θὰ στολίζεται μὲ κανένα βλάχικο κέντημα, ἢ μὲ κανένα λαιμοδέτη, κ' ἕνα ναυτικὸ γιακᾶ ἀπὸ λινό, κεντημένο μὲ τρυπογάζι.

Ἀλλὰ μήπως δὲν φοροῦνται ἀκόμη τὰ tissu eponge, γαρνιρισμένα μὲ μεγάλα πασμαντερὶ ἢ γονδρὰ ἰρλανδικὰ μοτίφ—καὶ τὰ λεπτὰ λινὰ σὲ ὅλους τοὺς χρωματισμούς, ἰδίως δὲ ροζ καὶ κίτρινο. Φυσικὰ τὰ λινὰ καὶ τὰ t ssor τὰ μεταχειριζόμεθα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γιὰ ταγέρ, τὰ ὁποῖα ὅμως αὐτὴ τὴν ἐποχὴ γίνονται καὶ ἀπὸ serge, ἢ chediotte. Πρὸς ἀποφυγὴν μάλιστα τῆς μονοτονίας τοῦ χρωματισμοῦ ἢ μᾶλλον πρὸς ἐπίδειξιν κάποιας ἐκκεντρικότητος γούστου, ἀποφεύγομε νὰ κάνωμε τὴν φοῦστα καὶ τὴν ζακέττα ἀπὸ τὸ ἴδιο χρῶμα. Καὶ ὡς παράδειγμα μιὰ ζακέττα γρώματος κακκὶ μπλὲ de Roy φοῦστες, ἐνῶ σὺν τοῖς ἄλλοις ἡ ἀλλαγὴ αὐτή, δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ βαρεθοῦμε καὶ οἱ ἴδιοι τὸ φόρεμά μας πρᾶγμα σπουδαιότατον μὰ τὴν ἀλήθεια. Ἂν ὅμως τὸ πλεονέκτημα αὐτὸ κάνει μιὰ τέτοια ἰδιοτροπία ὑποφερτὴ πῶς συγχωρεῖται τὸ ἀνακόλουθον τῶν καπέλλων: Ποῖος μπορεῖ νὰ τὸ γνωνέψῃ, ὅτι τώρα μεσ' τὴν καρδιὰ τοῦ καλοκαιριοῦ μπορεῖ ἡ κομψευομένη νὰ φορέσῃ καπέλλο ἀπὸ gent e, ταφτά, σατέν, τοῦλι καὶ μόνον ἀπὸ ψάθα ὄχι. Ἂν ἐξαιρέσῃ κανεὶς τῆς μεγάλες pailles d'Italie — ποὺ παρουσιάζονται κάπου καὶ ποῦ σὰν παρείσακτοι, τὴν ἐποχὴν ποὺ ἔπρεπε, ποὺ ἦτο φυσικὸ νὰ βασιλεύουν, ἡ ψάθα ἔχει καταργηθῇ, γαντακωμένοι ποῖος ξέρει ποῦ. γιὰ νὰ φορεθῇ πότε; Τὸν χειμῶνα μάλιστα ἡ ψάθα στὴν ἐποχήν μας δὲν φορεῖται ἢ τὸν Ἰανουάριο. μόλις πιάσουν ἡ ζέστες, τὴν παραιτοῦμεν γιὰ ἕνα καπέλλο ἀπὸ gentre ἢ βελοῦδο, ἀπαράλλακτα ὅπως χαρνίρομε ἀπὸ καιὸ τώρα, τὰ λεπτότερα καλοκαιρινὰ φορέματα μὲ ὅλων τῶν εἰδῶν τῆς γοῦνες. Αὐτὸ εἶναι τὸ sic τῶν χρόνων μας, ἡ καλαισθησία τῆς ἐποχῆς μας. Ὁ κόσμος τὴν βρίσκει σωστή, κ' ἐμεῖς τὴν γράφομε.

Δὶς Μ Π

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ὁ Ἰούλιος ἤρχισε μὲ τὴν διδασκαλίαν πρωτοτύπων ἔργων. Τὸ πρῶτον ἐδόθη εἰς τὸ θέατραν τῆς Δνίδος Κοτοπούλη. Τὸ ἔργον ἦτο τῆς Κας Αὔρας Θέρου μὲ τίτλον «Σπίθες ποῦ σβύνουν». Ἡ Κριτικὴ τῶν ἐφημερίδων κατέκρινε καὶ κατεδίκασε τὴν ἐπομένην ἀνεξαιρέτως τῆς «Σπίθες ποῦ σβύνουν». Καὶ εἰς ἐπίμετρον ὁ φίλος Διευθυντὴς τῶν «Ἀθηνῶν» κ. Πῶπ ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὰς γνώμας τῶν συγγραφέων Κυριῶν, καὶ ἀπέστειλεν εἰς αὐτὰς ἕναν συντάκτην του. Καὶ αἱ κυρίαι ὡμίλησαν. Καὶ τὴν ἐπομένην σκαιὸν ἄρθρον ἐδημοσιεύθη εἰς μίαν ἐφημερίδα ἐναντίον τῶν κυριῶν αἱ ὁποῖαι εἶχον τὸ θάρρος νὰ ὁμιλήσουν. Καὶ ἀπὸ τὸ θάρρος αὐτὸ φαίνεται ἐταράχθησαν περισσότερον οἱ κύριοι, διότι εἶδον σθένος καὶ ζωὴν καὶ εἰλικρίνειαν μέσα εἰς τὰς γραμμὰς τῆς ὁμιλίας τῶν δύο κυριῶν. Καὶ τοῦτο διατί; Συνηθισμένοι νὰ ἀλληλοθαυμάζωνται δημοσίᾳ καθ' ἣν στιγμὴν σπαράσσονται καὶ ἀλληλοκατηγοροῦνται ἰδιαιτέρως, συνηθισμένοι μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν εἰς τὴν πέννα, καὶ τὴν κολακείαν εἰς τὰ χείλη, φοβούμενοι νὰ κρίνουν αὐστηρά, διὰ νὰ μὴν κριθοῦν αὐστηρότερα, κρίνοντες προτιμότερον νὰ ἐπαινῶσι τοὺς πάντας, καὶ τὰ πάντα διὰ νὰ μὴν εὑρεθοῦν καὶ αὐτοὶ ἔξω τοῦ κύκλου τῆς προσωπολατρείας, παρεξενεύθησαν, ἐταράχθησαν καὶ τινες ἐξ αὐτῶν ἔλαβον καὶ τὸν κάλαμὸν ἀνὰ χεῖρας καὶ ἐζήτησαν νὰ εἰρωνευθῶσι τὰς τολμηρὰς κυρίας τῶν γραμμάτων.

Θὰ ἀπαντήσω σήμερον μὲ ὀλίγας λέξεις εἰς αὐτοὺς τοὺς κυρίους ἐπικριτάς, καὶ θὰ τοὺς εἰπῶ ὅτι μὲ τὸ αἰώνιον ψεῦδος καὶ τὴν αἰωνίαν ἐπιφυλακτικότητα δὲν δημιουργοῦνται εἰς ἕνα τόπον ζωὴ καὶ πρόοδος. Δημιουργοῦνται οἱ Ἑλληνικοὶ χαρακτῆρες ὅπως τοὺς γνωρίζομεν, χαρακτῆρες οἱ ὁποῖοι μᾶς παρέχουν τοὺς πολίτας τοὺς δειλούς, τοὺς συμφεροντολόγους, τοὺς ἀτομιστάς, οἱ ὁποῖοι παραλύουν κάθε ἐθνικὴν δύναμιν καὶ φέρουν τὸ ἔθνος—ὅπως τὸ ἰδικόν μας, —εἰς τὴν νέκρωσιν καὶ τὸν μαρασμόν.

Βεβαίως θὰ ἦτο ἁπλούστατον καὶ διὰ τὰς κυρίας τῶν γραμμάτων ἐὰν ἤθελον, νὰ ἐμιλήσουν μὲ τὴν γλῶσσαν τῆς ἐπιφυλακτικότητος. Ἦτο τόσον ἁπλοῦν νὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι θὰ κινήσουν τὴν μῆνιν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν! Ἀλλ' ἀπέναντι τῆς εἰλικρινείας τῆς γνώμης μου—τοὐλάχιστον ἐγὼ ἡ ὁμιλήσασα, πρώτη—δὲν ἐσκέφθην τίποτε ἄλλο. Κατὰ τῆς συγγραφέως τῶν «Σπίθων ποῦ Σβύνουν» δὲν ἔχω τίποτε τὸ προσωπικόν. Οὐδαμοῦ συνεκρούσθημεν διότι οὐδέποτε εὑρέθημεν εἰς τὸν ἴδιον δρόμον—ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰς ἐκδρομὰς τοῦ «Ὁμίλου τῶν Ἐκδρομῶν.» Ἐὰν δὲν μοῦ ἤρεσε τὸ ἔργον της, ὅπως δὲν ἤρεσε καὶ εἰς τὸ κοινόν, τὸ σφάλμα βεβαίως δὲν εἶναι ἰδικόν μου.

Αὐτὰ εἶχα νὰ εἰπῶ σχετικῶς μὲ τὰ δημοσιευθέντα εἰς ἀπάντησιν τῆς ὀλιγολόγου συνεντεύξεως τὴν ὁποίαν ἐζήτησαν αἱ «Ἀθῆναι». Καὶ εἶχα νὰ εἰπῶ αὐτὰ διότι ὅλη μου ἡ ἐργασία εἶναι μία εἰλικρίνεια, καὶ ὁσάκις προεκλήθην δὲν ἐδίστασα νὰ τὴν ἐκδηλώσω, διότι δὲν ἐσκέφθην ποτὲ ποίους θὰ ἐυαρεστήσω, ἀλλὰ ποίαν ἰδέαν θὰ ἐξυπερετήσω.

Εἰς τὸ θεάτρον τῆς Δεσποινίδος Κοτοπούλη ἐπαίχθη τὸν μῆνα αὐτὸν ἕνα ἀκόμη πρωτότυπον ἔρ-

γον. «Τὰ Λάθη τῆς ὁσίας». Τὸ ἔργον εἶναι φάρσα τοῦ κ. Τοτοῦ Δαμίρη Ὡς πρωτόλειον δὲ δὲν εἰμπορεῖ νὰ κριθῇ παρὰ μὲ πολλὴν ἐπιείκιαν. Τὰ «Λάθη τῆς Ὁσίας» δὲν ἐκράτησαν εἰς τὰ προγράμματα παρὰ δύο μόνον ἑσπέρας. Ἀντιθέτως ἡ «Κοκέττα» ὑπῆρξε μία ἐπιτυχία τοῦ θιάσου τῆς Δδος Κοτοπούλη καὶ ἐδόθη κατ' ἐπανάληψιν. Τὸ ἔργον τοῦ Ἰταλοῦ συγγραφέως Τραβέρο ἐκίνησε ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ. Καὶ δικαίως. Ἔχει τόσον λεπτὸν καὶ ἔξυπνον διάλογον ὥστε μόνον δι' αὐτὸ ἀξίζει νὰ τὸ παρακολουθήσῃ κανεὶς πλέον ἢ ἅπαξ. Ὡς κοντέσσα Τζούλια ἡ Δνὶς Κοτοπούλη παίζει ἀπαραμίλλως ὡραῖα. Ὡραῖα ὅμως παίζουν καὶ οἱ κ. κ. Μυράτ, Παπαγεωργίου, καὶ Παλμύρας.

Εἰς τὸ Θέατρον Κυβέλης ἀνεβιβάσθησαν τὰ τρία μονόπρακτα τοῦ κ. Ροδοκανάκη. Ὁ κ. Ροδοκανάκης ἔκαμε διὰ πρώτην φορὰν τὴν ἐμφάνισίν του ὡς δραματικὸς συγγραφεύς.

Γνωστὸς ἕως τώρα ἀπὸ τὸ «Φλογισμένο Ράσσο» περισσότερον παρὰ ἀπὸ κάθε ἄλλο ἔργον του, ὡς ἕνα πνεῦμα ἰσχυρόν, δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου των γραμμάτων μὲ τὰ τρία μονόπρακτα δραμάτια. Τὴν «Θεατρίναν» τὸ «Τσακάλι» καὶ τὸν «Πιερόττον»: Εἰς τὸ πρῶτον ἐδικαίωσε σχεδὸν ὅλας τὰς ἀξιώσεις. Μᾶς ἔδειξε ἕνα ἔργον ζωντανό, δυνατό, φρικιαστικό, ἀδιάφορον ἐὰν ἡ ὑπόθεσις ἦτο τετριμμένη καὶ τὸ θέμα ὄχι πρωτότυπον. Τὸ πρωτότυπον ὑπῆρχεν εἰς τὴν σκηνοθεσίαν, καὶ τὸν ἰσχυρὸν κλονισμόν, τὸν ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὴν ψυχὴν τὸ τραγικὸ γέλιο τῆς Κυβέλης τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀντιλαμβάνεται ὅτι τὸ παιδί της ξεψύχησεν. Εἰς τὰ δύο ἄλλα ἔργα δὲν μᾶς ἔδειξεν ὁ κ. Ροδοκανάκης τὰ αὐτὰ χαρίσματα. Τὸ «Τσακάλι» ἄρχιζε μὲ ἐμφάνισιν ἑνὸς χαρακτῆρος δυνατοῦ ὁ ὁποῖος εἰς τὸ τέλος ἐχαλαροῦτο εἰς ἕνα τέτοιον βαθμὸν ὥστε νὰ καταστρέφῃ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν «Πιερόττον» αὐτὸς δὲν ἤρεσε σχεδὸν καθόλου. Ἄλλως μία καταφανὴς τάσις πρὸς ἀπομίμησιν τοῦ Συρανὸ δὲ Μπερζεράκ, εἰς ὅλον τὸν διάλογόν του, ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς πολλαπλὰ σχόλια καὶ διαφόρους κρίσεις.

Ἡ κ. Κυβέλη μᾶς ἔδωσεν τὸν μῆνα αὐτὸν μίαν πρώτης τάξεως καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν. Ἐδίδαξε τρεῖς τὸν *Νόραν* τοῦ Ἴψεν βοηθουμένη, εἰς τὴν τελείως ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλίαν τοῦ ἔργου, ὑπὸ τοῦ κ. Οἰκονόμου. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον εἶναι εὐχάριστον σημεῖον εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἔργου αὐτοῦ, εἶναι ἡ αὐθόρμητος συρροὴ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ, εἰς τὴν παράστασιν τοῦ Ἰψενίου ἔργου. Κόσμος πολύς, κόσμος ἄπειρος, ἰδίως τὴν πρώτην ἑσπέραν τῆς διδασκαλίας, κόσμος ὅλων τῶν τάξεων συνωθεῖτο εἰς τὰς θυρίδας τοῦ θεάτρου ζητῶν ὡς χάριν μία θέσιν διὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου Νορβηγοῦ συγγραφέως. Τὸ θέατρον Κυβέλης δὲν εἶδε τόσην συρροὴν παρὰ εἰς ἐξαιρετικὰς παραστάσεις. Ἡ κ. Κυβέλη μᾶς ἐπαρουσίασε μίαν *Νόραν* θαυμασίαν. Εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ χοροῦ ἦτο ὑπέροχος. Ὅπως ὑπέροχος ἐφάνη καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς μεταμορφώσεώς της ἀπὸ κούκλας εἰς γυναῖκα. Ὅταν τὸ ἔργον ἐτελείωσεν ἕνας βόμβος διαμαρτυριῶν, σχολίων, ἐντυπώσεων ἐξεχύθη ἀπὸ ὅλον ἐκεῖνον τὸν κόσμον εἰς τὸν ὁποῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐφάνη ἀφύσικον τὸ τελευταῖον διάθεμα τῆς Νόρας. Ἡ Ἡρωὶς ἐγκαταλείπει σύζυγον, τέκνα, σπίτι τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν εὑρίσκει τὸν ἄνδρα της εἰς χαμηλότερον ἐπίπεδον. Καὶ τὸ παράξενον εἶναι ὅτι τὸ ἀφύσικον δὲν τὸ εὑρίσκουν μόνον οἱ ἄνδρες ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ὅσαι παρευρίσκοντο εἰς τὰς δύο παραστάσεις τοῦ θεάτρου τῆς Κυβέλης. Τὴν ἐντύπωσιν ἄλλως τε αὐτὴν ἂν θελήσῃ κανεὶς νὰ ψυχολογήσῃ τὴν σημερινὴν γυναῖκα θὰ τὴν εὕρῃ ἐντελῶς φυσικήν. Ὁ Ἴψεν δὲν ζωγραφίζει, δὲν ἀναπαριστᾷ διὰ τῆς Νόρας τὴν γυναῖκα τῆς σήμερον. Ὁ μέγας συγγραφεὺς ἀναπαριστᾷ διὰ τοῦ ἔργου του τὴν μεγάλην ψυχὴν τῆς γυναικὸς ὁποία μέλλει νὰ εἶναι αὔριον ἀδιάφορον εἰς τὸ μέλλον τὸ προσεχὲς ἢ τὸ ἀπώτερον. Ψυχὴ γεμάτη ἀπὸ τὴν συναίσθησιν τῆς ἀτομικότητος, τὸ προτέρημα τῆς ὑπερηφανίας, τὴν βάσιν τῆς ἀποφασιστικότητος. Καὶ μία τέτοια γυναικεία ψυχὴ ὁποία πρέπει νὰ καταστῇ—ἀφοῦ δὲν εἶναι—ἡ ψυχὴ τῆς γυναικὸς καὶ ἡ ἀτομικότης τῆς γυναικός, καὶ ὁ χαρακτὴρ τῆς γυναικός, θὰ ρυθμίσῃ πολὺ διαφορετικὰ τὴν ζωήν της καὶ φυσικὰ καὶ τὴν ζωὴν τοῦ συντρόφου της, τόσον ὥστε πράξεις καὶ ἀποφάσεις ὅπως τὰ διαβήματα τῆς Νόρας νὰ μὴ προξενοῦν οὔτε σχόλια δυσμενῆ διὰ τὴν ἡρωΐδα, οὔτε παρεξηγήσεις διὰ τὴν ζωήν της.

—«Πρωτοῦ σκεφθῶ τὰ καθήκοντά μου, πρὸς τὸν ἄνδρα μου, καὶ τὰ παιδιά μου, ἔχω ἄλλα καθήκοντα, πρὸς τὸν ἑαυτόν μου» λέγει ἡ Νόρα, εἰς τὸν σύζυγόν της ὅστις προσπαθεῖ νὰ τὴν κρατήσῃ καὶ νὰ τὴν κάμῃ νὰ μεταβάλῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἀναχωρήσεώς της. Αὐτὸ τὸ «πρὸς τὸν ἑαυτόν μου» εἶναι μία πολὺ μεγάλη ἀλήθεια. Καὶ ἡ ἀλήθεια αὐτὴ πρέπει νὰ γίνῃ εἰς τὸ μέλλον τὸ σύμβολον τῆς γυναικὸς ἡ ὁποία ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐξυπνήσῃ ἀπὸ τὸν ληθαργικὸν ὕπνον τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος.

Θέατρον Συντάγματος. Εἰς τὸ Σύνταγμα ἐπαίχθησαν τὰ «Γεράκια» τοῦ κ. Θωμᾶ. Τὸ ἔργον παρὰ τὴν βράβευσίν του δὲν ἤρεσε καθόλου εἰς τοὺς παρακολουθήσαντας αὐτό. Τὸ «Πανόραμα» τοῦ κ. Μωραϊτίνη ἐξακολουθεῖ θριαμβευτικὰς παραστάσεις. Εἶναι ἡ μόνη ἐπιθεώρησις ἐφέτος ἡ ὁποία συγκεντρώνει πολυπληθὲς τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινόν. Καὶ δικαίως διότι ἔχει σκηνὰς εἰς τὰς ὁποίας πλημμυροῦσιν ἡ σάτυρα, καὶ ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ εὔθυμος καὶ ἐκλεκτὴ μουσική. Εἰς

Ἡ κ. Ἀγνὴ Ροζὰν

τὰς ἐμφανίσεις της ἡ κ. Ἀγνὴ Ροζὰν εἶναι πολὺ χαριτωμένη ἐπίσης καὶ αἱ μικραὶ θυγατέρες τοῦ κ. Πλέσσα. Ὁ κ. Πλέσσας εἶναι ἀμίμητος.

Συρανὸ δὲ Μπερζεραχ. Μετὰ «τὸν Ἰσραὴλ» ὁ κ. Μυρὰτ μᾶς ἔδωκε τὸν Συρανὸ δὲ Μπερζεράκ ἀπὸ τὸ θέατρον τῆς Δος Κοτοπούλη. Τὸ ἔργον τοῦ Ροστὰν τοῦ δαφνοστεφοῦς συγγραφέως εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον γνωστὰ εἰς τὰς Ἀθήνας. Δι' αὐτὸ δὲν θὰ τὸ κρίνωμεν, τὸ μεγάλο αὐτὸ ἔργον, οὔτε θὰ τὸ ἀναλύσωμεν σήμερον. Θὰ ὁμιλήσωμεν μόνον διὰ τὸ παίξιμο τοῦ κ. Μυράτ. Ὑπῆρξεν ὅσον ἦτο ἀνθρωπίνως δυνατόν, ἕνας Συρανὸ τέλειος. Καὶ εἰς στάσιν, καὶ εἰς ἔκφρασιν, καὶ εἰς ἐπιβολήν, καὶ εἰς αἰσθημα, καὶ εἰς γενναιότητα. Σύντροφος ἀπαράμιλλος ἡ Δις Κοτοπούλη μᾶς παρουσίασε μίαν Ροξάνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέδωσεν ὅλον τὸ ἐρωτικὸν πάθος καὶ τὴν ἐρωτικὴν φλόγα τῆς ἱπποτικῆς ἐκείνης ἐποχῆς. Ἐν γένει ὅλος ὁ θίασος ἐφιλοτιμήθη νὰ ἀναπαραστήσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν τελειότερον τὸ μεγάλο ἔργον τοῦ Ρωστάν.

ΘΕΑΤΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

—Τὴν μεγαλειτέραν εἰσπραξιν ἔδωκεν ἐφέτος εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης ἡ πρώτη διδασκαλία τῆς Νόρας. Ἀντιθέτως τὴν μικροτέραν εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη τὴν ὑπέστησαν αἱ *Σπίθες* τοῦ *Σβίνου*. Εἰσέπραξαν ὀγδοήκοντα δραχμάς.

—Εἰς τὴν Δα Κοτοπούλη παρεδόθησαν οἱ «Ταρταρῖνοι» τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Θ. Συναδινοῦ. Ἐπίσης εἰς τὸν αὐτὸν θίασον παρεδόθη τὸ δεύτερον ἔργον τῆς Δος Ζωγράφου «Τὸ Στοίχημα» μονόπρακτον δραματικὸν ἔργον.

—Καὶ ὁ κ. Γ. Βώκος ἔδωκεν νέον ἔργον εἰς τὸν θίασον τῆς κ. Κυβέλης.

— Ἐπίσης ἔργα ἔδωσαν καὶ οἱ κ. κ. Μακρῆς καὶ Ἀσπρέας.

— Εἰς τὸ «Ἀθήναιον» θὰ δοθοῦν προσεχῶς τὰ «Ἀνορθωτήρια» τοῦ κ. Γ. Χατζηγιαννάκογλου.

— Εἰς τὸ θέατρον τῆς κ. Κυβέλης ἐδόθησαν δύο ἔργα, λιλιπουτείων συγγραφέων. Τὸ πρῶτον ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Μισολόγγι», ἦτο ἔργον τοῦ μικροῦ Παπᾶ, τὸ δεύτερον, Κωμῳδία «ὁ Συνταγματάρχης», ἦτο ἔργον τοῦ μικροῦ υἱοῦ τῆς κ. Κυβέλης.

— Ἀνασυστᾶται τὸ Ἑλλ. Μελόδραμα, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν Σακελλαρίου καὶ Κυπαρίσση.

Ἐλάβομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν ἐκ τῆς ὁποίας, ἐλλείψει χώρου, δημοσιεύομεν μικρὰ ἀπόσπασματα. Τὸ ζήτημα τῆς θεατρικῆς κριτικῆς τὸ ὁποῖον θίγει ἡ ἄγνωστος ἐπιστολογράφος εἶναι ἀρκετὰ ὀπουδαῖον. Ὁ «Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις» ἐπεθύμει πολὺ νὰ ἀκούσῃ ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ τὴν γνώμην τοῦ φίλου κ. Ξενοπούλου ἀφοῦ ἄλλως τε ἡ ἐπιστολογράφος ὁμιλεῖ ἀπροκαλύπτως περὶ τῶν κριτικῶν αὐτοῦ.

Ἀγαπητὴ Ἑλλ. Ἐπιθεώρησις.

Ἐπὶ ὁλόκληρα ἔτη ὁ κ. Ξενόπουλος διηύθυνε τὴν κριτικὴν σελίδα τῶν Παναθηναίων χωρὶς νὰ διεγείρῃ τὴν δυσπιστίαν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ περιοδικοῦ διὰ τὴν ἀδαημοσυνήν του. Ἀπεναντίας μάλιστα ἠκούομεν παρὰ τοῦ κ. Μιχαηλίδου λόγους ἐπαινετικοὺς διὰ τὴν δεινότητα τὴν ὁποίαν ἐκέκτητο ὁ κ. Ξενόπουλος εἰς τὸ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰ κείμενα, ν' ἀναλύῃ τὰ θεατρικὰ ἔργα καὶ νὰ ἐπιδεικνύῃ γυμνὰ τὰ ἐλαττώματα καὶ προτερήματα τοῦ ἔργου.

Παραδόξως σήμερον τὰ πράγματα μετεβλήθησαν, Ὁ κ. Ξενόπουλος ἀπεχώρησε τῶν Παναθηναίων καὶ ὁ κ. Μιχαηλίδης εὑρίσκει τὰς κριτικὰς δοξασίας του ἀλλοκότους καὶ χρηζούσας ἰδιαιτέρας μελέτης πρὸς κατανόησιν. Μέμφεται τὸν πρῶην κριτικὸν τοῦ περιοδικοῦ του ὅτι ζητεῖ νὰ δημιουργήσῃ διπρόσωπον κριτικὴν διὰ τὴν καθημερινὴν ἐφημεριδογραφίαν ἀφ' ἑνὸς καὶ διὰ τὸν περιοδικὸν τύπον ἀφ' ἑτέρου.

... Παρηκολούθησα ἐπὶ πολὺ τὴν κριτικὴν τοῦ κ. Ξενοπούλου. Ἐκτὸς μερικῶν ἀσημάντων πλανῶν εἰς τὰς ὁποίας εἶναι φυσικὸν κάθε κριτικὸς νὰ περιπίπτῃ, εὗρον τὴν ἐργασίαν του λογικὴν καὶ πρὸ παντὸς μελετημένην. Δὲν δύναμαι λοιπὸν παρὰ νὰ συλληφθῶ τὸν κ. Μιχαηλίδην διότι ἐπετέλεσεν ἢ ἁπλῶς, διότι δὲν ἠμπόδισε τὴν ἀποχώρησιν τοῦ ἰσχυροτέρου στοιχείου τοῦ περιοδικοῦ του.

Δνὶς ΜΕΡΟΠΗ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΟΥΝΙΟΣ

Μ' αὐτὴν τὴν φλογώδη ἀτμόσφαιραν τὴν ὁποίαν κατὰ περιόδους εὐτυχῶς ἐδοκιμάσαμεν κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν δὲν αἰσθάνεται κανεὶς τὸν ἑαυτόν του ἱκανὸν νὰ ἀνασκοπήσῃ ἕνα παρελθὸν περιλαμβανόμενον εἰς διάστημα ἑνὸς ὁλοκλήρου μηνός. Ἄλλως ἀπὸ ἐσωτερικῆς μὲν ἀπόψεως δὲν εἴχομεν σοβαρᾶς σημασίας γεγονότα. Μᾶς ἀπησχόλησε μόνον ἡ ἐγκληματικὴ ἐπίτασις ἡ ὁποία ἔφθασεν εἰς ἐπίφοβον σημεῖον, τὸ κλείσιμον τῶν χαρτοπαιγνίων ἀπόρροια ἄμεσος τῶν αἱμοχαρῶν διαθέσεων πολλῶν ἐκ τῶν συμπολιτῶν μας, τὸ θεατρικὸν ζήτημα χειρισθὲν τελείως ἀδεξίως ὑπὸ τῶν ἀρχῶν, τοῦ Ὑπουργείου καὶ τοῦ κ. Νομάρχου ἰδιαίτατα, καὶ τὰ Ὑπουργικὰ Συμβούλια εἰς

τὰ ὁποῖα ἐκ περιτροπῆς οἱ Ὑπουργοὶ ἔκαμαν εἰσηγήσεις ἐπὶ τῆς ἑτοιμαζομένης ὑπ' αὐτῶν νομοθετικῆς ἐργασίας. Αὐτὰ μᾶς ἀπησχόλησαν καὶ ἐπὶ πλέον ἀρκετὸν θόρυβον ἤγειρεν καὶ ἡ παραγγελία τοῦ Θωρηκτοῦ τὸ ὁποῖον ἀνέλαβε νὰ κατασκευάσῃ τὸ ἐργοστάσιον Βουλκὰν ἀντὶ ποσοῦ μικροτέρου κατὰ 6–7 ἑκατομμύρια τῆς ἀρχικῆς προσφορᾶς του. Καὶ ὁ θόρυβος ἦτο τελείως δικαιολογημένος ἀφ' οὗ προκειμένου περὶ ὅρων ἐλαφροτέρων τὸ ἐργοστάσιον ἐζήτησε τιμὴν μεγάλην, ἐπαναληφθείσης ὅμως ἐν τῷ μεταξὺ τῆς μειοδοσίας μὲ συγγραφὴν ὅρων βαρυτέρων τὸ ἐργοστάσιον ἀντὶ ν' αὐξήσῃ τὴν τιμὴν τὴν ἠλάττωσεν οὕτω καταπληκτικῶς! Ἄλλοι εὑρίσκουν ὅτι τοῦτο εἶνε ἐπιτυχία τῆς Κυβερνήσεως, οἱ ὀρθῶς καὶ ψυχραίμως σκεπτόμενοι ἐκφράζουσι τὴν ἀπορίαν των. Ἂς μείνωμεν καὶ ἡμεῖς μὲ τὴν ἀπορίαν.

✣

Καὶ ἂν μὲν ἐσωτερικῶς δὲν εἴχομεν κλονισμοὺς ἐξωτερικῶς τὰ πράγματα δὲν ἐξετιλίχθησαν μετὰ τῆς αὐτῆς ἠρεμίας.

Ἡ γείτων μας ἐπικράτεια ἐπὶ τριετίαν ἤδη εὑρεθεῖσα ὑπὸ τὸ κράτος τυραννικῆς πολυκεφάλου διοικήσεως ἐδοκίμασε τὰς ἀναποφεύκτους συνεπείας μιᾶς μαινομένης ὀλιγαρχίας ἡ ὁποῖα ἀνερμάτιστος καὶ ἀκράτητος ἔρριψεν εἰς τὸ ἀδιέξοδον τὴν Ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν.

Καὶ αἱ συνέπειαι ἦσαν ἐπαναστάσεις, ἀκρωτηριασμοί, γενικὸς ἐκτροχιασμὸς τῶν πάντων καὶ ἔσχατοι κίνδυνοι αὐτῆς τῆς ὑποστάσεως ὡς Κράτους τῆς γείτονος Ἠπειρωτείας. Σήμερον ἔχομεν Κυβέρνησιν τοῦ Μουχτὰρ Πασσᾶ διαδεχθεῖσαν Κυβέρνησιν Σαΐτ καὶ κύριον μοχλὸν τῆς Πολιτικῆς μηχανῆς τὸν Κιαμὶλ Πασσᾶν τὸν ἐξοχώτερον πολιτικὸν τῆς Τουρκίας.

✣

Ἡ Ἀλβανία ἐπαναστατεῖ ὁ Στρατὸς καὶ οἱ Ἀσιωματικοὶ διῃρημένοι εἰς ὁμάδας καὶ Συλλόγους διάκεινται ἐχθρικῶς πρὸς κάθε καθεστὼς μὴ ἀνταποκρινόμενον πρὸς τοὺς πόθους των, οἱ Νεότουρκοι ἐργάζονται θηριωδῶς διὰ νὰ συγκρατήσουν τὴν ἐκφεύγουσαν δύναμίν των, καὶ ἐν μέσῳ ἀγώνων λυσσαλέων ἵσταται μία Κυβέρνησις παλαίουσα νὰ συγκρατήσῃ τὸ κλονούμενον οἰκοδόμημα. Ἄγνωστον τί θὰ προκύψῃ ἐξ ὅλων αὐτῶν. Σήμερον ἔχομεν γεγονὸς τὴν διάλυσιν τῆς Βουλῆς, θεωρηθέντος τοῦ διαβήματος τούτου ὡς πραξικοπήματος καὶ τὰ ἀντιμαχόμενα συμφέροντα τόσον ἰσχυρά, ὥστε κάθε ἀπρόοπτον νὰ μὴ θεωρεῖται δύσκολον ἢ ἀδύνατον διὰ τὴν Τουρκίαν. Ὁ Ἑλληνισμὸς ὀφείλει νὰ ἔχῃ τὴν προσοχήν του ἐστραμμένην πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ἡ ἐπίσημος Ἑλλὰς μὲ ἀγρυπνον ὄμμα νὰ παρακολουθῇ τὰ ἐν Τουρκίᾳ.

Δ. Λ. Ζ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΝ ΚΙΝΗΣΙΝ

Μία ποιήτρια.

Ἡ Γαλλικὴ ποίησις, καθὼς γνωρίζομεν, εὗρε τὸν ἡγεμόνα της, ἕνα ποιητὴν ἄγνωστον ἐν Ἑλλάδι, τὸν Πωλ Φόρτ, ὁ ὁποῖος ἔχει πρωτοτυπίαν καὶ δύναμιν ἀσυνήθη. Ἐπῆρε 338 ψήφους κατὰ τὴν πρωτότυπον ἐκείνην ἐκλογήν. Ἐκτὸς ὅμως τῆς ἐκλογῆς τοῦ πρίγκηπος τῶν ποιητῶν τῆς Γαλλίας, διακόσιοι ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων ἀνεκήρυξαν ὡς πρίγκήπισσαν τῆς Γαλλικῆς ποιήσεως τὴν δεσποινίδα Μαργαρίταν Φλωρέ, μίαν ἐπίσης ἄγνωστον ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ λίαν ἐκτιμωμένην ἐν Γαλλίᾳ.

Κατὰ τοὺς διασημοτέρους λογίους καὶ κριτικοὺς τῆς Γαλλίας, κατὰ τὸν Ρισπέν, τὸν Ρενὲ Ντουμέκ, τὸν Ροσφὸρ καὶ πολλοὺς ἄλλους, ἡ νεαρὰ αὐτὴ ποιήτρια ἔχει μέγα τάλαντον ἀληθῶς καὶ πολὺ γρήγορα θὰ δοξάσῃ τὴν Γαλλικὴν ποίησιν.

Τὰ ποιήματά της χαρακτηρίζει εἰς ἀφελὴς ἀλλὰ δυνατὸς κλασικισμός.

Τὸ ἐξαιρετικὸν δὲ δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας εἶνε ὅτι ἡ νεαρὰ αὐτὴ ποιήτρια εἶνε μεγάλη φιλελληνίς, ἐνθουσιώδης λάτρις τῆς Ἑλλάδος. Ἄλλως τε μέσα εἰς τὰς φλέβας της ῥέει Ἑλληνικὸν αἷμα. Διότι ὁ πατήρ της ἦνε Γάλλος Κορσικανός, ἡ μάμμη της ὅμως ἦτο Ἑλληνίς, ἀπὸ τὴν μεγάλην παροικίαν τῶν Ἑλλήνων μεταναστῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον καταφύγῃ εἰς τὴν Κορσικὴν φεύγοντες τὸν Τουρκικὸν ζυγόν.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ ἐξήγησις τοῦ κλασικισμοῦ τῆς ποιήσεώς της καὶ τῆς ἀγάπης της πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Μερικαὶ σταγόνες τοῦ κοκκίνου ρευστοῦ ποὺ τρέχει εἰς τὰς φλέβας της εἶναι Ἑλληνικαί.

Μέσα της ἀναζεῖ ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ ποὺ πάντοτε ἐμεγαλουργησε καὶ ἀνύψωσε.

Δι' αὐτὸ ὀφείλομεν ἐξαιρετικὴν ἐκτίμησιν εἰς τὴν Μαργαρίταν Φλωρέ, τὴν Ἑλληνογαλλίδα ποιήτριαν ποὺ δρέπει τώρα δάφνας εἰς τὸν Γαλλικὸν Παρνασσόν.

Καὶ θὰ ἦτο ἀληθῶς εὐτύχημα ἂν μερικὰ ποιήματά της, ἐκεῖνα ἰδίως εἰς τὰ ὁποῖα ψάλλει καὶ ἐξυμνεῖ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, εἰς τὰ ὁποῖα ζωντανεύει εἰς ἐκλεκτοὺς στίχους τὸ περασμένον μεγαλεῖόν μας, μετεφράζοντο Ἑλληνιστὶ ὅπως γνωσθῇ τὸ ἔργον τῆς νεαρᾶς ὅσον καὶ διακεκριμένης αὐτῆς ποιητρίας.

Ἡ ψῆφος τῶν γυναικῶν εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Ὁ Ροῦζβελτ, ὁ σιδηροῦς τέως Πρόεδρος τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, κηρύσσεται ἀναφανδὸν ὑπὲρ τῆς ψήφου τῶν γυναικῶν. Ἡ μεγάλη εἴδησις διεβιβάσθη δι' ἐπείγοντος τηλεγραφήματος πρὸς τὴν φεμενιστικὴν ἕνωσιν τοῦ Λονδίνου, καὶ διαδοθεῖσα ἀστραπιαίως διὰ τοῦ τηλεγράφου εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καθιστᾶ ἔκφρονας ἐξ ἐνθουσιασμοῦ τὰς φεμενιστρίας.

Ὁ Ροῦζβελτ μέχρι τοῦδε εἶχε τηρήσῃ ἄκρως ἐπιφυλακτικὴν στάσιν, καὶ ἀπέφυγε νὰ ἐκδηλώσῃ σαφῆ γνώμην ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ὅπερ τόσον ζωηρῶς συγκινεῖ τὸν κόσμον. Ἀλλ' ἤδη ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν «Ἄουτλουκ», εἰς ἣν, ὡς γνωστόν, ἀρθρογραφεῖ μὲ ἐτησίαν ἀντιμισθίαν 50.000 φρ., μακρὸν ἄρθρον, ἐν τῷ ὁποίῳ κηρύσσεται ἀδιστάκτως ὑπὲρ τῆς ἰσότητος τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων μεταξὺ τῶν δύο φύλων. Θέτει ἐν τούτοις περιορισμόν τινα, ὅστις ὅμως, ἀντὶ νὰ δυσχεραίνῃ τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, τοὐναντίον τὴν διευκολύνει, διότι ἱκανοποιοῦνται δι' αὐτοῦ συγχρόνως καὶ οἱ φεμινισταὶ καὶ οἱ ἀντιφεμινισταί. Ὁ περιορισμὸς εἶνε, ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦτο δὲν θὰ παραχωρηθῇ εἰμὴ ἐφ' ὅσον ἡ πλειοψηφία τῶν γυναικῶν ἐν ἑκάστῃ πολιτείᾳ τὸ ζητήσῃ διὰ δημοψηφίσματος. Οἱ ἄνδρες εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τίθενται ἐκτὸς γνώμης, ὑποχρεωμένοι ἁπλῶς καὶ ξηρῶς νὰ δεχθῶσι τὴν γνώμην τῶν γυναικῶν των.

Ὁ Ροῦζβελτ παρατηρεῖ ἐν τῷ ἄρθρῳ του, ὅτι αἱ πέντε Ἀμερικανικαὶ πολιτεῖαι, εἰς ἃς αἱ γυναῖκες ἔχουν ἤδη δικαίωμα ψήφου, αἱ κοινωνικαὶ καὶ πολιτικαὶ συνθῆκαι ἐλάχιστα μετεβλήθησαν. Ἡ δρᾶσις τῶν γυναικῶν εἶναι μᾶλλον ἀγαθοποιὸς καὶ συνεπῶς εἶναι ἐντελῶς κωμικοὶ οἱ φόβοι, ὅτι ἡ ἐπέκτασις τοῦ δικαιώματος τῆς ψήφου δύναται νὰ ἔχῃ δυσαρέστους συνεπείας. Ἄλλως ὁ τέως Πρόεδρος θεωρεῖ ὡς δευτερεῦον ζήτημα, ὑπὸ ἐθνικὴν ἔποψιν, τὸ παροχῆς ψήφου εἰς τὰς γυναῖκας καὶ δὲν διστάζει νὰ ἀποκαλέσῃ τρελλοὺς ἢ τυφλοὺς τοὺς ἰσχυριζομένους, ὅτι ἡ ἀνάμιξις τῆς γυναικὸς εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν διὰ τῆς ψήφου, δύναται νὰ φέρῃ μεταβολὰς εἰς τὰς φυσιολογικὰς σχέσεις, εἰς τὸ ἀνθρώπινον ἔνστικτον καὶ εἰς τὴν γενικὴν συμπεριφορὰν τῶν ὄντων. Ἡ πολιτικὴ ἰσότης τῶν δύο φύλων δὲν σημαίνει ἰσότητα κοινωνικῶν λειτουργιῶν, ἀλλὰ μόνον ἰσότητα εὐθυνῶν καὶ καθηκόντων πρὸς τὸ κοινωνικὸν σύνολον. Ὁ Ροῦζβελτ εἶναι τόσον ὑπὲρ τῆς ψήφου τῆς γυναικός, ὅσον ἐλπίζει, ὅτι ἡ φεμινιστικὴ αὕτη νίκη μέλλει νὰ ἐνισχύσῃ καὶ νὰ εὐρύνῃ τὴν νομοθεσίαν, ἥτις προστατεύει τὴν μητέρα, τὸ τέκνον καὶ τὴν οἰκογένειαν.

Ἡ ζωὴ τῆς Ἑλβετίδος.

Τὸ 1912 ἔδωσε νέαν ἐνίσχυσιν εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἑλβετίδος, ἥτις εἶνε ἡ μᾶλλον προνομοῦχος πολιτικῶς ἐξ ὅλων τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου.

Εἰς τὴν Ἑλβετίαν ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἐδόθησαν μεγάλα δικαιώματα εἰς τὰς Ἑλβετίδας.

Αὗται εἶνε ἴσαι ἐνώπιον τοῦ νόμου μὲ τοὺς ἄνδρας, ἔχουσιν ὅλα τὰ δικαιώματα ὡς καὶ αὐτοὶ μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν δύνανται νὰ ψηφίσωσιν.

Ἔχει π. χ. τὸ δικαίωμα νὰ κτᾶται περιουσίαν κινητὴν καὶ ἀκίνητον καὶ νὰ διευθύνῃ αὐτὴν κατὰ βούλησίν της ἄνευ τῆς συμβουλῆς καὶ ἐπιβολῆς τοῦ ἀνδρός της. Εἶνε ἐλευθέρα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν οἰκίαν τοῦ συζύγου της ὁπότε θέλει ἄνευ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς ἀστυνομίας. Δύναται ἐπίσης ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους νὰ ζητήσῃ διαζύγιον. Δὲν ἔχει ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον ἐνωοίτερον τῶν 18 ἐτῶν.

Τὸ κυριώτερον καὶ σπουδαιότερον εἶνε τὸ δικαίωμα, τὸ ὁποῖον ἔχουσιν αἱ γυναῖκες ἐπὶ τῶν κερδῶν τῶν συζύγων των ὅταν οὗτοι εἶνε μέθυσοι ἢ χαρτοπαῖκται. Αὗται δύνανται νὰ λαμβάνωσι κατ' εὐθεῖαν τὴν πληρωμὴν των ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑπογραφῆς τοῦ ἀνδρός.

Γυναῖκες δημοσιογράφοι.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν δημοσιογράφων εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας αὐξάνει ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Κατὰ τὸ 1870, αἱ γυναῖκες δημοσιογράφοι ἀνήρχοντο μόνον εἰς 35. Κατὰ τὸ 1900 ἀνήρχοντο, μεταξὺ χρονογράφων, συντακτῶν, ἀρθρογράφων τεχνικῶν κτὶ ἀνταποκοιτῶν εἰς 2193, ἐπὶ 30,098 δημοσιογράφων τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Τύπου. Σήμερον ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν δημοσιογράφων ἔφθασε τὰς 2400. Κατόπιν τῆς παρατηρηθείσης αὐξήσεως ταύτης τῶν γυναικῶν δημοσιογράφων, ἡ Δημοσιογραφικὴ Σχολὴ ἤρχισε δεχομένη καὶ μαθητρίας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρνηθῇ μέχρι τοῦδε.

ΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑΙ ΜΑΣ

Ὁ κ. Συναδινὸς (*Σκίτσο τοῦ κ. Ζ. Παπαντ.*)

Ὁ κ. Ροϊλὸς (*Σκίτσο τοῦ ἰδίου*).

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Ὡς σοβαρὸν γεγονὸς ἐθεωρήθη ἡ σθεναρὰ καὶ ῥιζοσπαστικὴ ἐπιστολὴ τοῦ τέως Ὑπουργοῦ κ. Μπενάκη τὴν ὁποίαν τυπικῶς ἀπηύθυνεν οὗτος πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Ἀττικῆς καὶ ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν». Εἶνε ἀξία προσοχῆς ἡ ὁρμητικότης μὲ τὴν ὁποίαν ἐκφράζεται μία διακεκριμένη προσωπικότης τοῦ τόπου μας κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον αἱ δι' αὐτῆς ἀποκαλυπτόμεναι ἀλήθειαι θίγουσαι ὕψιστα συμφέροντα τῶν γεωργικῶν πληθυσμῶν τῆς Ἑλλάδος καταδεικνύουσι τὴν ἀστοργίαν καὶ ἀδιαφορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας. Λυπούμεθα ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν ὁλόκληρον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Μπενάκη, διότι κάθε γραμμὴ αὐτῆς εἶνε καὶ ἕνας κόλαφος κατὰ τῆς Πολιτείας, κάθε ἔκφρασις καὶ μία κτυπητὴ ἀλήθεια καὶ κάθε ἔννοια καὶ μία μεγάλη ἀποκάλυψις τῶν ἀφορμῶν τῆς κακοδαιμονίας τοῦ Ἔθνους.

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ κ. ΜΠΕΝΑΚΗ

Ὁ κ. Μπενάκης μὲ τὴν ὠμὴν φρασεολογίαν του, μὲ τὰς ἀπροκαλύπτους περιγραφάς του, μὲ τὴν παράθεσιν γεγονότων καὶ εἰκόνων ζωντανῶν συγκεντρώνει εἰς μίαν ἐπιστολὴν τὸ ῥιζοσπαστικώτερον πρόγραμμα τὸ ὁποῖον ἐξῆλθε ἀπὸ τὸν νοῦν καὶ τὴν γραφίδα Ἕλληνος πολιτικοῦ. Τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἐπιστολῆς του τὸ ἐκφράζον τὴν κορύφωσιν τῆς ἀγανακτήσεώς του διὰ τῶν φράσεων : «Ἀλλ' ἐγὼ κ. Νομάρχα δὲν εἶμαι ῥαγιᾶς. Δὲν μεταναστεύω, ἀλλὰ γίνομαι *Ἐπαναστάτης*», εἶνε ἕνα ἠχηρὸν ἐγερτήριον σάλπισμα τὸ ὁποῖον βαθέως θὰ συγκινήσῃ τὴν Ἑλληνικὴν ψυχήν. Ἐὰν ὅλοι γίνωμεν ἐπαναστάται ἕκαστος εἰς τὸν κύκλον του, ἐὰν ὅλοι αἰσθανθῶμεν τὴν ἀνάγκην νὰ συγκεντρώσωμεν τὸ ψυχικόν μας σθένος εἰς μίαν ἰσχυρὰν διαμαρτυρίαν κατὰ τῶν ἐγκλημάτων τῆς Πολιτείας ὡρισμένως θὰ ἐξυγειάνωμεν τὸν τόπον αὐτὸν ὁ ὁποῖος κακοδαιμονεῖ, διότι ὑστερεῖ εἰς τὴν πλήρη καὶ ἀσφαλῆ διάγνωσιν τῶν ἐλλείψεών του. Ἡ «Ἑλλ. Ἐπιθεώρησις» ἀπευθύνει θερμὰ συγχαρητήρια εἰς τὸν κ. Μπενάκην.

Κατόπιν ἀνταλλαγῆς γνωμῶν τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον διώρισε τοὺς ἑξῆς καθηγητὰς εἰς τὰς κενὰς ἕδρας τοῦ Πανεπιστημίου. Εἰς τὴν ἕδραν τῆς Φιλοσοφίας τὸν κ. Βορέαν, τῆς Παιδαγωγικῆς τὸν κ. Ἐξαρχόπουλον, τῆς Γενικῆς Ἱστορίας τὸν κ. Γ. Σωτηριάδην, τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης καὶ Ἀρχαιολογίας τὸν κ. Ἀδ. Ἀδαμαντίου καὶ τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου τὸν κ. Θρασύβ. Πετμεζᾶν.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Ἀπεφασίσθη, ὅπως μείνωσι κεναὶ δύο ἕδραι ἡ τοῦ Διεθνοῦς καὶ ἡ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου. Ἡ πρώτη διότι οὐδεὶς ἐκρίθη ἄξιος νὰ καταλάβῃ αὐτήν, ἐνῷ διὰ τὴν δευτέραν τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἔκρινε καλόν, ὅπως ἀνατεθῇ εἰς τὴν Σχολὴν ἡ ὑπόδειξις τοῦ καταλλήλου καθηγητοῦ.

Εἰς τὴν Ἰατρικὴν Σχολὴν ἀπεφασίσθη νὰ διορισθῶσιν οἱ ἑξῆς : Νευρικῶν καὶ Φρενιτικῶν νόσων, ὁ κ. Μ. Κατσαρᾶς, Παιδιατρικῆς ὁ κ. Μαλανδρῖνος, Παθολογικῆς ἀνατομίας ὁ κ. Κ. Μελισσινός, Ἰατροδικαστικῆς καὶ Τοξικολογίας ὁ κ. Ι. Γεωργιάδης, Μαιευτικῆς καὶ Γυναικολογίας ὁ κ. Λοῦρος. Φυσικῆς ὁ κ. Γ. Ἀθανασιάδης καὶ Ὀργανικῆς Χημείας ὁ κ. Ματθαιόπουλος.

Εἰς τὸν ἡμέτερον ἐν Τεργέστῃ συνεργάτην ἀρχιμανδρίτην κ. Ἰεζεκιὴλ Βελανιδιώτην ἀπενεμήθη ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ, κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Κωνσταν[πόλεως, «τὸ ὀφφίκιον τοῦ ἀρχιμανδρίτου τοῦ πατριαρχικοῦ καὶ ἀποστολικοῦ θρόνου καὶ κληρικοῦ τῆς Πατριαρχικῆς αὐλῆς». Ἐκ τῶν συγχρόνων κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος οὐδεὶς ἄλλος εἶναι τιτλοῦχος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

ΤΙΜΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗΣ

Ὁ δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης κ. Τσικλητήρας ἐπέστρεψεν ἐκ Στοκχόλμης καὶ Βερολίνου. Ἡ γενομένη εἰς αὐτὸν ὑποδοχὴ εἰς τὸν σιδηροδρ. σταθμὸν ὑπῆρξεν ἀποθεωτική. Κατόπιν ὡδηγήθη εἰς τὸν «Πανελλήνιον Γυμναστικὸν Σύλλογον» ἔνθα προσεφώνησεν αὐτὸν ὁ γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας κ. Βολωνάκης ἐξ ὀνόματος τοῦ κ. Τσιριμώκου, ὅστις ἀπουσίαζεν ἐξ Ἀθηνῶν. Ὁ κ. Βολωνάκης προσέφερεν εἰς αὐτὸν ὡς δῶρον ἓν ἀγαλμάτιον. Μεθ' ὃ προσεφώνησαν αὐτὸν καὶ ἄλλοι παριστάμενοι ἐκ τῶν ἐπισήμων, εἰς οὓς ἀπήντησεν ὁ κ. Τσικλητήρας εὐχαριστῶν καὶ εἰς ἄκρον συγκεκινημένος, διὰ τὰς ἐκ μέρους τῆς Πατρίδος του τιμάς.

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΤΣΙΚΛΗΤΗΡΑ

Αἱ ἐξετάσεις τοῦ Ὠδείου ἔληξαν πανηγυρικῶς ὅπως συνήθως κατὰ τὸν π. μῆνα. Βραβεῖα καὶ διακρίσεις ἀπενεμήθησαν καὶ διπλώματα ἐδόθησαν εἰς ἀρκετὸν ἀριθμὸν μαθητριῶν καὶ μαθητῶν. Μεταξὺ τῶν ἀποφοίτων τοῦ Ὠδείου ἦτο καὶ ἡ Δνὶς Ἐράσμια Ἀναστασιάδου ἡ ὁποία πρώτην φορὰν ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ὠδείου συνεκέντρωσεν εἰς ἓν πρόσωπον δίπλωμα ἁρμονίας καὶ δίπλωμα μονῳδίας χωριζόμενον (Soliste) μὲ βαθμὸν ἄριστα καὶ μὲ διακριτικὸν μετάλλιον. Μαζῇ μὲ τὰ ἄπειρα συγχαρητήρια τὰ ὁποῖα τόσον δαψιλῶς καὶ ἐνθουσιωδῶς τῇ παρεσχέθησαν ἀπὸ τὰς συμμαθητρίας της καὶ τοὺς καθηγητάς της ἑνοῦμεν καὶ ἡμεῖς τὰ ἰδικά μας. Καὶ τῆς ἀξίζουν διότι ἡ μουσική της μόρφωσις ἑνουμένη πρὸς εὐφυΐαν σπινθηροβολοῦσαν καὶ πρὸς ἀντίληψιν εὐρυτάτην θὰ ἀναδείξωσι τάχιστα τὴν Δα Ἀναστασιάδου ἕνα ἐκπολιτιστικὸν παράγοντα τῆς κοινωνίας μας ἡ ὁποία μεθ' ὅλας τὰς φαινομενικὰς προόδους της ὑστερεῖ εἰς πολλὰ σημεῖα πραγματικῆς νοητικῆς καὶ πνευματικῆς ἀναπτύξεως.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ

ΕΝΑ ἀκόμη Ἑλληνικὸν θρίαμβον ἐν διεθνεῖ διαγωνισμῷ ἀναγράφομεν μετὰ δικαίας ἐθνικῆς ὑπερηφανείας, συμμετέχοντες ἐγκαρδίως τῆς μεγάλης χαρᾶς τοῦ ὁμογενοῦς νικητοῦ. Ἡ ἐν Ramsgate τῆς Ἀγγλίας Ἀκαδημία τῆς Στενογραφίας προκηρύσσει κατ' ἔτος παγκόσμιον διαγωνισμὸν μεταξὺ διπλωματούχων στενογράφων. Ὁ διαγωνισμὸς οὗτος διαιρεῖται εἰς τάξιν ταχύτητος καὶ τάξιν ἀκριβείας, μεγάλη ὅμως σημασία ἀποδίδεται κατ' ἀμφοτέρους τοὺς διαγωνισμοὺς τούτους εἰς τὴν καλλιγραφίαν.

Ο Κ. ΧΡΙΣΤΟΦΙΔΗΣ

Τὰ μέλη τῆς ἐν λόγῳ Ἀκαδημίας ἀριθμοῦνται κατὰ ἑκατοντάδας, τοῦ διαγωνισμοῦ δὲ αὐτῆς συμμετέχουσιν ἀπειράριθμοι διπλωματοῦχοι Στενογράφοι τῆς Ἀγγλίας, Εὐρώπης, Ἀμερικῆς, Νοτίου Ἀφρικῆς ἀφιεμένης τῆς ἐκλογῆς τῆς τάξεως τοῦ διαγωνισμοῦ εἰς τὴν βούλησιν τῶν διαγωνιζομένων.

Τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς στενογραφικῆς ἀκριβείας (accuracy examination) συμμετέσχε καὶ ὁ παρὰ τῷ ἐκεῖ Πρακτορείῳ τοῦ κ. Grace ὑπάλληλος κ. Κωνσταντῖνος Ἐμ. Χριστοφίδης ἐκ Λάρνακος τῆς Κύπρου ἕλκων τὴν καταγωγήν, μόνος αὐτὸς ἐξ ὅλων τῶν Ἑλλήνων διπλωματούχων Στενογράφων. Καὶ ἐνίκησεν ἀναδειχθεὶς πρῶτος μεταξὺ τῶν συναγωνισθέντων, πρὸ τίνος δὲ μετ' ἀνεκφράστου χαρᾶς ἔλαβε τὸ ἄγγελμα τῆς ἐπιτυχίας του μετὰ τοῦ ὡραίου μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας καὶ τῶν θερμῶν συγχαρητηρίων τοῦ Προέδρου αὐτῆς.

Ἡ περιφανὴς ἐπιτυχία τοῦ νεαροῦ Ἕλληνος, ὅστις δὲν διατρέχει ἀκόμη τὸ εἰκοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος, τηρουμένων τῶν σχετικῶν ἀναλογιῶν, δύναται νὰ παραβληθῇ μὲ τὴν νίκην τοῦ Τσικλητήρα ἐν Στοκχόλμῃ καὶ μὲ τὸ τελευταῖον κατόρθωμα τοῦ ἀτρομήτου μας ἀεροπόρου, ἔρχεται δὲ ὡς ἐπιπρόσθετον τεκμήριον τῆς ζωτικότητος τῆς φυλῆς ἡμῶν, ἥτις προχωρεῖ δι' ἁλμάτων πρὸς τὴν πρόοδον καὶ τὸν πολιτισμὸν καὶ ἔπαυσε πλέον νὰ παρακολουθῇ, ἀλλ' ἐπιτυχῶς συναγωνίζεται ἤδη μὲ τὰ μᾶλλον προηγούμενα εἰς τὸν πολιτισμὸν ἔθνη τοῦ κόσμου.

Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομαν ὅτι ἡ Ἑταιρεία τοῦ Σ.Π.Α.Π. προβαίνει ὅσονούπω εἰς μεγάλας μεταρρυθμίσεις χάρις εἰς τὰ περισσεύματα τοῦ τελευταίου δανείου πρὸς διακανονισμὸν τῶν υποχρεώσεων αὐτῆς ἅτινα ἀνέρχονται εἰς 2 καὶ 1)2 ἑκατομ.

ΑΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΠΑΠ

Τὸ μεγαλείτερον μέρος τῶν χρημάτων αὐτῶν, ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τῆς Κυβερνήσεως, διατίθεται διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῶν μηχανημάτων τοῦ κεντρικοῦ ἐργοστασίου, ὅπου ἐνεργοῦνται αἱ ἐπισκευαὶ τοῦ τροχαίου ὑλικοῦ. Νέα μεγάλη αἴθουσα, μὲ σιδηρᾶν στέγην ἀνοίγματος 47) 12 μέτρων, νέαι ἠλεκτρικαὶ ἐγκαταστάσεις, ἀνυψωτῆρες κ. λ. π. θὰ καταστήσουν τὸ ἐργοστάσιον πρώτης τάξεως.

Ἀφ' ἑτέρου παρηγγέλθησαν 11 νέαι ἀτμάμαξαι, ὧν τινες βάρους 45 τόννων διὰ τὴν γραμμὴν Τριπόλεως, 50 δὲ νέα βαγόνια ἐμπορευμάτων κλειστὰ καὶ 20 ἀκόμη ἀνοικτά.

Ἐπίσης παρηγγέλθησαν εἰς Βιέννην δέκα νέα βαγόνια ἐπιβατῶν πολὺ μεγαλείτερα τῶν ὑπαρχόντων ἤδη καὶ ἀνετώτερα, μ' ἐσωτερικὴν συγκοινωνίαν, προοριζόμενα διὰ τὴν ταχεῖαν ἁμαξοστοιχίαν τῆς γραμμῆς Πατρῶν, περὶ τῆς ὁποίας σκέψις γίνεται ὅπως καθιερωθῇ καθημερινῶς μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Πατρῶν καὶ τἀνάπαλιν.

Σπουδαιότερον εἶνε, ὅτι ὁ ΣΠΑΠ διαπραγματεύεται μὲ τὴν «Compagnie de wagons lits» καὶ μελετᾷ τὴν κατασκευὴν εἰδικῶν ὀχημάτων-ἑστιατορίων μὲ 30 θέσεις, τὰ ὁποῖα ὑπὸ τὴν ἐκμετάλλευσιν ἐκείνης νὰ τεθοῦν εἰς χρῆσιν διὰ τὴν γραμμὴν Ἀθηνῶν - Πατρῶν, χρησιμοποιούμενα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξειδίου καὶ ὡς καφενεῖα. κατὰ τὸ σύστημα τῶν bar-caffè.

Λίαν προσεχῶς ἐπίσης, καθορισθείσης, μετὰ συνεννόησιν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τῆς θέσεως, ἀρχίζουν ἐργασίαι διὰ τὴν ἀνέγερσιν νέου κεντρικοῦ σταθμοῦ ἐν Ἀθήναις, μὲ ἀνέτους καὶ πολυτελεῖς αἰθούσας ἀναμονῆς ἐπιβατῶν, μὲ ὑπόστεγον, κρηπιδώματα ἀσφαλτοστρωμένα, Βασιλικὴν αἴθουσαν κλπ. Ἐπίκειται δὲ τέλος καὶ ὁ διακανονισμὸς τοῦ ζητήματος τοῦ νέου σταθμοῦ Πατρῶν, διὰ τὸν ὁποῖον σοβαρῶς καὶ ἡ Κυβέρνησις ἀπασχολεῖται, ὡς πρὸς τὴν θέσιν ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ ἀνεγερθῇ, ἵνα ἐξυπηρετήσῃ προσφυέστερον τὰς ἀνάγκας τῆς συγκοινωνίας.

Διὰ τὰς σοβαρὰς αὐτὰς μεταρρυθμίσεις αἱ ὁποῖαι θὰ ἀναδείξωσι τὴν συγκοινωνίαν τῆς Ἑλλάδος ἀκολουθοῦσαν τὰ ἴχνη τῶν ἀληθῶς πολιτισμένων ἐθνῶν, ὀφείλομεν θερμῶς νὰ συγχαρῶμεν τὸν Γ. Διευθυντὴν τῆς Ἑταιρείας ἀξιότιμον κ. Ἀντ. Κ. Μάτσαν εἰς τὰς ἐνδελεχεῖς τοῦ ὁποίου μερίμνας καὶ τὴν προοδευτικὴν ἀντίληψιν ὀφείλονται τὰ σπουδαῖα αὐτὰ μέτρα τοῦ ΣΠΑΠ.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ BALZAC

Ἑσπέραν τινὰ ὁ Balzac εἶχε προσκληθῇ εἰς γεῦμα ὑπό τινος συμβολαιογράφου, ὅστις παρατηρῶν τοῦτον σκεπτικὸν ἠρώτησε περὶ τῆς αἰτίας, ἥτις προεκάλει τὴν ἀθυμίαν του. «Ἀγαπητὲ συμβολαιογράφε,» ἀπεκρίθη ὁ συγγραφεὺς τοῦ Peregeriot «ἡ μελαγχολία μου ἔχει σπουδαίαν αἰτίαν τὴν ὁποίαν δὲν δυσκολεύομαι νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ. Νομίζετε ὅτι δύναταί τις νὰ εἶνε εὔθυμος τὴν προτεραίαν τῆς λήξεως μιᾶς συναλλαγματικῆς. ὅταν εὑρίσκεται ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ τῆς ἐξοφλήσεως;» «Καὶ ποῖον ποσὸν ἀπαιτεῖται πρὸς ἐξόφλησιν τῆς συναλλαγματικῆς» ἠρώτησεν ὁ συμβολαιογράφος. «Χίλια φράγκα» ἀπήντησεν ὁ Balzac «Ἰδού, φίλε μου, λάβετε αὐτὰ καὶ θέλετε μοὶ τὰ πληρώσει ἐκ τοῦ κέρδους τοῦ πρώτου ἔργου σας». «Ὄχι ἀπεκρίθη ὁ Balzac, θὰ προετίμων ἐκ τοῦ καλυτέρου ἔργου τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιεύσω· ὑπέγραψε δὲ τὴν ἀκόλουθον δήλωσιν. «Ὑπόσχομαι ν' ἀποδώσω εἰς τὸν συμβολαιογράφον κ. Δ. τὸ ποσὸν τῶν χιλίων φράγκων ἐκ τοῦ κέρδους τοῦ καλυτέρου μου ἔργου.» Ἡ δήλωσις αὕτη παρέμεινεν ἀζήτητος ἐπὶ τριετίαν ὁλόκληρον εἰς τὸ ἀρχεῖον τοῦ δανειστοῦ, ὅστις ἐπὶ τέλους βαρυνθεὶς ν' ἀναμένῃ ἐπὶ πλέον γράφει εἰς τὸν Balzac τὰ ἑξῆς. «Ἀνέγνωσα τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον Eugenie grandet ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς εἴπω, ἀγαπητὲ φίλε. ὅτι εἶνε τὸ τελειότερον καὶ καλλιεπέστερον τῶν ἔργων σας.» Ἀλλ' ὁ Balzac ἀπήντησε «Μὲ νομίζετε ἤδη ἐξηντλημένον; Ἀναμείνατε καὶ θὰ ἀναγνώσητε ἀκόμη πολλὰ μεγαλειτέρας ἀξίας.»

Μετὰ πάροδον δεκατριῶν ὅλων ἐτῶν ὁ δανειστὴς συμβολαιογράφος ἐπανερχόμενος ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ ζητήματος γράφει πρὸς τὸν Balzac ἐκ νέου. «Ἀγαπητὲ φίλε ἀνέγνωσα τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Les parents pauvres» ἔργον σας· ἀποτελεῖ τοῦτο τὴν κορωνίδα τῶν ἔργων σας· δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φθάσητε εἰς μεγαλύτερον ὕψος.» Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ Balzac ἀπαντᾷ λακωνικώτατα. «Θὰ γράψω κάτι τι ἀνώτερον· ἀναμείνατε». Ἀναμφιβόλως δὲ θὰ ἐτήρει τὴν ὑπόσχεσίν του ἂν μὴ τὸ ἑπόμενον ἔτος ἐπήρχετο ὁ θάνατος ὅστις συνεπέφερε καὶ τὴν ἀφ' ἑαυτῆς ἀπόσβεσιν τοῦ ὑφισταμένου χρέους.

Η ΠΛΕΟΝΕΞΙΑ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΥ

Πλουσιώτατος κτηματίας εἶχε κάμει πρὸ καιροῦ τὴν διαθήκην του ἀφεὶς ὅλην του τὴν περιουσίαν εἰς κληρικόν τινα, ὅστις ἦτο ὁ στενώτατος αὐτοῦ φίλος.

Ἔπραξε δὲ τοῦτο μυστικῶς παραδοὺς τὴν διαθήκην εἰς μόνας τὰς χεῖρας τοῦ φίλου του κληρικοῦ.

Ἐν τούτοις ὀλίγον πρὶν ἀποθάνῃ μεταβαλὼν γνώμην ἔκαμε νέαν διαθήκην ἐν ᾗ ἄφινεν εἰς τὸν κληρικὸν μόνον 500 λίρας, τὸ δ' ὑπόλοιπον τῆς περιουσίας του εἰς τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ.

Ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ γέροντος, ὁ ἀνεψιὸς ἐρευνῶν τὰ διάφορα ἔγγραφα τοῦ θείου του, εὗρε καὶ τὴν τελευταίαν διαθήκην· βλέπων δὲ τὰς 500 λίρας τὰς ὁποίας ἄφινεν εἰς τὸν κληρικὸν ἄνευ δισταγμοῦ ἢ τύψεως συνειδότος τὴν ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ καὶ ἔλαβε κατοχὴν ἁπάσης τῆς περιουσίας, ὡς μόνος τοῦ θείου του κληρονόμος, ἀποθανόντος ἄνευ διαθήκης.

Ὁ κληρικὸς ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν μετὰ ταῦτα καὶ πληροφορηθεὶς περὶ τῶν περιστατικῶν τοῦ θανάτου τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ φίλου, ἠρώτησεν ἂν ἔκαμε διαθήκην πρὶν ἢ ἀποθάνῃ· λαβὼν δὲ ἀρνητικὴν ἀπάντησιν, ἔθεσε ψυχρῶς τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἐξήγαγε τὴν προτέραν διαθήκην, ἥτις ἀφέθη εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ φροντίδα καὶ διὰ τῆς ὁποίας ὁ γέρων θεῖος κατέλειπε πᾶσαν αὐτοῦ τὴν περιουσίαν, εἰς ἑκατομμύριον σχεδὸν ἀνερχομένην, εἰς τὸν ἱερέα, ἐκτὸς 500 λιρῶν εἰς τὸν ἀνεψιόν του.

Τὸ Παρίσι ἀκόμη γελᾷ διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἀπλήστου ἀνεψιοῦ, ὅστις κτυπᾷ τώρα τὴν κεφαλήν του διὰ τὸ πάθημά του.

ΜΙΚΡΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Ἓν ἑκατομμύριον προσώπων ἐν Ἀγγλίᾳ ἔχει εἰσόδημα ἄνω τῶν τεσσάρων χιλιάδων φράγκων κατ' ἔτος. Δώδεκα ἑκατομμύρια προσώπων σχεδὸν λιμοκτονοῦν. Εἴκοσιν ἑκατομμύρια προσώπων πένονται. Τεσσαράκοντα ἑκατομμύρια στενοχωροῦνται οἰ-

κονομικῶς. Ἐν Λονδίνῳ τὸ τρίτον τοῦ πληθυσμοῦ ἔχει εἰσόδημα μὴ ὑπερβαῖνον τὰ χίλια φράγκα κατ' ἔτος κατὰ οἰκογένειαν

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

—Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἀνεχώρησεν εἰς τὰ λουτρὰ τοῦ Λὶς Λὲ Μπέν.

—Ἐπίσης ἀνεχώρησεν εἰς Ρωσσίαν ὁ Βασιλόπαις Νικόλαος μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἑλένης.

—Ἡ Α. Υ. ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ εἰς Γερμανίαν ταξείδιόν του.

—Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Τσιριμῶκος ἀνεχώρησεν δι' Ὑπάτην.

—Μετὰ τὴν ἀπεργίαν τῶν Ἀθηνῶν ἀρτοποιῶν ἔχομεν τοιαύτας καὶ εἰς τὴν Κέρκυραν καὶ Σῦρον. Εὐτυχῶς καὶ αἱ δύο τελευταῖαι ἔληξαν ὅπως τῶν Ἀθηνῶν αἰσιώτατα.

—Εἰς τὴν Ζάκυνθον ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τῶν Γενικῶν Ἀποθηκῶν.

—Τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον συνελέγη ὑπὲρ τῶν Σεισμοπλήκτων Ζακυνθίων ἔφθασεν τὰς 62 χιλιάδας δραχμάς.

—Ἡ μοῖρα τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου θὰ μεταβῇ τὴν 15 Αὐγούστου εἰς Τῆνον χάριν τῆς ἑορτῆς τῆς Παναγίας. Κατόπιν θὰ διευθυνθῇ εἰς τὸ Ἰόνιον Πέλαγος ὅπου θὰ ἐκτελέσῃ τὸ δεύτερον μέρος τῶν γυμνασίων τά ὁποῖα θὰ διαρκέσουν μέχρι τῆς 12 Ὀκτωβρίου.

—Ὁ ἐν Βουκουρεστίῳ πρεσβευτὴς Κ. Καροῦσος παρητήθη.

—Ὑπολογίζεται ἐφέτος ἡ ἐσοδεία τῶν σιτηρῶν τῆς Ρωσσίας κατὰ 30ο)ο ἀνωτέρα τῆς περισινῆς.

—Καὶ ἡ ἐφετεινὴ ἐσοδεία τῆς Λαρίσσης εἶνε ἄφθονος εἰς ποσότητα καὶ ποιότητα

—Εἰς τὸν ποιητὴν κ. Ματσούκαν ἀνεκοινώθη ὑπὸ τῆς Διοικήσεως, ὅτι ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα διαθέτει τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν διὰ τὴν ἀγορὰν ἑνὸς ἀκόμη Στρατιωτικοῦ Ἀεροπλάνου.

—Ὁ κ. Καραμανλίκης ὁ δεύτερος ἀεροπόρος μας ἐξετέλεσε πολλὰς ἐπιτυχεῖς πτήσεις μὲ τὸ ἀεροπλάνον του. Ἔφθασε τὸ μεγαλείτερον ρεκὸρ ὕψους.

—Εἰς τὴν Κηφισιὰν «ὁ Σύλλογος τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν» παρεκάθισεν εἰς τὸ ἐτήσιον πρόγευμά του. Ὁ Πρόεδρος κ. Ἰακωβίδης προέπιεν ὑπὲρ τοῦ ἐπιτίμου Προέδρου τοῦ Συλλόγου πρίγκηπος Νικολάου Κατόπιν, προπίνων ὑπὲρ τῶν μελῶν τοῦ Συνδέσμου, προέτρεψε τοὺς καλλιτέχνας εἰς ὁμόνοιαν πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τοῦ Συνδέσμου. Εἰς τὴν συνάθροισιν μετέσχον καὶ χαριτωμέναι καλλιτέχνιδες τοῦ ὡραίου φύλου καί τινες δημοσιογράφοι.

—Ἡ ἐσοδεία τῶν οἴνων ἐν Γαλλίᾳ προβλέπεται πλουσιοτάτη. Ἴσως θὰ εἶνε καλλιτέρα καὶ αὐτῆς τῆς ἱσοριακῆς ἐσοδείας τοῦ 1875. Ὡς ἐκ τούτου ἡ τιμὴ τῶν οἴνων ἐξέπεσε κατὰ πέντε φρ. τὸ ἑκατόλιτρον.

—Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐγκαθιδρύθη καὶ πάλιν ἡ λογοκρισία εἰς τὰ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τηλεγραφήματα.

—Ὁ Τσηκλητήρας ἦλθε πρῶτος εἰς τοὺς διεθνεῖς ἀγῶνας τοῦ Βερολίνου εἰς τὸ ἅλμα ὕψους ἄνευ φορᾶς. Ἐπίσης ὁ Δώριζας εἰς τοὺς αὐτοὺς ἀγώνας ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ ἀκόντιον. Οἱ ἐκλεκτοὶ Ἕλληνες ἀθληταί, ἔλαβον μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ Βερολίνου ἐπιστρέφοντες ἐκ Στοκχόλμης εἰς Ἑλλάδα.

—Εἰς τὸ Λονδῖνον ἔλαβε χώραν συνέδριον πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἐξευγενισμοῦ τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς ὑπὸ τὸν τίτλον διεθνὲς Συνέδριον τῶν «Εὐγενιστῶν.» Ὅλαι αἱ κορυφαὶ εἰς τὰς ἐπιστήμας, τὰ γράμματα, τὰς τέχνας, εἰς τὴν ἀνθρωπολογίαν καὶ τὴν βιολογίαν ἔσπευσαν νὰ συμμετάσχωσιν εἰς αὐτό.

—Ὁ Λόρδος Μπάλφουρ ἀπήγγειλε τὸν λόγον τῶν ἐγκαινίων καὶ ἐξέφρασε τὴν πεποίθησιν, ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε ἱκανὸν νὰ διαφωτίσῃ τὴν φυσικὴν ἐξελιξιν καὶ πρόοδον τῶν εἰδῶν.

—Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας κ. Μιχαλακόπουλος ἐπεθεώρησε τοὺς Γεωργικοὺς σταθμούς.

—Τὰ ἐσχάτως παραγγελθέντα δύο νέα τορπιλλικά μας θὰ λάβωσι τὰ ὀνόματα «Νέα Γενεὰ» καὶ «Κεραυνός.»

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ποιήματα. Τὸν μετριόφρονα αὐτὸν τίτλον φέρει ποιητικὴ συλλογὴ Κυπρίου ποιητοῦ γνησίου ἀντιπροσώπου τῆς λαϊκῆς ψυχῆς ζωγραφιζομένης ὑπὸ ἐξόχως ποιητικῆς πνοῆς, ἡ ὁποία ἁγνὴ καὶ μεγάλη καὶ ὡραία ἐμφωλεύει εἰς τὰ εὐγενῆ στήθη τοῦ κ. Βασιλείου Μιχαηλίδου τοῦ ποιητοῦ τοῦ ἔπους τῶν Κυπρίων Ἀρχιερέων καὶ ἄλλων ἔργων καθαρῶν κυπριακῶν. ἐν διαλέκτῳ ἐπιχωρίῳ,τὰ ὁποῖα οὐχὶ ἅπαξ συνεκίνησαν τὴν καρδίαν τῶν Κυπρίων. Ἐπιφυλασσόμενοι βραδύτερον νὰ γράψωμεν ἐκτενῶς περὶ τῶν ἔργων καὶ νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν μέρη τινα σφίγγομεν εἰλικρινῶς καὶ μὲ συγκίνησιν τὸ τιμημένο χέρι τοῦ ποιητοῦ.

Ἀνακοίνωσις περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λεξικοῦ ἐν τῷ Συνεδρίῳ τῶν Ἀνατολιστῶν. Γενομένη ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ δεινοῦ γλωσσολόγου κ. Γ. Ν. Χατζηδάκη καὶ δημοσιευθεῖσα εἰς ἴδιον τεῦχος.

Ἀνακοίνωσις πρώτη Ἐπιμελείᾳ τοῦ κ. Π. Ν. Παπαγεωργίου γραμματεύοντος τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐξεδόθη τομίδιον περιέχον ἐννέα λέξεων συντακτικὰ δοκίμια. Τὸ ἔργον αὐτὸ δίδει ἰδέαν τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐπιβάλλει εἰς πάντα δυνάμενον τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὴν συντρέξῃ εἰς τὸν ἐθνικώτατον σκοπόν της.

Ὑγιεία: Δελτίον ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ τμήματος Νοσηλείας καὶ Ὑγιεινῆς τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων. Μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἐκτυπούμενον καὶ περιέχον ὕλην χρησιμωτάτην ἀναπληροῖ μίαν ἔλλειψιν αἰσθητοτάτην διὰ τὴν ἑλληνικὴν οἰκογένειαν τὴν ἀπαράσκευον τελείως εἰς τὰ ζητήματα τῆς ὑγιεινῆς.

Δελτίον τοῦ Ὑποιργείου τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἐξεδόθη ἡ ἔκθεσις τοῦ ἐν Μελίτῃ Προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Καλούτση ἀφορῶσα τὴν ἐμπορικὴν καὶ Ναυτιλιακὴν κίνησιν τῆς Νήσου. Ἐπίσης ἐξεδόθη πλήρης ἀπὸ πίνακας χρησιμοτάτους καὶ μὲ πληροφορίας λεπτομερεῖς ἡ ἔκθεσις τοῦ ἐν Ὀδησσῷ Προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Α. Καψαμπέλη. Χαίρομεν ὅτι μᾶς δίδεται εὐκαιρία νὰ ἐξάρωμεν τὴν πατριωτικὴν δρᾶσιν τοῦ διακεκριμένου αὐτοῦ Προξενικοῦ ὑπαλλήλου τοῦ ὁποίου τὸν ζῆλον καὶ τὴν πρὸς τὸ καθῆκον ἀφοσίωσιν ἐπιμαρτυρεῖ καὶ ἡ πολύτιμος καὶ εὐσυνείδητος αὕτη ἐκθεσίς του.

Νέος Ἑλληνομνήμων. Ἐξεδόθη ὁ ὄγδοος τόμος τοῦ τριμηνιαίου συγγράμματος τοῦ ἐκδιδομένου ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Σ. Λάμπρου περιέχων, ὡς συνήθως, μεγίστης ἀξίας ἱστορικὴν ὕλην.

Λόγος κατὰ τὸ μνημόσυνον τοῦ Ἰωάννου Καποδιστρίου καὶ τοῦ Ἰωαν. Δομπόλη ἐκφωνηθεὶς ἐν τῇ Μητροπόλει Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ πρυτάνεως κ. Σ. Λάμπρου καὶ ἐκδοθεὶς εἰς ἰδιαίτερον τεῦχος. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἱδρύσεως τοῦ δευτέρου Πανεπιστημίου ὁ κ. Λάμπρος ἔπλεξε μετὰ τῆς οἰκείας αὐτῷ σπανίας εὐφραδείας τὸ δίκαιον ἐγκώμιον τῶν ἀειμνήστων ἱδρυτῶν οἱ ὁποῖοι ὠνειροπόλησαν ἀπὸ αἰῶνος σχεδὸν τὴν Ἑλλάδα ἑστίαν τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῆς προόδου.

L'effort Militaire de la grèce. Μελέτη θαυμασία δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν Nouvelle Revue καὶ ἀναδημοσιευθεῖσα εἰς ἴδιον τεῦχος ὑπὸ τοῦ συγγραφέως της κ. Jean Leune. Ἐξετάζει μὲ ἔξοχον ἀναλυτικότητα καὶ σπανίαν ἐπίγνωσιν τὰς ἐπενεχθείσας προόδους εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς ἀποστολῆς. Ὁ κ. Leune δὲν εἶναι ἄγνωστος εἰς τὸν πνευματικὸν κόσμον τῆς πρωτευούσης. Συνδέσας τὸν βίον του μετὰ ὑπερόχου Ἑλληνίδος ἐνδιαφέρεται εἰλικρινῶς ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς Ἑλλάδος.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Χάριν τῶν διακοπῶν τοῦ θέρους τὸ τεῦχος τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Αὐγούστου ἐκδοθήσεται ὁμοῦ μὲ τὸ τεῦχος τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου.

DEMETRIUS SKIADAS

EGYPTE, LE CAIRE, - RUE RUEY N° 5

FOURNISSEUR DE L'ARMÉE D'OCCUPATION
MAISON FONDÉE EN 1870

GRANDE FABRIQUE, DISTILLERIE DE LIQUEURS
GRAND DÉPOT DE VINS

IMPORTATION · EXPORTATION

Σ. Π. Α. Π.

Ἀναχωρήσεις ἐξ Ἀθηνῶν

6.30 π. μ.	Διὰ Κόρινθον, Ναύπλιον, Τρίπολιν, Μεγαλόπολιν, Κυπαρισσίαν, Καλάμας.
7.05 »	Διὰ Κόρινθον, Καλάβρυτα, Πάτρας, Κυλλήνην, Πύργον, Ὀλύμπια.
8.20 »	Τοπικὴ διὰ Κόρινθον
11.30 »	Διὰ Κόρινθον Ναύπλιον, Πάτρας.
1.20 μ. μ.	Ταχεῖα διὰ Πάτρας, κατὰ Δευτέραν καὶ Τετάρτην.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Πατρῶν

7.10 π. μ.	Διὰ Κόρινθον, Ναύπλιον, Ἀθήνας.
8.15 »	Ταχεῖα δι' Ἀθήνας, κατὰ Τρίτην καὶ Παρασκευήν.
11.35 »	Διὰ Καλάβρυτα, Κόρινθον, Ἀθήνας.
6.30 »	Διὰ Κυλλήνην, Ὀλύμπια, Κυπαρισσίαν, Καλάμας, Μεγαλόπολιν, Τρίπολιν.
3.45 μ. μ.	Διὰ Κυλλήνην, Πύργον, Ὀλύμπια.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Καλαμῶν

7.— π. μ.	Διὰ Κυπαρισσίαν, Πύργον, Πάτρας, Μεγαλόπολιν, Τρίπολιν, Ἀθήνας.
12.40 μ. μ.	Διὰ Κυπαρισσίαν, Πύργον, Ὀλύμπια, Μεγαλόπολιν, Τρίπολιν.

Ἀφίξεις εἰς Ἀθήνας

2.45 μ. μ.	Ταχεῖα ἐκ Πατρῶν (δὶς ὡς ἄνω).
4.45 »	Ἐκ Πατρῶν, Τριπόλεως, Ναυπλίου.
6.15 »	Τοπικὴ ἐκ Κορίνθου.
7.05 »	Ἐξ Ὀλυμπίων, Πύργου, Κυλλήνης, Πατρῶν, Καλαβρύτων,
8.15 »	Ἐκ Καλαμῶν, Κυπαρισσίας, Μεγαλουπόλεως Τριπόλεως, Ναυπλίου.

ΕΡΓΑ ΤΗΣ Δ^ΟΣ ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ	Α' τόμος	Φρ.	3.00
»	Β' »	»	2.00
»	Γ' »	»	1.50
ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ	»	»	2.00
Η ΓΚΟΥΡΑΙΝΑ Ἱστορικὸν μυθιστόρημα, ἐξ ὑπερεπτακοσίων σελίδων.			5.00

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΜΟΝΑΧΗ	Δρᾶμα	Βυζαντινὸν τρίπρακτον
Ο ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ	»	κοινωνικὸν »
Η ΚΛΕΦΤΟΠΟΥΛΑ	»	ἱστορικὸν »
Η ΤΖΕΝΗ ΜΕ ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΤΗΣ	κοινωνικὸν δραμάτιον μονόπρακτον, μεταφρασθὲν εἰς τὴν Ἀγγλικήν. (Διδαχθέντα ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Σκηνῆς)	

Σειραὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως τοῦ Α' Β καὶ Γ' ἔτους πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖά μας πρὸς 18 φρ. ἑκάστη.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

"ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ,, - "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,,

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1912

ΥΛΗ ἐκλεκτή, ἑλκυστική, μὲ ἐνδιαφερούσας φιλολογικὰς μελέτας, ἠθογραφίας, ἱστορικὰς περιγραφάς, καλλιτεχνικὰ ἄρθρα, διηγήματα, θεατρικὰ ἔργα, ποιήσεις.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ: Οἱ γνωστότεροι καὶ δοκιμώτεροι λογογράφοι. Συνεργασία ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων κέντρων τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ὑφ' ἡμῶν ἀποστέλλεται, ἅμα τῇ πληρωμῇ, *ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.*

Ἐν Ἀθήναις πωλεῖται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα τῆς *«Εστίας»* ὁδὸς Σταδίου καὶ *Ἐλευθερουδάκη*, Πλατεῖα Συντάγματος.

ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Διὰ τοὺς συνδρομητάς μας **ΔΡ. 2.** *Διὰ τοὺς μὴ τοιούτους* **ΔΡ. 3.**

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΝ **ΔΡ. 4** *διὰ τοὺς συνδρομητάς μας.* **ΔΡ. 5** *διὰ τοὺς λοιπούς.*

ΔΗΛΟΠΟΙΗΣΙΣ

Κυκλοφοροῦν ἐν Ἀθήναις ψευδεῖς ἀποδείξεις ἐπ' ὀνόματι τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως». Παρακαλοῦμεν ὡς ἐκ τούτου τοὺς συνδρομητάς μας νὰ βεβαιῶνται περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ἀποδείξεών μας καὶ κατόπιν νὰ ἐξοφλῶσιν αὐτάς. Ἡ ἀστυνομία εὑρίσκεται ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ἀπατεώνων.

ΗΝΩΜΕΝΑ ΒΟΥΣΤΑΣΙΑ

ΗΝΩΜΕΝΑ ΒΟΥΣΤΑΣΙΑ

Γ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΗ

Ἐὰν αἱ Ἀθῆναι δύνανται νὰ ὑπερηφανεύωνται διὰ τὰς τελευταίως σημειωθείσας καταπληκτικὰς προόδους των μίαν ἀφορμὴ πρὸς τοῦτο εἶνε καὶ τὸ μέγα αὐτὸ Κατάστημα εἰς τὸ ὁποῖον συνεκεντρώθη πλουσία ἐπίπλωσις, ἀπαστράπτουσα καθαριότης, πρόθυμος ὑπηρεσία, μοναδικὴ ἀφθονία καὶ ποικιλία ὅλων τῶν εἰδῶν τῆς **Ζαχαροπλαστικῆς** *καὶ τῆς* **Γαλακτοκομίας**. *Πρῶτον αὐτὸ ἐκαινοτόμησεν εἰς τὸ ζήτημα τῆς εὐθηνῆς διανομῆς κατ' οἶκον ἀγιοῦ καὶ νωποῦ* **Ἀγελαδινοῦ Γάλακτος !!** *Τὰ* **Γιαούρτια του** *κατέστησαν ὀνομαστά, ὅλα δὲ τὰ εἴδη τῆς* **Γαλακτοκομίας** *παρέχονται ἄφθονα, εὐθηνά, καὶ μὲ ὑλικὰ ἐκλεκτὰ καὶ ἐπιμελημένα. Τὰ δὲ εἴδη τῆς* **Ζαχαροπλαστικῆς** *γαργαλιστικώτατα, γευστικώτατα, ἀπολαυστικώτατα. Κατόπιν ὅλων αὐτῶν* **δικαίως** *θεωρεῖται τὸ κέντρον ὅλου τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου.* **Δικαίως** *εὑρίσκουσι θέσιν μόνον οἱ προνοητικοί ποῦ φροντίζουσιν ἐγκαίρως νὰ τὰς καταλαμβάνωσι καὶ ἀκόμη* **δικαιότερον** *ὅλοι οἱ συχνάζοντες εἰς τὰ* **θέατρα** *δὲν θεωροῦσι τὴν διασκέδασίν των πλήρη ἂν δὲν πάρωσι μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως τὸ ἀναψυκτικόν των, ἢ τὸ παγωμένον γάλα των, ἢ τὴν ἄβραν κρέμαν των, εἰς τὰς πολυτελεῖς αἰθούσας τῶν*

ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΒΟΥΣΤΑΣΙΩΝ

48 - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ - 48

ΗΝΩΜΕΝΑ ΒΟΥΣΤΑΣΙΑ

2333. — Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» Ἀποστολοπούλου